
Numărul unu în topul New York Times
Jim Butcher
DOSARELE DRESDEN
Nori de furtună
SF & FANTASY

JIM BUTCHER

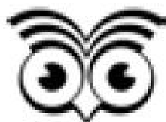
Dosarele Dresden #1

NORI DE FURTUNĂ

Titlul original: Storm Front

Traducere din limba engleză de

ANA-VERONICA MIRCEA

FinalChapter

SF&FANTASY

Pentru Debbie Chester, care m-a învăţat tot ce trebuia să ştiu de fapt despre scris. Şi pentru tata, care m-a învăţat tot ce trebuia să ştiu de fapt despre viaţă. Îmi lipseşti, tată.

MULŢUMIRI

Mulţumirile mele speciale se îndreaptă către Caroline, Fred, Debra, Tara şi Corin: fanii iniţiali ai Dosarelor Dresden. Fără dorinţa perversă de a vă face să ţipaţi la mine ca să scriu următorul capitol, Harry n-ar fi intrat niciodată în atâtea belele. Multe alte mulţumiri li se cuvin lui Ricia Mainhardt şi lui A. J. Janschewitz, agenţi excepţionali şi oameni de treabă, şi lui Chris Ely, un tip pur şi simplu priceput la toate.

Mulţumiri extra-speciale fiului meu, J. J., care, deşi n-a putut s-o citească, a fost convins că tatăl lui a scris o carte bună.

Şi îţi mulţumesc ţie, Shannon, pentru prea multe lucruri ca să le-nşir. Eşti îngerul meu. Într-o bună zi o să-nvăţ să-mi întorc şosetele pe faţă înainte de a le arunca pe podeaua dormitorului.

1

L-am auzit pe poştaş apropiindu-se de uşa biroului meu cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei. Însoţit de zgomote neobişnuite. Paşii erau mai apăsaţi, mai nepăsători, şi fluiera. Un tip nou. A fluierat în drum spre sediul meu, apoi a tăcut o clipă. După care a râs.

După care a bătut.

Am tresărit. Corespondenţa îmi parvine de obicei prin fanta pentru scrisori, în afara cazului când e recomandată. Iar recomandatele sunt realmente puţine şi nu-mi aduc niciodată veşti bune. M-am ridicat de pe scaun şi am deschis uşa.

Noul poştaş, care părea un coş de baschet cu braţe şi picioare, plus un cap chel şi bronzat, chicotea cu ochii la firma de pe geamul uşii. S-a uitat la mine, arătându-mi-o cu un deget încovoiat.

— Glumiţi, nu?

Mi-am citit firma (din când în când mi-o schimbă câte cineva) şi am clătinat din cap.

— Nu, sunt cât se poate de serios. Îmi pot primi corespondenţa, vă rog?

— Atunci, ăă. De genul spectacolelor, al petrecerilor, treburi d'astea?

S-a uitat pe lângă mine, de parcă s-ar fi aşteptat să zărească un tigru alb, sau poate nişte asistente îmbrăcate sumar dansând prin singura încăpere a sediului meu.

Am oftat, nefiind într-o dispoziţie care să suporte iarăşi bătăi de joc, şi am întins braţul către plicul din mâna lui.

— Nu, nimic de genul ăsta. Nu organizez petreceri.

A continuat să ţină strâns plicul, înclinându-şi curios capul.

— Atunci ce? Sunteţi un soi de ghicitor? Cărţi, globuri de cristal, alte chestii?

— Nu, i-am răspuns. Nu sunt medium.

Am tras de plic.

El nu i-a dat drumul.

— Dar ce sunteţi?

— Ce scrie pe firmă?

— Harry Dresden. Vrăjitor.

— Ăsta-s eu.

— Un vrăjitor adevărat? a întrebat, zâmbind cu gura până la urechi, de parcă ar fi trebuit să-i spun care era poanta. Descântece şi poţiuni? Demoni şi incantaţii? Subtil şi iute la mânie?

— Nu chiar atât de subtil.

I-am smuls plicul din mână şi i-am ţintuit clipboardul cu privirea.

— Vă rog, pot semna pentru corespondenţă?

Zâmbetul poştaşului a dispărut, înlocuit de o expresie încruntată. Mi-a întins clipboardul ca să semnez pentru primirea scrisorii (proprietarul mă avertiza din nou că întârziasem cu chiria) şi a spus:

— Sunteţi ţicnit. Asta sunteţi. Apoi, după ce şi-a recuperat clipboardul: Vă doresc o zi bună, domnule.

L-am privit îndepărtându-se.

— Tipic, am bombănit, şi am închis uşa.

Numele meu e Harry Blackstone Copperfield Dresden. Îl puteţi invoca pe propriul risc. Sunt vrăjitor. Îmi duc lucrările la bun sfârşit într-un birou din centru oraşului Chicago. Din câte ştiu, sunt singurul vrăjitor profesionist din ţară care-şi practică meseria pe faţă. Mă găsiţi în pagini galbene, la rubrica „Vrăjitori”. Credeţi sau nu, sunt singurul de acolo. Anunţul meu sună astfel:

HARRY DRESDEN - VRĂJITOR

Găsirea obiectelor pierdute. Investigaţii paranormale. Consultanţă. Sfaturi. Tarife Rezonabile. Fără Elixire ale Dragostei, Portofele Fără Fund, Petreceri sau Alte Distracţii.

O să fiţi surprinşi aflând câţi oameni mă sună doar ca să mă-ntrebe dacă nu glumesc. Însă dacă aţi fi văzut ce-am văzut eu şi dacă aţi şti jumătate din ceea ce ştiu, v-aţi întreba cum îşi poate imagina cineva că mă ţin de glume.

Sfârşitul secolului al douăzecilea şi zorii noului mileniu au fost martorii unui fenomen de genul unei renaşteri a conştientizării publice a paranormalului. Mediumuri, stafii, vampiri - şi tot ce vă mai trece prin cap. Oamenii încă nu-i iau în serios, dar nici tot ce ne-a promis ştiinţa nu s-a întâmplat încă. Bolile continuă să reprezinte o problemă. Foametea continuă să reprezinte o problemă. Violenţa, criminalitatea şi războiul continuă să reprezinte alte probleme. În ciuda progresului tehnologic, lucrurile nu s-au schimbat aşa cum a crezut şi a sperat toată lumea că aveau să se schimbe.

Ştiinţa, cea mai răspândită religie a secolului al douăzecilea, a fost cumva întinată de exploziile navetelor spaţiale, de progeniturile cocainomanelor şi de generaţia de americani placizi, care i-au permis televiziunii să le educe copiii. Oamenii căutau ceva - dar cred că pur şi simplu nu ştiau ce. Şi, cu toate că reîncepeau să aibă ochi pentru lumea magiei şi pentru misterele oculte care se aflaseră alături de ei tot timpul, încă se mai gândeau că eu nu puteam fi decât un soi de glumă.

Oricum, avusesem parte de o lună inactivă. Adică de două luni. Chiria mea pe februarie fusese plătită

abia pe zece martie şi părea cu putinţă să dureze chiar mai mult până când aveam să achit restanţa pentru luna în curs.

Avusesem parte de un singur angajament, cu o săptămână în urmă, când mă dusesem până-n Branson, Missouri, să fac cercetări în casa unui cântăreţ de muzică country, posibil bântuită. Dar nu era. Clientul nu fusese încântat de răspuns şi păruse încă mai puţin încântat când îi sugerasem să renunţe la toate substanţele capabile să-l aducă în stare de beţie, să-ncerce să facă exerciţii fizice şi să doarmă, ceea ce avea să ajute la ameliorarea situaţiei mai mult decât o exorcizare. Mi se achitaseră cheltuielile de călătorie, plus tariful pentru o oră de muncă, şi plecasem însoţit de senzaţia că acţionasem corect, etic şi nerealist. Auzisem ceva mai târziu că fostul meu client angajase un medium escroc, care venise la faţa locului şi pusese în scenă o ceremonie cu o grămadă de tămâie şi de lumini negre[1]. Ăştia-s oamenii.

Mi-am terminat cartea şi am aruncat-o în cutia PROBLEME REZOLVATE. Aveam, într-o cutie de carton de lângă birou, un morman de cărţi în ediţie broşată, citite şi aruncate, cu cotoarele îndoite şi cu paginile rupte. Mă port înfiorător de urât cu cărţile. Mă uitam la teancul celor necitite, întrebându-mă pe care s-o încep, ţinând cont că de fapt n-aveam nicio treabă, când a sunat telefonul.

M-am holbat la el cu o expresie relativ ursuză. Noi, vrăjitorii, suntem groaznic de meditativi. După ce a sunat a treia oară, când am apreciat că n-o să par prea nerăbdător, am ridicat receptorul şi am spus:

— Dresden.

— Oh. Sunteţi, ăă, Harry Dresden? Ăă, vrăjitorul?

[1] Radiaţii ultraviolete

Tonul era apologetic, ca şi cum s-ar fi temut extrem de mult să nu mă insulte cumva.

Nu, m-am gândit. Sunt Harry Desden, ăă, prăjitorul. Harry vrăjitorul e la următoarea uşă de pe coridor.

Vrăjitorii au privilegiul de a fi cu capsa pusă. Dar nu-l au şi consultanţii independenţi cu restanţe la chirie, aşa că, în loc de o replică inteligentă, m-am mulţumit să-i răspund femeii de la telefon:

— Da, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

— Eu, ăă, a zis ea. Nu sunt sigură. Am pierdut ceva şi mă gândeam că poate sunt şanse să m-ajutaţi.

— Găsirea obiectelor pierdute e un domeniu special, am spus. Ce-ar trebui să caut?

A urmat o pauză încărcată de nervozitate.

— Pe soţul meu, a răspuns ea.

Avea vocea uşor răguşită, ca a unei majorete entuziaste după o competiţie îndelungată, dar suficient de îngreunată de ani ca s-o plaseze în rândul adulţilor.

Mi s-au înălţat sprâncenele.

— Doamnă, nu sunt tocmai ceea ce s-ar numi un specialist în persoane dispărute. Aţi luat legătura cu poliţia sau cu un detectiv particular?

— Nu, s-a grăbit ea să-mi răspundă. Ei nu fac faţă. Adică nu, n-am luat legătura. Oh, Doamne, e atât de complicat. Nu e ceva despre care se poate vorbi la telefon. Îmi cer scuze fiindcă v-am răpit timpul, domnule Dresden.

— Aşteptaţi, m-am precipitat eu. Scuzaţi-mă, nu mi-aţi spus cum vă numiţi.

A urmat o altă pauză agitată, ca şi cum ar fi consultat notiţele înşirate pe o foaie înainte de a-mi răspunde.

— Spuneţi-mi Monica.

Oamenilor care nu ştiu mare lucru despre vrăjitori nu le place să ne dezvăluie cum se numesc. Sunt convinşi că, dacă le aude numele rostit de ei înşişi, un vrăjitor îl poate folosi împotriva lor. Şi, ca să fiu sincer, au dreptate.

Trebuia să fiu cât mai politicos şi mai inofensiv. Ea era gata să închidă, fiind pur şi simplu nehotărâtă, iar eu aveam nevoie să fiu angajat. Probabil că eram capabil să-i găsesc bărbăţelul, dacă-mi dădeam silinţa.

— OK, Monica, i-am spus, străduindu-mă să-mi fac vocea cât mai dulce şi mai prietenoasă. Dacă ai impresia că situaţia e de natură senzitivă, poate treci pe la biroul meu, să stăm de vorbă. Dacă se dovedeşte că eu te pot ajuta cel mai bine, atunci o s-o fac, iar în caz contrar o să te îndrum către cineva care-ţi poate fi de folos într-o mult mai mare măsură. Am scrâşnit din dinţi şi am pretins că zâmbeam. Nu te costă nimic.

Probabil că acel „nimic” a rezolvat problema, fiindcă a fost de acord să vină imediat la biroul meu şi mi-a spus că putea ajunge într-o oră. Am estimat că avea să sosească pe la două şi jumătate. Timp suficient ca să iau prânzul în oraş şi să mă-ntorc la întâlnirea cu ea.

Telefonul a sunat din nou aproape în aceeaşi secundă în care-l lăsasem din mână, făcându-mă să tresar. L-am privit încordat. N-am încredere în aparatura electronică. Tot ce s-a fabricat după anii patruzeci e suspect şi nu pare să aibă cine ştie ce afinitate pentru mine. Luaţi în considerare orice: maşini, aparate radio, telefoane, televizoare, videocasetofoane - niciunul dintre ele nu pare să funcţioneze aşa cum trebuie pentru mine. Am răspuns cu aceeaşi veselie prefăcută la care făcusem apel

pentru Monica Soţ-Lipsă. Nu-mi place nici măcar să folosesc creioane automate.

— Aici Dresden, vă pot ajuta?

— Harry, am nevoie de tine în Maddison în următoarele zece minute. Poţi să vii aici?

Vocea de la celălalt capăt al firului era tot a unei femei, calmă, aspră, eficientă.

— Ia te uită, e locotenentul Murphy! am izbucnit, dând pe-afară de sarcasm. Şi mie-mi face plăcere să te-aud. A trecut atâta timp. Oh, toată lumea e bine, foarte bine. Şi ai tăi?

— Las-o pe altă dată, Harry. Aici sunt două cadavre şi am nevoie de tine, s-arunci o privire.

Mi-am regăsit imediat seriozitatea. Karrin Murphy era şefa Echipei de Investigaţii Speciale din Centrul oraşului Chicago, împuternicită de Comisarul de Poliţie să se ocupe de crimele etichetate drept neobişnuite. Atacurile vampirilor, jafurile săvârşite de troli şi răpirile copiilor de către spiriduşi nu se potriveau prea bine într-un raport de poliţie - dar, în acelaşi timp, oamenii erau atacaţi, copii erau furaţi, bunurile erau stricate sau distruse. Şi cineva trebuia să afle ce se petrecuse.

În oraşul Chicago, sau mai degrabă în întreaga sa zonă metropolitană, acest cineva era Karrin Murphy. Iar eu eram atât biblioteca ei cu picioare, specializată în domeniul supranaturalului, cât şi un consultant plătit al departamentului de poliţie. Însă două cadavre? Până atunci nu mă mai ocupasem, pentru ea, de nimic asemănător.

— Unde eşti? am întrebat-o.

— În Hotelul Madison de pe Tenth, la etajul şapte.

— Asta-i la numai un sfert de oră de mers pe jos de biroul meu.

— Deci poţi ajunge aici într-un sfert de oră. Bun.

— Ăă, am spus.

M-am uitat la ceas. Monica Fără-Nume-De-Familie trebuia să sosească în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute.

— S-ar putea zice că am o întâlnire.

— Dresden, s-ar putea zice că eu am două cadavre fără niciun indiciu şi fără niciun suspect, plus un ucigaş care se plimbă nestânjenit. Întâlnirea ta poate s-aştepte.

Mi-a sărit ţandăra. Mi se întâmplă uneori.

— De fapt, nu poate, am spus. Dar uite cum facem. Trec pe-acolo, arunc o privire şi mă-ntorc aici la timp.

— Ai luat prânzul? m-a întrebat ea.

— Ce?

A repetat întrebarea.

— Nu, am răspuns.

— Nu-l lua.

A urmat o pauză şi, când a vorbit din nou, tonul pe care şi-a rostit cuvintele avea ceva verzui.

— E urât.

— Cât de urâtă e povestea asta despre care vorbim, Murph?

Vocea ei s-a înmuiat, şi asta m-a speriat mai tare decât orice imagine plină de sânge închegat sau de violenţă pe care-o poate lua moartea. Murphy era tipul original al fetei dure şi se mândrea fiindcă nu dădea niciodată semne de slăbiciune.

— Urâtă, Harry. Te rog, nu-ntârzia prea mult. Băieţii de la Crime Speciale abia aşteaptă să treacă la lucru, îi mănâncă degetele, şi ştiu că ţie nu-ţi place să se-atingă cineva de locul faptei înainte de-a arunca o privire.

— Am şi plecat, i-am spus, deja în picioare şi

îmbrăcându-mi haina.

— Etajul şapte, mi-a reamintit ea. Ne vedem acolo.

— OK.

Am stins luminile din birou, am ieşit şi am încuiat uşa în urma mea, încruntându-mă. N-aveam de unde să ştiu de cât timp era nevoie pentru cercetările de la locul crimei de care se ocupa Murphy şi nu voiam să pierd ocazia de a sta de vorbă cu Monica Nu-mi-Pune-Întrebări. Aşa că am redeschis uşa, am luat o bucată de hârtie şi o pioneză, apoi am scris:

Plecat. Mă-ntorc pentru întâlnirea de la 2:30. Dresden.

Odată ce-am terminat cu asta, am pornit-o în josul scărilor. Deşi sunt la etajul cinci, folosesc rareori liftul. După cum spuneam, n-am încredere în maşinării. Rămân întotdeauna în pană exact când am mai multă nevoie de ele.

În plus. Dacă aş fi fost în locul cuiva din oraşul ăsta care se folosea de magie ca să ucidă oameni, câte doi deodată, şi n-aş fi vrut să fiu prins, aş fi avut grijă să-l înlătur pe singurul vrăjitor practicant din solda departamentului de poliţie. Îmi plăceau şansele de scăpare pe care mi le oferea scara mult mai mult decât cele pe care le-aş fi avut în spaţiul îngust şi închis al liftului.

Paranoia? Probabil. Dar simplu fapt că eşti paranoic nu exclude existenţa unui demon invizibil, gata să-ţi devoreze faţa.

2

Karrin Murphy mă aştepta lângă hotelul Madison. Noi doi suntem un studiu în contrast, eu înalt şi subţire, ea scundă şi masivă. Eu sunt brunet cu ochii negri, ea are buclele blonde ale lui Shirley Temple şi ochi albaştri, ca de bebeluş. Trăsăturile mele sunt uscăţive, colţuroase, cu nas acvilin şi bărbie ascuţită, iar ale ei rotunjite, netede, cu genul de năsuc drăgălaş pe care te-aştepţi să-l aibă o şefă a majoretelor.

Era frig şi vânt, aşa cum se întâmplă în general în martie, şi ea purta un pardesiu lung, care-i acoperea costumul pantalon. Murphy nu se îmbrăca niciodată în rochie, deşi bănuiam c-avea picioare musculoase, frumos dăltuite, ca de gimnastă. Era construită pentru luptă, fapt dovedit de cele două trofee obţinute în competiţii aikido şi expuse în biroul ei. Părul tăiat la nivelul umerilor i se agita nebuneşte în bătaia vântului primăvăratic. Nu purta cercei, iar fardul era suficient de puţin şi de bun ca să fie greu de spus dacă era sau nu machiată. Semăna mai degrabă a mătuşă preferată sau a mamă veselă decât a detectiv versat de la omucideri.

— N-aveai altă haină, Dresden? m-a întrebat, când am ajuns la o distanţă de la care-o puteam auzi zbierând.

În faţa clădirii erau mai multe maşini de poliţie, parcate neregulamentar. Ea s-a uitat în ochii mei pentru o jumătate de secundă, apoi s-a grăbit să-şi ferească privirea. Trebuia să-i recunosc meritele. Era mai mult decât făceau majoritatea oamenilor. Nu era cu adevărat periculos decât dacă se prelungea pe durata mai multor clipe. Dar eram obişnuit ca oricine ştia că sunt vrăjitor să evite cu mare grijă să mă privească în faţă.

M-am uitat în jos, la pardesiul meu negru, lung, cu mantie amplă, căptuşeală impermeabilă şi mâneci într-adevăr destul de lungi pentru braţele mele.

— Ăsta ce cusur are?

— Parcă e din filmul *El Dorado*[2].

— Şi?

A pufnit, un sunet cât de poate de lipsit de delicateţe când îl scotea o femeie atât de scundă, şi s-a răsucit pe călcâie, îndreptându-se spre uşa din faţă a hotelului.

Am ajuns-o din urmă, mergând apoi cu puţin înaintea ei.

A mărit pasul. L-am mărit şi eu. Pe drumul nostru către uşă, ne-am luat la întrecere, cu viteză din ce în ce mai mare, prin băltoacele rămase în urma ploii din noaptea trecută.

Picioarele mele erau mai lungi. Am ajuns primul. Am deschis uşa pentru ea şi am invitat-o cu un gest galant să intre. Poate că valorile mele sunt depăşite, dar provin dintr-o şcoală veche de gândire. Cred că un bărbat n-ar trebui să trateze femeile ca pe alţi bărbaţi, mai scunzi, mai firavi şi cu sâni. Încercaţi să mă convingeţi că acest mod de a privi lucrurile face din mine un om rău. Îmi place să tratez o femeie ca pe o mare doamnă, deschizându-i uşile, plătind când luăm masa împreună, oferindu-i flori - tot tacâmul.

Asta o irită la culme pe Murphy, care a ajuns unde a ajuns după ce-a fost nevoită să se lupte cu ghearele şi cu dinţii şi să joace murdar împotriva celor mai neciopliţi bărbaţi din Chicago.

S-a uitat cu asprime în sus, către mine, în vreme ce stăteam locului, ţinându-i uşa, dar în privirea ei era ceva liniştitor, o destindere. Găsea un soi de alinare în

---

[2] Film din 1966, cu John Wayne şi Robert Mitchum

ritualul nostru, aşa sâcâitor cum i se părea de obicei.

Oricum, cât de cumplit putea fi acolo, sus, la etajul şapte?

Am urcat cu liftul, într-o linişte neaşteptată. Ajunsesem să ne cunoaştem destul de bine, aşa că tăcerile nu erau stânjenitoare. Aveam un simţ al lui Murphy, un mod instinctiv de a-i înţelege stările sufleteşti şi tiparele de gândire - ceva care mi se formează ori de câte ori mă aflu în apropierea cuiva pe indiferent ce durată de timp. Nu ştiu dacă e un har natural sau unul supranatural.

Instinctul îmi spunea că Murphy era încordată, tot atât de tensionată ca o strună de pian. Nu-şi lăsa faţa s-o trădeze, dar în poziţia umerilor şi a gâtului ei şi în rigiditatea spatelui exista ceva care mă făcea conştient de asta.

Sau poate mă proiectam pur şi simplu asupra ei. Spaţiul închis al ascensorului îmi crea o stare de uşoară nervozitate. Mi-am lins buzele şi m-am uitat în jur. Umbra mea şi a lui Murphy se aşterneau pe podea şi arătau aproape ca şi cum am fi fost răşchiraţi acolo noi înşine. Şi în asta era ceva care mă deranja, un mic instinct sâcâitor pe care l-am alungat, punându-l pe seama nervilor. *Calmează-te, Harry.*

Ea a expirat hârâit tocmai când a încetinit liftul şi a inspirat iarăşi înainte de a se deschide uşile, de parcă ar fi avut de gând să-şi ţină răsuflarea în tot timpul pe care urma să-l petrecem pe palier şi să reînceapă să respire abia când aveam să revenim în lift.

Sângele are un anumit miros, oarecum cleios, aproape metalic, care umplea aerul în clipa deschiderii uşilor. Stomacul mi-a tremurat uşor, dar am înghiţit în sec bărbăteşte şi am ieşit din lift,

urmând-o pe Muphy de-a lungul coridorului, pe lângă doi poliţişti în uniformă, care m-au recunoscut şi mi-au făcut semn să trec fără să-mi verifice micul card plastifiat dat de municipalitate. Garantat lucru, nici măcar departamentul de poliţie al unui oraş mare, cum e Chicago, nu solicită serviciile unei hoarde de consultanţi (cred că în acte figuram drept medium consultant), şi totuşi. Lipsă de profesionalism din partea băieţilor în albastru.

Murphy a intrat înaintea mea într-o cameră. Mirosul de sânge a devenit mai dens, dar în spatele primei uşi nu era nimic macabru. Încăperea dinspre exterior a apartamentului părea un soi de cameră de zi, în tonuri bogate de roşu şi auriu, aidoma decorului unui film vechi, de prin anii treizeci - totul părând costisitor şi totuşi contrafăcut în acelaşi timp. Scaunele erau îmbrăcate în piele luxoasă, întunecată, şi picioarele mi se afundau într-un covor miţos, ruginiu. Draperiile de velur fuseseră trase şi, cu toate că luminile erau aprinse, locul continua să pară puţin cam prea întunecos, prea senzual ca textură şi culoare. Nu era genul de cameră în care stai să citeşti o carte. De dincolo de-o uşă din dreapta mea se auzeau voci.

— Aşteaptă aici un minut, mi-a spus Murphy.

Pe urmă a trecut pragul acelei uşii, pătrunzând în ceea ce presupuneam că era dormitorul apartamentului.

Am cutreierat prin camera de zi, cu ochii cel mai adesea închişi, remarcând tot felul de lucruri. Canapea tapisată cu piele. Două scaune aşişderea. Combină stereo şi televizor pe un corp de mobilă negru şi lucios. Sticlă de şampanie încălzindu-se pe un suport care susţinea o cuvă plină cu ceea ce trebuia să

fi fost gheaţă noaptea trecută, aflată alături de două pahare goale. Pe podea era o petală roşie de trandafir, în contrast cu covorul (dar exista în încăperea aceea ceva despre care să nu se poată spune asta?).

Ceva mai în lateral, sub bordura unui fotoliu de piele rabatabil, se zărea un obiect de îmbrăcăminte satinat. M-am aplecat şi am săltat bordura cu o mână, având grijă să n-ating nimic. Acolo zăcea o pereche de chiloţi din satin negru, un triunghi minuscul de dantelă cu colţurile desprinse, cu un şnur plesnit, ca şi cum ar fi fost sfâşiat pur şi simplu. Pervers.

Deşi nu un obiect scump, de marcă, combina stereo era de ultimă oră. Am scos un creion din buzunar şi am apăsat cu guma lui pe butonul PLAY. Camera s-a umplut de o muzică dulce, senzuală, un bas profund, bătăi impulsionante de tobă, vocale disparate, respiraţia grea a unei femei ca fundal.

Muzica a mai continuat câteva clipe, apoi a început să sară înapoi, peste o secvenţă de două secunde, repetând-o la nesfârşit.

M-am strâmbat. Cum spuneam, am efectul ăsta asupra maşinăriilor. E ceva legat de faptul că sunt vrăjitor, că lucrez cu forţe magice. Cu cât e mai delicat şi mai modern, cu atât e mai probabil ca un mecanism s-o ia razna când ajung prea aproape de el. Pot distruge un copiator de la o distanţă de cincizeci de paşi.

— Cuibuşorul iubirii, s-a auzit o voce de bărbat, prelungind al doilea cuvânt ca să-l transforme în *iubiiiiiiiiiiiiiirii.* Ce părere ai, Bărbate?

— Salut, detectiv Carmichael, am răspuns, fără să mă-ntorc.

Vocea lui Carmichael, mai degrabă moale şi uşor nazală, avea ceva aparte. Era partenerul lui Murphy şi

inerentul sceptic, convins că eu unul nu reprezentam nimic mai mult decât un şarlatan care jumulea municipalitatea de bani adunaţi cu trudă.

— Recuperezi chiloţii ca să-i iei acasă, sau îi studiezi pur şi simplu?

De data asta m-am întors şi l-am privit. Era scund, supraponderal şi chel, cu ochii ca mărgelele injectaţi şi cu bărbia lipsită de vlagă. Avea haina mototolită şi cravata pătată de mâncare, toate astea ajutându-l să-şi ascundă inteligenţa ascuţită ca briciul. Era un poliţist abil şi absolut fără milă când lua urma criminalilor.

S-a apropiat de fotoliu şi s-a uitat în jos.

— Nu-i rău, Sherlock, a spus. Dar aici nu-i decât preludiul. Stai să vezi atracţia principală. O să-ţi pregătesc o găleată.

S-a răsucit şi a închis CD player-ul defect cu guma din capătul propriului său creion.

L-am privit făcând ochii mari, ca să-şi dea seama cât de îngrozit eram, apoi am trecut pe lângă el când am intrat în dormitor. Şi am regretat. M-am uitat, am înregistrat mecanic detaliile şi am închis în tăcere uşa acelei părţi a minţii mele care începuse să urle în clipa când pătrunsesem în încăpere.

Probabil că muriseră într-un anumit moment al nopţii trecute, fiindcă rigor mortis se instalase deja. Erau în pat; ea călare peste el, cu trupul aplecat înapoi, cu spatele arcuit ca al unei dansatoare, cu rotunjimile sânilor trasând un contur încântător. El era culcat dedesubt, un bărbat suplu, cu o constituţie solidă, cu braţele întinse în lateral, încleştate de ceaşafurile de satin, strângându-le în pumni. Dacă ar fi fost o fotografie erotică, ar fi reprezentat o imagine remarcabilă.

Numai că părţile din stânga sus ale coşurile

piepturilor celor doi amanţi se extinseseră, ieşindu-le prin piele, cu coastele împungând în afară, ca nişte cuţite rupte, zdrenţuite. Sângele arterial le ţâşnise din trupuri, ajungând tocmai pe oglindă şi pe tavan, alături de bucăţi terciuite de carne gelatinoasă, care reprezentau probabil ceea ce mai rămăsese din inimile lor. Privindu-i de sus, le vedeam cavităţile din partea superioară a corpurilor. Am remarcat membranele acum cenuşii din jurul plămânilor stângi încremeniţi şi muchiile coastelor, care păreau să fi fost împinse în afară şi frânte de o forţă din interior.

Ceea ce le anulase fără drept de apel potenţialul erotic.

Patul se găsea în mijlocul camerei, fiind astfel scos cu subtilitate în evidenţă. Dormitorul era decorat după modelul camerei de zi - foarte mult roşu, foarte multă catifea, oarecum în exces, cu excepţia cazului când priveai decorul în lumina lumânărilor. Şi în sfeşnicele de pe pereţi erau lumânări autentice, din care nu mai rămăseseră decât nişte mucuri stinse.

M-am apropiat de pat şi l-am ocolit. Tălpile mi-au lipăit pe covor. Mica parte urlătoare a creierului meu, bine zăvorâtă în spatele uşilor autocontrolului şi ale unui antrenament strict, continua să bolborosească. Am încercat s-o ignor. Şi chiar am făcut-o. Dar, dacă nu ieşeam de-acolo în mare grabă, aveam să-ncep să plâng ca o fetiţă.

Aşa că am memorat cu mare repeziciune detaliile. Femeia avea între douăzeci şi treizeci de ani şi era într-o stare fabuloasă. Sau cel puţin credeam că fusese. Părul de culoarea castanelor, tuns în stilul paj, părea vopsit. Ochii nu erau decât pe jumătate deschişi şi nu puteam decât să ghicesc că n-aveau o culoare întunecată. Un verde indecis?

Bărbatul se situa, ca vârstă, probabil între patruzeci şi cincizeci de ani şi avea acea condiţie fizică pe care o capeţi după o viaţă de exerciţii. Pe bicepsul drept i se zărea un tatuaj, un pumnal înaripat, pe jumătate ascuns sub cearşaf. Avea cicatrici, toate adânci, pe încheieturile degetelor, şi o alta în partea de jos a abdomenului, urâtă, îngustă, strâmbă, probabil de pe urma unei răni de cuţit.

În jur erau aruncate haine - smochingul lui, rochia ei minusculă, de ocazie, şi pantofii de lac. Erau şi două valize mici, cu lucruri pentru noapte, nedesfăcute, aşezate cu grijă lângă perete, probabil de un hamal.

Mi-am ridicat privirea. Carmichael şi Murphy mă urmăreau în tăcere.

Le-am adresat o ridicare din umeri.

— Ei? m-a întrebat ea. Avem sau nu de-a face cu o vrajă?

— Avem, dacă nu cumva partida de sex a fost într-adevăr incredibilă, i-am răspuns.

Carmichael a izbucnit într-un râs zgomotos.

Am râs şi eu puţin - şi numai atât i-a trebuit părţii urlătoare a creierului meu ca să deschidă violent uşile pe care i le-nchisesem în faţă. Stomacul mi s-a revoltat şi a tresăltat, şi am ieşit din încăpere clătinându-mă. Carmichael se ţinuse de cuvânt, pusese de partea cealaltă a uşii o găleată de inox, şi m-am lăsat în genunchi în timp ce vomam.

N-am avut nevoie decât de câteva secunde ca să-mi regăsesc controlul - dar nu voiam să mă întorc în camera aia. Nu mai era nevoie să văd ceea ce se afla acolo. Nu voiam să-i mai văd pe cei doi morţi, cărora le explodaseră literalmente inimile în piept.

Şi cineva făcuse asta apelând la o vrajă. Folosise magia ca să aducă răul asupra altora, încălcând Prima

Lege. Toţi membrii Consiliului Alb aveau să facă apoplexie. Nu fusese fapta unui spirit al răului sau a unei entităţi demonice, nici atacul vreuneia dintre numeroasele creaturi din Niciodatănicicând, cum sunt vampirii şi trolii. Fusese actul premeditat şi deliberat al unui vrăjitor, al unui magician, al unei fiinţe omeneşti capabile să pătrundă în miezul energiilor fundamentale ale creaţiei şi ale vieţii.

Era mai cumplit decât crima. Era o deformare, o perversiune mizerabilă, ca şi cum ai fi ciomăgit pe cineva până la moarte cu un tablou de Botticelli, preschimbând ceva care ţine de frumuseţe într-un act de distrugere absolută. Să pui capăt unei vieţi folosindu-te de aceeaşi magie din care s-a născut era hidos, era, cumva, un incest.

Când a ieşit Murphy din dormitor, însoţită de Carmichael, mă săltasem în capul oaselor şi respiram greu, tremurând şi simţind în gură gust de fiere.

— Bun, Harry, zis ea. Hai să ne lămurim. Ce vezi întâmplându-se în locul ăsta?

Am avut nevoie de un moment în care să-mi adun gândurile înainte de a răspunde.

— Au intrat. Au băut ceva şampanie. Au dansat o vreme chiar aici, lângă combina stereo. S-au dus în dormitor. Erau acolo de mai puţin de o oră. Au primit lovitura când ajungeau la orgasm.

— Mai puţin de-o oră, a zis Carmichael. Cum poţi să-ţi dai seama?

— CD-ul nu ţine decât o oră şi zece minute. Luăm în calcul câteva minute pentru băutură şi pentru dans, după care s-au dus dincolo. CD player-ul mai cânta când i-aţi găsit?

— Nu, a răspuns Murphy.

— Atunci nu fusese pus să se repete. Presupun că

au vrut muzică doar ca să fie totul perfect, ţinând cont de cameră şi de tot restul.

— Nimic pe care să nu-l fi dedus deja singuri, a mormăit Carmichael, cu acreală, adresându-i-se lui Murphy. Ar face bine să vină cu ceva în plus.

Ea i-a azvârlit o privire care spunea „ţine-ţi gura”, apoi a zis, cu blândeţe:

— Am nevoie de mai mult, Harry.

Mi-am trecut o mână peste păr.

— Există numai două moduri prin care s-ar fi putut face asta. Prima metodă e invocarea. E cea mai directă, spectaculoasă şi zgomotoasă formă de manifestare a magiei, sau a vrăjitoriei. Explozii, foc, chestii de genul ăsta. Dar mă-ndoiesc că e fapta unui invocator.

— De ce? a vrut să ştie Murphy.

Îi auzeam creionul zgâriind blocnotesul pe care-l avea întotdeauna la ea.

— Pentru că trebuie să poţi vedea sau atinge locul unde vrei să se manifeste efectul, i-am explicat. Se petrece numai în câmpul tău vizual. Cel sau cea care a făcut-o ar fi trebuit să fie aici, în aceeaşi cameră cu ei. Într-un asemenea caz e greu s-ascunzi dovezile judiciare, şi oricine e destul de experimentat ca să ducă la bun sfârşit o astfel de vrajă ar fi avut destulă minte ca să folosească în schimb un pistol. E mai simplu.

— Care e cealaltă posibilitate? a întrebat Murphy.

— Taumaturgia, i-am răspuns. Precum în cer, aşa şi pre pământ. Fă ceva să se petreacă la scară redusă şi dă-i suficientă energie ca să aibă loc şi la o scară mai mare.

Carmichael a râs din nou, la fel de zgomotos.

— Ce minciună împuţită!

Murphy mi s-a adresat cu voce sceptică.
— Cum ar funcţiona asta, Harry? S-ar putea face dintr-un alt loc?
Am dat din cap.
— Ucigaşul ar fi trebuit să aibă ceva care să-l lege de victime. Păr, unghii, mostre de sânge. Ceva de genul ăsta.
— Ca o păpuşă voodoo?
— Da, e exact acelaşi lucru.
— Femeia e proaspăt vopsită, a zis Murphy.
Am încuviinţat cu un gest.
— Poate reuşiţi să descoperiţi ceva dacă aflaţi unde s-a coafat. Nu ştiu.
— Îmi mai poţi spune şi altceva care mi-ar putea fi de folos?
— Da. Ucigaşul cunoştea victimele. Şi mă gândesc c-a fost o femeie.
Carmichael a izbucnit în râs.
— Nu-mi vine să cred că stăm aici şi ascultăm asta. Ucigaşul cunoaşte victima în nouă cazuri din zece.
— Taci, Carmichael, l-a repezit Murphy. Ce te face să crezi asta, Harry?
M-am ridicat în picioare şi mi-am frecat faţa cu palmele.
— Felul în care lucrează magia. Când faci ceva cu ajutorul ei, vine din interiorul tău. Vrăjitorii trebuie să se concentreze asupra lucrului pe care au de gând să-l săvârşească, să-l vizualizeze, să creadă în el, numai aşa pot reuşi. Nu poţi face să meargă ceva care nu e parte din tine, nu e înlăuntrul tău. Ar fi putut să-i omoare pe amândoi lăsând impresia c-a fost un accident, dar ea a făcut-o aşa. Şi asta înseamnă că a avut motive extrem de personale, altminteri nu şi-ar fi dorit să pătrundă astfel în ei. Poate e vorba de

răzbunare. Poate căutaţi o amantă, sau o soţie.

Mai e şi modul în care au murit - în plin act sexual. N-a fost o coincidenţă. Emoţiile sunt un soi de cale de acces a magiei, care poate fi folosită ca să se-ajungă la cineva. A ales un moment când ştia că vor fi împreună, dorindu-se cu pasiune. A făcut rost de mostre cu ajutorul cărora să se concentreze şi a planificat totul dinainte. Nu faci asta când e vorba de nişte străini.

— Rahaturi, a comentat Carmichael, de data asta mai degrabă cu gândul în altă parte decât adresându-mi-se direct.

Murphy m-a privit cu asprime.

— Ai spus „ea”, m-a provocat. De ce?

Am arătat către dormitor.

— Pentru că nu poţi face ceva atât de groaznic fără să fii plin de ură. Şi, în privinţa asta, femeile le dau clasă bărbaţilor. Îşi pot concentra ura mai bine, o pot face să le ajute mai mult. La naiba, vrăjitoarele sunt pur şi simplu evident *mai rele* decât vrăjitorii. Am senzaţia că asta e o răzbunare, de un fel sau altul, a unei femei.

— Dar ar fi putut s-o facă şi un bărbat, a zis Murphy.

— Mulţumitor, am ales eu un răspuns ambiguu.

— Hristoase, Dresden, eşti un porc misogin. E ceva care ar fi putut fi săvârşit *numai* de o femeie?

— Ei. Nu. Nu cred.

— Nu *crezi?* a zis Carmichael, tărăgănând cuvintele. Halal expert.

M-am încruntat furios la amândoi.

— Nu s-ar putea spune că am studiat în amănunt toate acţiunile specifice la care-ar trebui să recurg ca să fac să explodeze inima cuiva, Murph. Imediat ce-o să mi se ivească ocazia, o să am grijă să te pun la

curent.

— Când o să-mi poţi spune ceva? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Am ridicat mâna, anticipându-i următorul comentariu. Nu pot da un termen pentru ceva de genul ăsta, Murph. Pur şi simplu nu e cu putinţă. Nu ştiu nici măcar dac-o să reuşesc s-o fac, şi cu atât mai puţin cât o să dureze.

— Cu cincizeci de dolari pe oră, ar fi bine să nu se lungească prea mult, a mârâit Carmichael.

Murphy l-a privit cu asprime. Nu era întru totul de acord cu el, dar nici nu l-a pus la punct.

Am profitat de ocazie ca să respir de câteva ori adânc, calmându-mă. În cele din urmă, m-am uitat iarăşi la ei.

— OK. Cine sunt? am întrebat. Victimele.

— Nu-i nevoie să ştii asta, s-a răstit Carmichael.

— Ron, a zis Murphy. Chiar mi-ar prii nişte cafea.

Carmichael s-a întors spre ea. Nu era înalt, dar o domina.

— Pfui, haide, Murphy. Tipul te trage pe sfoară. Doar nu crezi cu adevărat c-o să-ţi spună ceva pe care merită să-l auzi, nu-i aşa?

Murphy s-a uitat la faţa asudată, cu ochi ca mărgelele, a partenerului său cu un soi de aroganţă glacială, destul de dură ca să pună pe fugă pe cineva cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea.

— Fără frişcă, două linguriţe de zahăr.

— Fir-ar să fie, a zis el.

Mi-a aruncat o privire rece (dar nu s-a uitat în ochii mei), apoi şi-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor şi a ieşit furios din încăpere.

Păşind fără nici cel mai mic zgomot, Murphy l-a urmat până la uşă şi a închis-o după plecarea lui. Camera de zi a devenit imediat mai întunecoasă, mai

tainică, cu spectrul zâmbitor al fostei sale intimităţi demodate dansând în mirosul de sânge şi purtând amintirea celor două cadavre din încăperea alăturată.

— Femeia se numea Jennifer Stanton. Lucra pentru Camera de Catifea.

Am fluierat. Camera de Catifea furniza dame de companie şi era condusă de o anume Bianca. Avea în serviciu ei o grămadă de femei frumoase, fascinante şi spirituale, oferite bărbaţilor bogaţi din zonă pentru sute de dolari pe oră. Vindea acel soi de companie feminină pe care majoritatea bărbaţilor n-o văd decât la televizor sau în filme. Mai ştiam despre ea şi că era vampir, cu o influenţă considerabilă în Niciodatănicicând. Avea Putere, cu P mare.

Încercasem, ceva mai înainte, să-i explic lui Murphy cum stau lucrurile cu Niciodatănicicând. Nu înţelesese cu adevărat, dar pricepuse că Bianca era o femeie vampir arţăgoasă, care se lua uneori la harţă pentru teritoriu. Ştiam amândoi că, dacă era implicată una dintre fetele ei, era amestecată şi ea, într-un fel sau altul.

Murphy s-a grăbit să pună punctul pe i.

— E posibil să fi făcut parte dintr-o dispută teritorială de-a Biancăi?

— Nu, am răspuns. În afara cazului când se ceartă cu un vrăjitor de natură umană. Un vampir, chiar şi unul care e şi vrăjitor, n-ar fi scos povestea asta în afara Niciodatănicicândului.

— Şi ar putea fi la cuţite cu un om vrăjitor?

— Posibil. Numai că nu-i stă în fire.

Dar am omis să-i spun ceva lui Murphy: Consiliul Alb se asigura că vampirii care-şi băteau joc de practicienii muritori nu supravieţuiau ca să laude cu asta. N-am obiceiul să le vorbesc oamenilor obişnuiţi

despre Consiliul Alb.

— În plus, am adăugat, dacă un om ar încerca să-i facă rău Biancăi lovind în fetele ei, ar şti că e mai bine să omoare fata şi să lase bărbatul nevătămat, ca să răspândească povestea şi să-i pună pe fugă clientela.

— Mmhm, a făcut Murphy.

Nu era convinsă, dar nota tot ce spuneam.

— Cine era bărbatul? am întrebat-o.

Şi-a ridicat pentru o clipă ochii către mine, apoi a răspuns, cu voce egală:

— Tommy Tomm.

Am privit-o clipind nedumerit, ca să ştie că nu-mi dezvăluise misterul tuturor timpurilor.

— Cine?

— Tommy Tomm, a repetat ea. Bodyguardul lui Johnny Marcone.

Acum avea sens. „Gentlemanul” Johnny Marcone era gangsterul ajuns în vârf după ce se împrăştiase familia Vargassi, măcinată de rivalităţi interne. Departamentul de poliţie vedea în el un amalgam de binecuvântări, după anii de lupte nemiloase şi schimburi sângeroase de focuri cu clanul Vargassi. Gentlemanul Johnny nu tolera excesele în propria organizaţie şi nu-i plăceau independenţii care operau în oraşul lui. Bandiţii, jefuitorii de bănci şi traficanţii de droguri care nu făceau parte din reţeaua sa erau, cumva, denunţaţi sau asimilaţi, sau dispăreau pur şi simplu şi nu se mai auzea nimic despre ei, niciodată.

Marcone avea o influenţă civilizatoare asupra lumii interlope - iar acolo unde opera el era vorba, mai mult decât fusese vreodată până atunci, de o problemă care ţinea de proporţii. Om de afaceri extrem de subtil, avea în slujba sa un divizion de avocaţi care-l apărau de lege, menţinându-l în spatele

unei baricade de depoziţii, de hârtii şi de înregistrări pe suport magnetic. Poliţiştii nu o spuneau, dar se părea că uneori pur şi simplu nu-i trăgea inima să-l urmărească. Marcone era mai bun decât alternativa - anarhie în lumea interlopă.

— Am auzit c-avea un călău, am zis. Presupun că nu-l mai are.

Murphy a ridicat din umeri.

— Aşa s-ar părea.

— Şi ce-o să faci acum?

— Probabil c-o să urmăresc până la capăt pista coafezei. O să vorbesc cu Bianca şi cu Marcone, dar pot deja să-ţi povestesc ce-mi vor spune ei.

Şi-a închis blocnotesul cu o mişcare bruscă şi-a clătinat din cap, iritată.

— M-am săturat, a spus. M-am săturat să fiu considerată un soi de ţicnită. Până şi Carmichael, propriul meu partener, crede că m-am sonat în privinţa asta.

— Şi restul secţiei e de aceeaşi părere? m-am interesat.

— Cei mai mulţi încruntă din sprâncene, îşi rotesc arătătorul lângă tâmplă când au impresia că nu-i văd şi-mi arhivează rapoartele fără să le citească. Ceilalţi sunt ăia care au dat pe teren peste câte ceva bizar şi s-au speriat de moarte. Nu vor să creadă-n nimic pe care nu l-au văzut în copilărie la televizor, la *Mister Science.*

— Dar tu?

— Eu?

Murphy a zâmbit, o arcuire a buzelor într-o expresie vibrant de feminină, ceea ce o făcea să pară pe de-a-ntregul mult prea drăguţă pentru cineva gata oricând să impună legea cu stricteţe maximă.

— Lumea e în descompunere, Harry. Eu una cred pur şi simplu că oamenii sunt suficient de aroganţi ca să-şi închipuie că-n ultimul secol am aflat tot ce era de ştiut. Ce naiba. Pot să cred că tocmai am reînceput să vedem ceea ce ne înconjoară în întuneric. E pe placul cinicei din mine.

— Mi-ar plăcea să gândească toată lumea astfel, am spus. N-aş mai fi considerat excentric.

A continuat să-mi surâdă, cu un aer jucăuş.

— Dar ţi-ai putea imagina o lume unde ABBA ar cânta pe toate posturile de radio?

Am râs împreună. Doamne, în camera aia era nevoie de un hohot de râs.

— Hei, Harry, a zis ea, cu un zâmbet larg. Pot să-ţi văd rotiţele învârtindu-se în cap.

— Da?

— Ai vorbit despre puterea de a deduce cum a acţionat ucigaşul. Ai spus că nu eşti sigur că tu ai fi în stare s-o faci.

— Da?

— Ştiu că nu e adevărat. De ce m-ai minţit în privinţa asta?

Am înţepenit. Hristoase, era bună. Sau poate că eu nu sunt un mincinos prea grozav.

— Uite ce e, Murph, m-am justificat. Există anumite lucruri pe care pur şi simplu nu le faci.

— Uneori nici mie nu-mi place să intru în capul gunoiului pe care-l urmăresc. Dar faci ceea ce trebuie făcut ca să-ţi duci treaba la bun sfârşit. Ştiu ce vrei să spui, Harry.

— Nu, am contrazis-o, scurt. Nu ştii.

Şi nu ştia. Nu ştia nimic nici despre trecutul meu, nici despre Consiliul Alb, nici despre Sabia lui Damocles atârnată deasupra capului meu. În

majoritatea zilelor, puteam pretinde că nici eu nu ştiam nimic despre asta.

Consiliul n-avea nevoie în momentul acela decât de o scuză, de o simplă scuză, ca să mă găsească vinovat de încălcarea uneia dintre Cele Şapte Legi ale Magiei, şi Sabia avea să cadă. Dacă m-aş fi apucat să pun cap la cap reţeta unei vrăji menite să ucidă şi ei ar fi aflat asta, ar fi avut scuza care le era necesară.

— Murph, i-am spus. *Nu pot* încerca să aflu care a fost vraja. Şi *nu pot* aduce laolaltă tot ce mi-ar trebui pentru asta. Pur şi simplu nu înţelegi.

Mi-a aruncat o privire aspră, fără să se uite în ochii mei. Nu mai întâlnisem pe nimeni altcineva capabil de una ca asta.

— Oh, înţeleg. Înţeleg că am, în libertate, un ucigaş pe care nu-l pot prinde asupra faptului. Înţeleg că ai ceva care mi-ar putea fi de folos, sau că măcar ai putea să găseşti ceva. Şi înţeleg că, dacă nu-mi mai spui nimic acum, îţi smulg cartea de vizită din Rolodexul departamentului şi-o arunc în coşul de gunoi.

Nemernica. Postul de consultant al poliţiei îmi plătea o grămadă de facturi. OK, majoritatea facturilor. Am presupus că eram în stare s-o înţeleg. Dacă aş fi acţionat pe bâjbâite, ca ea, aş fi fost al dracului de nervos. Murphy nu ştia nimic despre vrăji, ritualuri şi talismane, dar ura şi violenţa omenească îi erau mult prea bine cunoscute.

Şi, mi-am spus eu, n-ar fi fost totuna cu a practica realmente magia neagră. Nu trebuia decât să-mi dau seama cum se proceda. Exista o diferenţă. Ajutam poliţia să ancheteze cazul, atât şi nimic mai mult. Poate Consiliul Alb avea să-nţeleagă adevărul.

Da, cum să nu. Şi poate că-ntr-una din zilele acelea

aveam să mă duc la muzeul de artă ca să-mi fac o educaţie multilaterală.

Murphy m-a prins în laţ o secundă mai târziu. S-a uitat în ochii mei preţ de o clipă cu cutezanţă înainte de a-şi feri privirea, cu oboseala, sinceritatea şi mândria zugrăvite pe chip.

— Trebuie să aflu tot ce-mi poţi spune, Harry. Te rog.

Întruchiparea cazului clasic al femeii în suferinţă. Pentru o femeie emancipată, specialistă în meseria ei, ştia cu mare precizie cum să-mi smucească hăţurile de bărbat de modă-veche.

Am scrâşnit din dinţi.

— Bine, am spus. Bine. O să-ncep deseară.

Ho, băiete. Consiliului Alb avea să-i placă asta. Nu-mi rămânea decât să m-asigur că nu puteau să afle.

Murphy a dat din cap şi a expirat fără să mă privească.

— Hai să plecăm de-aici, a spus apoi, şi s-a-ndreptat spre uşă.

N-am încercat s-ajung acolo înaintea ei.

Când am ieşit, poliţiştii în uniformă continuau să-şi piardă vremea pe coridor. Carmichael nu se zărea nicăieri. Tipii de la criminalistică erau acolo, nerăbdători, aşteptându-ne să ieşim. Şi-au luat sacii de plastic, pensetele, lămpile şi tot ce mai aveau, şi au trecut pe lângă noi, intrând în apartament în şir indian.

Murphy şi-a plimbat mâna peste coafura în stil ciufulit în vreme ce aşteptam s-ajungă la etajul şapte liftul vechi, care urca pe îndelete. Purta un ceas de aur, ceea ce m-a făcut să-mi aduc aminte.

— Oh, hei. Cât e ceasul? am întrebat-o.

Ea s-a uitat.

— Două douăzeci şi cinci.

Am murmurat o înjurătură şi m-am întors spre scări.

— Am întârziat la-ntâlnire.

Aproape c-am zburat în josul treptelor. La urma urmelor, eram foarte bine antrenat în privinţa asta, şi am dat buzna în hol alergând. Am reuşit să ocolesc un hamal care tocmai intra pe uşa din faţă cu un braţ de bagaje şi m-am avântat pe trotuar cu paşi siguri. Am picioare lungi, fug mâncând pământul. Alergam contra vântului, cu pardesiul fluturându-mi în urmă.

Mă aflam la mai multe cvartale de biroul meu şi, după ce am acoperit jumătate dintre ele, am încetinit până la ritmul unei plimbări. Nu voiam s-ajung la întâlnirea cu Monica Cu-Bărbatul- Lipsă suflând ca nişte foale, cu părul răvăşit de vânt şi cu faţa şiroind de sudoare.

Vina o purta probabil faptul că-mi ieşisem din formă pe durata sezonului de iarnă inactiv, dar respiram greu. Asta mi-a monopolizat atenţia într-o măsură suficient de mare ca să nu observ Cadillac-ul de un albastru întunecat decât după ce s-a oprit alături de mine şi un tip mai degrabă masiv a coborât pe trotuar, chiar în calea mea. Avea părul de un roşu strălucitor şi gâtul gros. Faţa îi arăta de parcă i-ar fi turtit-o cineva în copilărie, izbindu-i-o în repetate rânduri cu o scândură - cu excepţia sprâncenelor proeminente. Avea ochi albaştri, mici şi înguşti, care i s-au îngustat mai tare când am dat peste el.

M-am oprit, m-am retras cu un pas, m-am răsucit pe călcâie. Alţi doi bărbaţi, ambii tot atât de înalţi ca mine, dar cu mult mai solizi, îşi încetineau paşii, oprindu-se la rândul lor din alergare. După toate aparenţele, mă urmăriseră, şi păreau nervoşi. Unul

şchiopăta uşor, iar părul celuilalt, tuns scurt, fusese ridicat drept în sus, după chipul şi asemănarea unor ţepi, cu ajutorul unui soi de gel. Am avut senzaţia că mă reîntorsesem în liceu, fiind înconjurat de membrii intimidanţi ai echipei de fotbal.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? am întrebat.

Mi-am rotit privirea, în căutarea unui poliţist, dar erau cu toţii la Madison, sau cel puţin aşa am presupus. Oricui îi place să caşte gura.

— Urcă-n maşină, a spus cel din faţa mea.

Unul dintre ceilalţi mi-a deschis portiera din spate.

— Îmi place să merg pe jos. E bine pentru inimă.

— Dacă nu urci în maşină, n-o să fie bine pentru picioarele tale, a mârâit ameninţător individul.

Din Cadillac s-a auzit o voce.

— Domnule Hendricks, te rog. Fii mai politicos. Domnule Dresden, vrei să mi te alături pentru o clipă? Am sperat c-o să te pot duce cu maşina înapoi, la birou, însă ai ieşit atât de brusc încât punerea intenţiei mele în practică a devenit oarecum problematică. Poate-mi vei îngădui să te duc restul drumului.

M-am aplecat ca s-arunc o privire spre bancheta din spate. Un bărbat cu trăsături frumoase, cu o expresie a feţei lipsită de aroganţă, îmbrăcat cu o haină neprotocolară, sport, şi cu jeansi Levi’s, mi-a adresat un zâmbet.

— Iar dumneata eşti...?

Zâmbetul i s-a lăţit, şi jur că i-au scăpărat ochii.

— Mă numesc Johnny Marcone. Mi-ar plăcea să purtăm o discuţie de afaceri.

M-am holbat o clipă la el. Pe urmă privirea mi-a alunecat într-o parte, la masivul şi foarte supradezvoltatul domn Hendricks. Tipul a mormăit

pentru sine, ceea ce m-a dus cu gândul la Cujo[3], înainte de a sări la femeia din maşină. Nu mă simţeam dispus să mă iau la bătaie, cu pumnii, cu acel Cujo şi cu cei doi amici ai lui.

Aşa că m-am instalat pe bancheta din spate a Cadillac-ului, alături de Gentlemanul Johnny Marcone.

Ziua se dovedea a fi foarte aglomerată. Iar eu continuam să fiu în întârziere la întâlnirea stabilită.

---

[3] Câinele Saint Bernard din romanul omonim, de St. King

3

Gentlemanul Johnny Marcone nu părea genul de om care ar fi pus pe cineva să-mi rupă picioarele sau să-mi închidă gura cosândumi fălcile cu sârmă. Avea părul cărunt tuns scurt, iar soarele şi zâmbetele îi gravaseră riduri în colţurile ochilor verzi ca dolarii uzaţi. Semăna mai degrabă a antrenor de fotbal din liceu; chipeş, bronzat, atletic şi entuziast. Bărbaţii din preajma lui întăreau impresia. Cujo Hendricks era tot atât de masiv ca unul dintre jucătorii favoriţi ai sezonului, eliminat din cauza brutalităţii excesive şi nejustificate.

Cujo s-a urcat din nou pe locul şoferului, s-a uitat urât la mine prin oglinda retrovizoare, apoi a pornit maşina, conducând-o cu viteză redusă către biroul meu. Volanul părea minuscul şi fragil în mâinile lui uriaşe. Mi-am întipărit ceva în memorie: Nu-l lăsa niciodată pe Cujo să-şi pună mâinile în jurul gâtului tău. Sau mâna. Părea în stare să se descurce cu una singură.

Radioul cânta, dar când m-am urcat în maşină a luat-o razna, trimiţând în difuzoare un şuierat ascuţit. Hendricks s-a încruntat şi a căzut o clipă pe gânduri. Poate trebuia să se bazeze pe un mesaj primit de la al doilea dintre creierele sale, sau cam aşa ceva. Pe urmă a întins mâna şi a apăsat nervos butoanele aparatului înainte de a sfârşi prin a-l închide. Speram că, mergând cu viteza aia, maşina avea să ajungă la timp la biroul meu.

— Domnule Dresden, mi-a zâmbit Marcone. Am înţeles că lucrezi din când în când pentru departamentul de poliţie.

— Îmi aruncă din când în când câte-o delicatesă, am încuviinţat eu. Hei, Hendricks. Chiar ar fi bine să-ţi

pui centura de siguranţă. Statisticile spun că riscurile se micşorează cu cincizeci sau şaizeci la sută.

Cujo a mârâit la mine, fixându-mă prin oglinda retrovizoare, iar eu i-am răspuns cu o expresie radioasă. Zâmbetul părea să-i înfurie întotdeauna pe oameni mai mult decât o insultă veritabilă. Sau poate că surâsul meu e pur şi simplu enervant.

Atitudinea mea a părut să-l deruteze cumva pe Marcone. Era de aşteptat să-mi ţin pălăria în mână, dar Francis Ford Coppola nu-mi plăcuse niciodată cu adevărat, şi n-aveam un Naş. (Am o Naşă, care e o zână, fapt după toate probabilităţile inevitabil. Dar asta e altă poveste.)

— Domnule Dresden, a spus el. Cât m-ar costa o rezervare a serviciilor dumitale?

Am devenit prudent imediat ce i-am auzit întrebarea. De ce-ar fi avut nevoie de mine un tip ca Marcone?

— Onorariul meu standard e de cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile de deplasare, i-am răspuns. Dar poate varia, în funcţie de ceea ce am de făcut.

El a dat din cap, aprobându-mi fiecare frază, ca şi cum m-ar fi încurajat să vorbesc. I s-a încreţit faţa, de parcă ar fi luat cu mare grijă în considerare ceea ce urma să spună, ţinând cont de bunăstarea mea cu îngrijorarea unui bunic.

— Cât m-ar costa dacă ţi-aş cere să nu investighezi ceva?

— Vrei să mă plăteşti ca să nu fac un anumit lucru?

— Să spunem că-ţi plătesc onorariul standard. Asta ar însemna o mie patru sute pe zi, corect?

— De fapt, o mie două sute, l-am contrazis.

Mi-a adresat o privire radioasă.

— Un om cinstit e o comoară rară. O mie două sute

pe zi. Să zicem că-ţi plătesc contravaloarea a două săptămâni de muncă, domnule Dresden, şi-ţi iei liber. Te duci să vezi câteva filme, dormi mai mult, genul ăsta de lucruri.

M-am uitat la el.

— Şi, pentru mai bine de o mie de dolari pe zi, vrei să...?

— Să nu faci nimic, domnule Dresden, a zâmbit Marcone. Absolut nimic. Relaxează-te pur şi simplu, odihneşte-te. Şi fereştete din calea detectivului Murphy.

Aha! Marcone nu voia să investighez uciderea lui Tommy Tomm. Interesant. M-am uitat afară, pe geam, îngustându-mi ochii, ca şi cum aş fi căzut pe gânduri.

— Am banii la mine, a adăugat Marcone. Bani gheaţă, plătibili pe loc. O să am încredere că îndeplineşti acea partea a înţelegerii noastre care-ţi revine, domnule Dresden. Onestitatea dumitale te recomandă cu căldură.

— Mmmm, nu ştiu, John. Sunt cam prea ocupat ca să-mi mai pot permite acum un alt angajament.

Maşina aproape că ajunsese lângă clădirea în care-mi aveam biroul. Portiera continua să fie descuiată. Şi nu-mi pusesem nici centura de siguranţă - pentru cazul că ar fi trebuit să deschid brusc uşa şi să sar afară. Vedeţi că privesc lucrurile în perspectivă? E modul de a raţiona al unui vrăjitor - şi paranoia.

Zâmbetul lui Marcone a pălit. A căpătat o expresie serioasă.

— Domnule Dresden. Sunt cât se poate de dornic să stabilim aici o relaţie de lucru pozitivă. Dacă banii sunt cauza, îţi pot oferi mai mult. Să zicem, dublul onorariului obişnuit.

Şi-a dus mâinile în faţă, unindu-le vârfurile

degetelor în timp ce vorbea, pe jumătate întors către mine. Dumnezeule. Mă tot aşteptam să-mi spună că era cazul să obţin o victorie pentru Gipper[4]. El a zâmbit.

— Cum îţi sună?

— Nu e vorba de bani, John, i-am spus. Mi-am pironit alene ochii într-ai lui. Pur şi simplu nu cred c-o să meargă.

Spre surprinderea mea, nu şi-a ferit privirea.

Când ai de-a face cu magia înveţi să vezi lumea într-o lumină uşor diferită de cea în care o priveşte oricine altcineva. Capeţi o perspectivă la care nu te-ai gândit niciodată până atunci, un mod de a raţiona la care n-ai fi ajuns niciodată dacă n-ar fi existat expunerea la ceea ce vede şi aude un vrăjitor.

Când te uiţi în ochii cuiva, îl vezi în acea altă lumină. Şi, pentru o singură clipă, tot aşa te vede şi el. Eu şi Marcone ne-am uitat unul la altul.

În spatele zâmbetului relaxat şi al atitudinii părinteşti, el era un soldat, un războinic. Intenţiona să obţină ceea ce voia, şi asta în cel mai eficient mod cu putinţă. Era un om devotat - devotat scopurilor sale şi oamenilor săi. Nu-şi lăsa niciodată spaima să-l afecteze. Îşi câştiga traiul din mizeria şi suferinţa omenească, făcând comerţ ambulant cu droguri, cu carne şi cu bunuri furate, dar lua măsuri pentru minimalizarea acestei suferinţe, pentru că era pur şi simplu cel mai eficient mod de a-şi conduce afacerile.

---

4 „Win one for the Gipper”, frază rostită pe patul de moarte de George Gipp, un jucător celebru de fotbal, care i-a cerut lui Knute Rockne, antrenorul său de la Notre Dame, să-i impulsioneze astfel pe coechipierii săi în situaţii disperate. Replica a fost asociată cu Ronald Reagan, care a jucat rolul lui Gipp în filmul All American, şi care a folosit-o în campania sa electorală.

Era furios din cauza morţii lui Tommy Tomm - o furie de genul rece şi practic, care-l cuprinsese din cauza invadării domeniului său legitim şi a provocării. Avea de gând să găsească vinovaţii şi să-şi lichideze socotelile cu ei în stilul lui - şi nu-şi dorea amestecul poliţiei. Ucisese până atunci şi avea s-o mai facă, şi asta nu însemna pentru el nimic mai mult decât o tranzacţie comercială, decât plata alimentelor după ce ai stat la coada de la casă. În interiorul Gentlemanului Johnny Marcone se găsea un loc uscat şi răcoros. Cu excepţia unui singur colţ întunecat. Acolo, ascuns gândurilor sale de zi cu zi, era dosit un secret ruşinos. Nu puteam să văd exact despre ce era vorba. Dar ştiam că undeva, în trecutul lui, exista ceva pe care ar fi fost dispus să-l distrugă cu orice preţ, să-l şteargă vărsând sânge. Din locul acela neguros îşi trăgea hotărârea, puterea.

Aşa l-am văzut când m-am uitat în interior, dincolo de prefăcătoria şi de sistemul lui de apărare. Şi, la un anumit nivel instinctiv, eram sigur că el ştia ce aveam să desluşesc dacă mă uitam, ştia ce avea să dezvăluie. De asta îşi dorise să mă vadă între patru ochi. Voia să arunce o privire în sufletul meu. Voia să afle ce fel de om eram.

Când mă uit în ochii cuiva, în sufletul lui, în cea mai tainică parte a fiinţei sale interioare, omul acela poate privi în schimb în mine - vede ce am făcut, ce am avut de gând, ce am fost în stare să înfăptuiesc. În marea lor majoritate, cei care o făcuseră se aleseseră cel puţin cu o paloare cumplită. O femeie leşinase de-a binelea. Nu ştiam ce văzuseră acolo, înăuntru - nu era un loc în care să fiu el însumi prea curios să-mi furişez privirea.

John Marcone nu era ca toţi ceilalţi oameni care-

mi zăriseră sufletul. Nici măcar n-a clipit. S-a mulţumit să se uite şi să evalueze şi, după scurgerea acelei secunde, a dat din cap către mine ca şi cum ar fi înţeles ceva. Am avut impresia stânjenitoare că mă înşelase. Că aflase despre mine mai multe decât aflasem eu despre el. M-am simţit mai întâi cuprins de furie, furie fiindcă fusesem manipulat, furie fiindcă îşi permisese să tragă cu ochiul în sufletul meu.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama că mă speria de moarte. Mă uitasem în sufletul lui şi descoperisem că era tot atât de solid şi de sterp ca un frigider din oţel inoxidabil. Era mai mult decât neliniştitor. Marcone era puternic, interiorizat, brutal şi necruţător, fără să fie crud. Avea sufletul unui tigru.

— Bine, atunci, a spus, netulburat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. N-o să-ncerc să-ţi impun oferta mea, domnule Dresden.

Maşina a încetinit pe măsură ce ne apropiam de biroul meu şi Hendricks a oprit în faţa clădirii.

— Dar pot să-ţi ofer un sfat?

Renunţase la stilul tată-către-fiu şi vorbea calm, cu voce răbdătoare.

— Dacă nu ceri bani pentru el.

Slavă Domnului pentru replicile spirituale. Eram prea buimăcit ca să pot spune ceva inteligent.

Marcone aproape c-a zâmbit.

— Cred c-o să fii mai fericit dac-o să te-mbolnăveşti de gripă pentru câteva zile. Afacerea pe care ţi-a cerut detectivul Murphy s-o investighezi nu trebuie scoasă la lumină. N-o să-ţi placă nicidecum ce-o să vezi. E de acea parte a gardului în care mă aflu eu. Nu trebuie decât să mă laşi să mă ocup de ea, şi n-o să-ţi aducă niciun fel de necazuri.

— Mă ameninţi? l-am întrebat.

Nu credeam c-o făcea, dar nu voiam să ştie asta. Mi-ar fi prins bine să nu-mi tremure vocea.

— Nu, a spus el, cu sinceritate. Te respect prea mult ca să recurg la aşa ceva. Se spune că eşti într-adevăr ceea ce pretinzi, domnule Dresden. Un mag autentic.

— Se spune şi că sunt ţicnit de-a binelea.

— Din tot ce se spune aleg numai ceea ce merită ascultat cu atenţie, a subliniat el. O să te gândeşti la vorbele mele, domnule Dresden? Sunt de părere că acţiunile noastre nu trebuie să se suprapună prea des. Aş prefera să nu mi te fac duşman din cauza asta.

Am strâns din fălci ca să-mi ascund frica şi i-am vorbit scuipând cuvintele repede şi cu asprime.

— Nu vrei să-ţi faci din mine un duşman, Marcone. N-ar fi o mişcare inteligentă. Nu, nicidecum.

M-a privit îngustându-şi ochii, lenevos şi relaxat. De-acum îmi putea întâlni privirea fără nicio teamă. Ne cântărisem deja unul pe altul. N-aveam s-o repetăm, în acelaşi mod, încă o dată.

— Ar trebui într-adevăr să-ncerci să fii mai politicos, domnule Dresden, mi-a spus. E bine pentru afaceri.

La asta nu i-am dat niciun răspuns. Nu eram în stare s-o fac fără să par un tip înspăimântat sau un macho stupid. În schimb i-am spus:

— Dac-o să-ţi pierzi vreodată cheile maşinii, să-mi dai un telefon. Dar să nu mai încerci niciodată să-mi oferi bani sau să m-ameninţi. Mulţumesc pentru plimbare.

M-a urmărit din ochi, fără să-şi schimbe expresia feţei nici măcar pentru o clipă, în vreme ce am coborât şi am închis portiera.

Hendricks a demarat şi s-a îndepărtat, după ce mi-

a aruncat o ultimă privire urâtă. Până atunci mă uitasem în sufletele mai multor oameni. Nu era ceva care se şterge uşor din memorie. Dar nu mai dădusem niciodată peste o asemenea persoană, peste cineva atât de rece şi de controlat - nici măcar ceilalţi practicieni cu care-mi încrucişasem privirea nu fuseseră aşa. Niciunul dintre ei nu mă mai evaluase pur şi simplu ca pe o coloană de cifre pe care le arhivezi pentru a le folosi în ecuaţii viitoare.

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele pardesiului meu lung şi m-am cutremurat când m-a izbit vântul. Mi-am reamintit că eram un vrăjitor capabil să reverse în jurul său o magie autentică. Nu-mi era teamă de bărbaţii masivi din maşinile imense. Nu-mi pierdeam capul la vederea trupurilor sfâşiate, smulse din viaţă printr-o vrajă mai puternică decât orice aş fi putut înfăptui eu însumi. Serios. Cu toată sinceritatea.

Dar ochii aceia de culoarea dolarilor, susţinuţi de un suflet rece şi aproape lipsit de orice pasiune, mă făceau să tremur pe când urcam scările către biroul meu. Fusesem un idiot. Mă luase prin surprindere şi intimitatea neaşteptată a privirii în suflet mă uluise şi mă înspăimântase. Una peste alta, efectul fusese prăbuşirea mea, îl ameninţasem ca un puştan înspăimântat. Marcone era un animal de pradă. Îmi mirosise efectiv frica. Aveam senzaţia că, dacă ar fi ajuns să mă creadă lipsit de putere, zâmbetul politicos şi faţada părintească i-ar fi dispărut întru totul, la fel de repede cum apăruseră.

Ce primă impresie lamentabilă.

Oh, bine. Măcar ajungeam la timp la întâlnire.

Când am sosit acolo, Monica Fără-Nume-de-Familie era în faţa biroului meu, scriind ceva pe dosul biletului pe care-l prinsesem de uşă.

M-am îndreptat spre ea, dar părea prea concentrată asupra scrisului ca să-şi ridice privirea. Era o femeie frumoasă, de vreo treizeci şi cinci de ani. Păr blond, de culoarea cenuşii, pe care am considerat-o naturală după ce în gând mi-a revenit involuntar amintirea morbidă a părului vopsit al moartei. Machiajul de bun gust fusese aplicat cu îndemânare, şi chipul ei era atrăgător, prietenos, cu rotunjimea obrajilor destul de pronunţată ca să pară tânără, cu tenul proaspăt, cu buzele destul de pline ca să-i dea o înfăţişare foarte feminină. Purta o fustă lungă, bogată, de cel mai palid galben posibil, cizme maro de călărie, o bluză albă cu pliseuri şi, pe deasupra ei, o vestă tricotată de culoare verde, după toate aparenţele scumpă, ca să ţină la distanţă frigul începutului de primăvară. Trebuia să fii într-o formă foarte bună ca să afişezi o asemenea combinaţie de culori, şi ea o preferase. În ansamblu, avea o înfăţişare sâcâitor de familiară, poate ceva gen Annette Funicello sau Barbara Billingsley - înfloritoare şi pe de-a-ntregul americană.

— Monica? am întrebat, şi mi-am afişat cel mai inocent şi mai prietenos zâmbet.

M-a privit clipind nedumerită în timp ce mă apropiam.

— Oh. Eşti, ăă, Harry…?

Am surâs şi i-am întins mâna.

— Harry Dresden, doamnă. Eu sunt.

Mi-a luat mâna după o ezitare infimă, focalizându-şi hotărâtă privirea asupra pieptului meu. În

momentul acela eram încântat să am de-a face cu cineva prea nervos ca să rişte să mă privească în ochi. I-am strâns mâna cu fermitate, dar şi cu delicateţe, apoi i-am dat drumul, şi m-am atins de ea în treacăt, îndreptându-mă spre uşa pe care-am descuiat-o.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Am primit un telefon de la poliţie şi am fost nevoit să fac o scurtă vizită.

— Da? a întrebat ea. Adică, poliţia, ăă…

Şi-a fluturat degetele în loc să termine fraza şi a intrat pe uşa pe care-o ţineam deschisă pentru ea.

— Uneori, am încuviinţat eu cu un gest la capului. Când dă peste anumite lucruri şi vrea să-mi afle părerea.

— Ce gen de lucruri?

Am ridicat din umeri şi am înghiţit în sec. M-am gândit la cadavrele de la Madison şi am simţit că mă-nverzeam. Când mi-am ridicat ochii spre Monica, ea îmi studia chipul, muşcându-şi nervoasă buza. S-a grăbit să-şi ferească privirea.

— Pot să-ţi ofer o cafea? am întrebat-o.

Am închis uşa în spatele nostru şi am aprins luminile.

— Oh. Nu, mulţumesc. Mă simt bine.

Stătea acolo, uitându-se la cutia mea cu cărţi citite şi ţinându-şi geanta peste burtă cu amândouă mâinile. M-am gândit că era posibil să ţipe dacă spuneam bau, aşa că mi-am pregătit o cană de ness având grijă să mă mişc încet, cu mare grijă. Am inspirat şi am expirat, făcând mişcările familiare. Până ce m-am liniştit după întâlnirea cu Marcone. Când am fost gata, era gata şi ness-ul. M-am instalat la biroul meu şi am invitat-o să se aşeze pe unul dintre cele două scaune din faţa mea.

— OK, Monica, am spus. Cu ce te pot ajuta azi?

— Păi, ăă. Ţi-am spus că soţul meu a... a...

A dat din cap şi din mâini.

— A dispărut? am completat eu.

— Da, a răspuns ea, aproape răsuflând uşurată. Dar n-a fost o dispariţie misterioasă, sau altceva de genul ăsta. A plecat pur şi simplu.

S-a înroşit şi a-nceput să se bâlbâie.

— Adică şi-a împachetat câteva lucruri şi a plecat. Dar n-a spus nimic, nimănui. Şi n-a mai apărut. Îmi fac griji pentru el.

— Îhî, am zis. De când lipseşte?

— E a treia zi.

Am dat din cap.

— Probabil ai avut un motiv ca să vii mai degrabă la mine decât să iei legătura cu un detectiv particular sau s-anunţi poliţia.

A roşit din nou. Avea o faţă potrivită pentru aşa ceva, ten de blondă, care se colora precum al unei fetişcane. Arăta într-adevăr încântător.

— Da, ăă. Era interesat de... de...

— Magie?

— Da. Cumpăra cărţi din sectorul religios al librăriilor. Dar nu ca jocurile *Dungeon and Dragons.* De-adevăratelea. A cumpărat un pachet de cărţi de tarot.

De fapt a spus *carrot.* Amatori.

— Şi crezi că dispariţia lui poate avea o legătură cu acest interes?

— Nu sunt sigură, a mărturisit. Dar e posibil. Era foarte supărat. Extrem de tensionat fiindcă îşi pierduse slujba. Sunt îngrijorată. Mă gândesc că ar putea fi necesar să-l audă pe cel care-i va da de urmă vorbindu-i despre toate chestiile astea.

A respirat adânc, de parcă efortul de a rosti atât de multe fraze fără să intercaleze nici măcar un singur *ăă* ar fi istovit-o.

— Încă nu mi-e clar. De ce eu? De ce nu poliţia?

I s-au albit încheieturile degetelor cu care-şi strângea poşeta.

— A plecat cu o valiză, domnule Dresden. Poliţia, cred eu, o să presupună că şi-a părăsit pur şi simplu soţia şi copii. N-o să-l caute cu adevărat. Dar el n-a făcut-o. El nu e aşa. Nu vrea decât să ne asigure un trai bun, zău că asta-i tot ce vrea.

M-am încruntat la ea. Eşti nervoasă fiindcă, la urma urmelor, te-a părăsit bărbăţelul, drăguţă?

— Chiar şi aşa, am spus, de ce-ai venit la mine? De ce nu te-ai dus la un detectiv particular? Dacă ai nevoie de unul, ştiu pe cineva de încredere.

— Pentru că te pricepi la...

A gesticulat spasmodic.

— La magie, am completat.

Monica a dat din cap.

— Cred că ar putea fi important. Adică, nu ştiu. Dar cred că e posibil.

— Unde lucra? am întrebat.

În timp ce vorbeam, am scos un blocnotes din buzunar şi mi-am notat câteva lucruri.

— La SilverCo, a răspuns ea. E o societate comercială. Găseşte pieţe bune pentru produse şi sfătuieşte apoi companiile unde să-şi cheltuiască banii cu cel mai mare profit.

— Îhî, am zis. Cum se numeşte, Monica?

A înghiţit în sec şi am văzut-o crispându-se, străduindu-se să se gândească la ceva pe care mi l-ar fi putut spune în locul adevăratului nume.

— George, a fost răspunsul oferit în cele din urmă.

M-am uitat la ea. Se holba furioasă în jos, la propriile mâini.

— Monica, i-am spus. Ştiu că trebuie să-ţi fie într-adevăr greu. Crede-mă, o grămadă de oameni sunt nervoşi când intră în biroul meu. Dar, te rog, ascultă-mă, n-am de gând să-ţi fac vreun rău, nici ţie, nici altcuiva. Eu ajut oamenii, cu asta mă ocup. E adevărat că oricine deţine abilităţile necesare vă poate folosi numele împotriva voastră, dar mie nu-mi stă în fire. Nu e de folos pentru afaceri, am adăugat, împrumutând o replică de la Johnny Marcone.

Ea a izbucnit într-un mic râs nervos.

— Mă simt atât de proastă, a mărturisit. Dar am auzit atât de multe lucruri despre...

— Vrăjitori. Înţeleg.

Mi-am lăsat creionul jos şi mi-am apropiat palmele, închipuind o turlă, în stilul vrăjitoresc. Femeia era nervoasă şi avea anumite aşteptări. Dacă-i îndeplineam o parte dintre ele, îi puteam domoli puţin temerile. M-am străduit să nu mă uit peste umăr, la calendarul pe care-l atârnasem pe perete şi la cercul roşu din jurul datei de cincisprezece a lunii. Restanţă la chirie. Nevoie de bani. Chiar şi cu onorariul din acea zi şi cu ceea ce urma să câştig pe viitor, avea să dureze o veşnicie până-mi plăteam datoriile din banii municipalităţii.

În plus, n-aş fi putut vreodată să nu vin în ajutorul unei femei aflate la ananghie. Chiar dacă ea nu era sigură, nu pe deplin, nu sută la sută, că voia să fie salvată de mine.

— Monica, i-am spus. În univers există puteri despre care cei mai mulţi dintre oameni nici măcar n-au auzit. Puteri pe care încă nu le înţelegem pe deplin. Cei care le folosesc văd lucrurile într-o altă lumină

decât oamenii obişnuiţi. Ajung să înţeleagă lucrurile într-un mod uşor diferit. Asta dă uneori naştere unor suspiciuni şi temeri nedorite. Ştiu că ai citit cărţi şi ai văzut filme care spun cât de îngrozitori sunt cei asemenea mie şi că acea parte din Vechiul Testament care spune „pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască”[5] n-a colorat lucrurile tocmai în roz. Însă adevărul e că nu suntem nicidecum diferiţi de oricine altcineva. I-am adresat cel mai frumos dintre zâmbetele mele. Vreau să te-ajut. Dar, dacă o s-o fac, va trebui să-mi acorzi puţină încredere. Îţi promit. Îţi dau cuvântul meu că n-o să te dezamăgesc.

Am văzut-o absorbindu-mi cuvintele şi rumegându-le o vreme, cu ochii în jos, privindu-şi fix mâinile.

— Victor, a spus într-un târziu. Victor Sells.

— Bun, am zis eu, luându-mi creionul şi notând obosit numele. Îţi vine în minte, fără să stai prea mult pe gânduri, vreun loc unde s-ar fi putut duce?

A dat din cap.

— Casa de lângă lac. Avem o casă, jos, lângă...

Şi-a fluturat mâna.

— Un lac?

M-a privit radioasă, iar eu mi-am reamintit că trebuia să am răbdare.

— Lacul Providence, dincolo de graniţa statului, în preajma lacului Michigan. Toamna e foarte frumos acolo.

— OK, atunci. Ai idee dacă are prieteni pe care să se fi hotărât să-i vadă de urgenţă, sau rude pe care le-ar fi putut vizita, sau dacă ar putea fi vorba de altceva similar?

---

5 Ieşirea 22:18; traducere preluată din Biblia sau Sfânta Scriptură, editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997

— Oh, Victor nu vorbeşte cu familia lui. N-am ştiu niciodată de ce. Şi chiar n-a pomenit niciodată despre ea. Suntem căsătoriţi de zece ani, şi n-a amintit-o nici măcar o singură dată.

— OK, am spus, notând şi asta. Atunci poate ceva prieteni?

Şi-a muşcat buza, un gest care părea să-i stea în obicei.

— Nu tocmai. Era prieten cu şeful lui şi cu câţiva colegi de serviciu, dar, după ce-a fost concediat...

— Îhî. Înţeleg.

Am continuat să iau notiţe, separând ideile cu linii groase. Nu mi-a ajuns o singură pagină ca să-mi notez faptele şi observaţiile personale despre Monica. Când e vorba de astfel de lucruri, îmi place să ştiu toate amănuntele.

— Ei, domnule Dresden? m-a întrebat ea. Poţi să m-ajuţi?

Mi-am plimbat ochii pe deasupra paginii şi am dat din cap.

— Cred că da, Monica. Dacă e cu putinţă, aş vrea să văd tot ce-a adunat soţul tău. Cărţile şi tot restul. Şi o fotografie de-a lui mi-ar fi de folos. Şi cred că mi-ar plăcea s-arunc o privire prin împrejurimile casei de lângă lacul Providence. Se poate?

— Sigur că da.

Părea uşurată, dar, în acelaşi timp, chiar mai nervoasă decât înainte. Mi-am notat adresa casei de lângă lac şi câteva indicaţii sumare.

— Ştii care e onorariul meu? am întrebat-o. Nu e modest. S-ar putea să te coste mai puţin dacă angajezi pe altcineva.

— Am destule economii, domnule Dresden, m-a asigurat. Nu-mi fac griji din cauza banilor.

La momentul respectiv, o asemenea afirmaţie mi s-a părut ciudată venind din partea ei - în discordanţă cu nervozitatea generală care o stăpânea.

— Atunci e perfect, i-am spus. Tariful e de cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile. O să-ţi trimit o listă detaliată a activităţilor mele, ca să ştii de ce mă ocup. De obicei primesc un avans. N-o să-ţi garantez că lucrez în exclusivitate la cazul tău. Mă străduiesc să-mi tratez toţi clienţii cu politeţe şi respect, aşa că nu le dau prioritate unora faţă de alţii.

S-a declarat de acord dând din cap cu vehemenţă şi şi-a strecurat mâna în geantă. A scos un plic alb şi mi l-a întins.

— Înăuntru sunt cinci sute de dolari, mi-a spus. E suficient pentru început?

Clanc-tranc. Cinci sute de dolari îmi acopereau chiria pe luna trecută şi o bună parte din cea pe luna în curs. Puteam să fac astfel de afaceri cu clienţi nervoşi, dornici să-şi protejeze intimitatea contului bancar de presupusa mea putere vrăjitorească. Banii gheaţă prind întotdeauna bine.

— Da, e perfect, i-am răspuns.

M-am străduit să nu mângâi plicul. Nu eram chiar atât de zevzec încât să-mi răstorn banii pe birou şi să-i număr.

Ea a scos un alt plic.

— Şi-a luat cu el cea mai mare parte a lucrurilor, mi-a spus. Sau cel puţin nu le-am mai găsit acolo unde le ţine de obicei. Dar am găsit asta.

În plic era ceva care-l umfla, o amuletă, un inel sau un idol de un anume soi, puteam să fac pariu. Din geanta ei a apărut un al treilea plic - femeia era, probabil, vicios de meticuloasă.

— Aici e o fotografie de-a lui, alături de numărul

meu de telefon. Îţi mulţumesc, domnule Dresden. Când o să mă suni?

— Imediat ce-o să aflu ceva, i-am promis. Probabil mâine după-amiază sau sâmbătă dimineaţă. E bine?

A fost cât pe ce să mă privească în ochi, s-a controlat şi i-a zâmbit în schimb nasului meu.

— Da. Da, mulţumesc tare mult pentru ajutor. Şi-a ridicat privirea către perete. Oh, uite ce târziu s-a făcut. Trebuie să plec. Aproape că s-au terminat orele de şcoală.

A strâns din dinţi peste cuvinte şi s-a înroşit iarăşi, parcă jenându-se că i-a scăpat ceva atât de important.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, doamnă, am asigurat-o, ridicându-mă, şi am condus-o până la uşă. Îţi mulţumesc că ai apelat la mine. Te caut cât de curând.

Ea şi-a luat rămas bun, evitând tot timpul să mă privească în faţă, şi a ieşit în fugă. Am închis uşa în urma ei şi m-am întors la plicuri.

Mai întâi banii. Numai în bancnote de cincizeci, care par întotdeauna noi, chiar dac-au fost emise cu ani în urmă, fiindcă au o circulaţie atât de redusă. Erau zece. Mi le-am pus în portofel şi am aruncat plicul.

A urmat cel cu fotografia. Am scos-o şi am privit imaginea Monicăi şi a unui bărbat uscăţiv, cu frunte lată, sprâncene stufoase, piezişe, care-i transformau frumuseţea trăsăturilor în excentricitate. Avea un zâmbet mai nevinovat decât nevinovăţia şi bronzul întunecat şi uniform al cuiva care petrece foarte mult timp în soare, poate la canotaj. Contrasta puternic cu paloarea Monicăi. *Victor Sells,* am presupus.

Numărul de telefon era scris pe o fişă albă de cartotecă, tăiată cu grijă ca să încapă în plic. Nu

apărea niciun nume şi niciun cod zonal, doar un număr din şapte cifre. Mi-am luat cartea de telefon şi l-am căutat.

Am luat notă şi de asta. M-am întrebat ce sperase femeia că putea realiza dându-mi numai numele de botez, când avea să-mi pună la dispoziţie o duzină de alte metode prin care aş fi identificat-o oricum. Asta nu dovedeşte decât că oamenii devin ciudaţi când sunt nervoşi dintr-un anumit motiv. Spun lucruri trăsnite şi fac alegeri bizare, uimitor de prosteşti când sunt privite retroactiv. Trebuia să am grijă să nu abordez cumva subiectul în timpul următoarei noastre conversaţii.

Am aruncat al doilea plic şi l-am deschis pe al treilea, întorcându-l apoi cu gura în jos.

Cuticula maronie a unui scorpion mort, uscat, având strălucirea unui soi de email care o proteja, mi-a căzut pe birou cu un pocnet. O cureluşă flexibilă, din piele împletită, pornea dintr-un inel prins de baza cozii, astfel încât, odată pus la gât, să atârne cu capul în jos şi cu coada orientată în sus şi apoi curbată peste corpul uscat, arătând către pământ.

M-am cutremurat. Scorpionii erau înzestraţi cu o putere simbolică în anumite cercuri ale credinţei. Şi, de obicei, nici nu simbolizau ceva bun sau moral. În jurul unui asemenea mic talisman se puteau concentra o serie de vrăji rele, de mică însemnătate. Dacă l-ai fi ţinut lipit de piele, aşa cum trebuie purtate astfel de lucruri, picioarele sale ţepoase te-ar fi pocnit tot timpul, agitându-ţi-se pe piept şi reamintindu-ţi în permanenţă că se afla acolo. Acul uscat din vârful cozii ar fi putut străpunge realmente pe oricine ar fi încercat să-l îmbrăţişeze pe purtător. Cleştii lui de crustaceu s-ar fi încâlcit în părul de pe pieptul unui

bărbat sau ar fi zgâriat sânii unei femei. Un obiect neplăcut, dezgustător. Nu demonic, în sine - dar, cu aşa ceva la gât, era al naibii de puţin probabil să foloseşti magia în scopuri încântătoare şi senine.

Poate că Victor Sells ajunsese să fie implicat în ceva real, ceva care-i absorbise atenţia. Arta îi putea face asta unui om - mai ales aspectele ei întunecate. Dacă se întorsese către ea din disperare, după ce-şi pierduse slujba, poate că astfel s-ar fi putut explica plecarea lui subită de acasă. O mulţime de vrăjitori sau de aspiranţi la acest statut se izolează cu speranţa că astfel li se va îmbunătăţi abilitatea de a se concentra asupra magiei. Ceea ce nu se întâmpla, dar pentru o minte lipsită de putere sau de antrenament era mai uşor să evite orice ar fi putut s-o distragă.

Poate că nici măcar nu era un talisman adevărat. Poate nu era decât o ciudăţenie, un suvenir dintr-o vizită în sud. N-aveam cum să spun dacă reprezenta într-adevăr un instrument întrebuinţat pentru îmbunătăţirea concentrării şi a direcţionării energiilor magice, neavând cum să-l folosesc efectiv încercând să fac o vrajă din varii motive întemeiate, chiar nu voiam să folosesc un articol atât de dubios.

Trebuia să-mi păstrez în minte acea mică oroare în timpul strădaniilor de a da de urma bărbatului dispărut. Era foarte posibil să nu-nsemne nimic. Însă, pe de altă parte, poate că însemna. M-am uitat la ceas. Trei şi un sfert. Era timpul să fac o verificare la morgile din oraş, să văd dacă n-aveau cumva persoane necunoscute - cine putea şti, poate cercetările mele aveau să se încheie înainte de sfârşitul zilei - apoi să mă duc la bancă, să-mi depun banii şi să scriu imediat un cec pentru proprietar.

Mi-am luat cartea de telefon şi m-am apucat să sun

la o serie de spitale - nu făcea parte din rutina muncii mele, dar nici nu era dificil, cu excepţia problemelor standard pe care mi le face telefonul: paraziţi, zgomot de fond, conversaţiile purtate de alţii, mai sonore decât a mea. Dacă e posibil să meargă ceva prost, va merge.

La un moment dat am avut impresia că am zărit ceva cu coada ochiului, o uşoară zvâcnire a scorpionului uscat de pe biroul meu.

Am clipit nedumerit şi l-am fixat cu privirea. Mi-am întins cu precauţie simţurile către el, ca pe o mână invizibilă, pipăindu-l în căutarea oricărei urme de vrajă sau de energie magică.

Nimic. Era pe atât de lipsit de vrăji pe cât era de lipsit de viaţă.

Să nu se spună niciodată că lui Harry Dresden îi e frică de un gândac mort şi uscat. Fie el înfiorător sau nu, n-aveam de gând să-l las să-mi spulbere concentrarea.

Aşa că l-am săltat pe colţul cărţii de telefon şi l-am trântit în sertarul din mijloc al biroului. Mi l-am scos din câmpul vizual şi din minte.

Creaturile târâtoare, moarte şi otrăvitoare sunt aşadar o problemă pentru mine. N-aveţi decât să mă daţi în judecată.

5

McAnally's e o cârciumă aflată la câteva cvartale distanţă de blocul meu. Mă duc acolo când mă simt stresat sau când am câţiva dolari în plus pentru o cină pe cinste. Aşa cum fac o mulţime de alţi tipi ieşiţi din comun, ca mine. Mac, patronul localului, e obişnuit cu noi, vrăjitorii, şi cu toate problemele care ne însoţesc. La McAnally's nu există jocuri video. Nu există televizoare sau console costisitoare cu jocuri computerizate banale. Nu există nici măcar un tonomat. Mac are în schimb un pianist. Aşa e mai puţin probabil să dăm totul peste cap în jurul nostru.

O numesc cârciumă în cel mai bun sens al cuvântului. Când intri, cobori câteva trepte care duc într-o încăpere caracterizată printr-o combinaţie letală dintre tavanul scund şi ventilatoarele pe care le susţine. Dacă eşti înalt, ca mine, mergi cu mare grijă prin McAnally's. Sunt treisprezece taburete la bar şi treisprezece mese în sală. Treisprezece ferestre, plasate în partea de sus a pereţilor ca să răspundă deasupra nivelului solului, lasă să pătrundă o parte din lumina străzii. Cele treisprezece oglinzi de pe pereţi reflectă toate detaliile estompate ale clientelei şi dau iluzia unui spaţiu mai larg. Treisprezece stâlpi din lemn sculptat, redând imagini ale personajelor din folclorul şi din legendele lumii vechi, îţi împiedică înaintarea dacă nu alegi un circuit sinuos - şi întrerup intenţionat fluxul energiilor întâmplătoare, dispersând mai mult sau mai puţin aurele adunate în jurul vrăjitorilor meditativi şi ţâfnoşi, împiedicându-i să se manifeste în moduri neintenţionate şi pline de culoare. Toate nuanţele sunt estompate, tonuri de cafeniu şi de verde marin. Când am intrat prima oară la McAnally's, m-am simţit ca un lup care se-ntoarce în vechea sa

vizuină preferată. Mac îşi face singur băutura, bere englezească veritabilă, cea mai bună din oraş. Mâncarea e gătită pe o sobă cu lemne. Şi, după cum spune Mac, poţi al naibii de bine să-ţi deplasezi propria persoană până la bar ca să-ţi iei comanda, odată ce e gata. E un local pe gustul meu.

De vreme ce telefoanele pe la morgi nu mi-au dezvăluit nimic, am luat câteva bancnote din avansul primit de la Monica Sells şi m-am dus la McAnally's. După o asemenea zi, meritam nişte bere de la Mac şi o porţie de mâncare pregătită de altcineva. Mă aştepta şi o noapte lungă, odată ce mă întorceam acasă şi încercam să descopăr cum fusese făcută vraja împotriva lui Tommy Tomm, asasinul aflat în slujba lui Marcone, şi a prietenei lui, Jennifer Stanton.

— Dresden, m-a întâmpinat Mac când m-am aşezat la bar.

Încăperea întunecoasă şi confortabilă era pustie, cu excepţia a doi bărbaţi pe care-i cunoşteam din vedere şi care jucau şah la o masă din fund. Mac e un tip înalt, aproape greoi, de o vârstă incertă, deşi degajă ceva care sugerează destulă înţelepciune şi destulă putere ca să-ndrăznesc să spun că nu are mai puţin de cincizeci de ani. Ochii îi sunt bănuitori şi zâmbeşte rar, întotdeauna cu un aer poznaş. Nu vorbeşte mult, dar ori de câte ori spune ceva merită să-l asculţi.

— Salut, Mac, i-am răspuns. Am avut o zi infernală. Dă-mi un sandviş cu carne, cartofi prăjiţi şi bere.

— Îhî, a zis el.

A deschis o sticlă din berea lui şi s-a apucat s-o toarne cu un gest afectuos, uitându-se pe lângă mine, undeva, către mijlocul încăperii. Aşa procedează cu toată lumea. Gândindu-mă cine sunt clienţii lui, nu pot

să-l condamn. Nici eu n-aş risca să-i privesc în faţă.

— Ai auzit ce s-a-ntâmplat la Madison?

— Îhî, a confirmat el.

— Urâtă treabă.

După toate aparenţele, un comentariu atât de stupid nu merita drept replică nici măcar un mormăit. Mac mi-a pus berea în faţă şi s-a întors spre soba din spatele barului, aruncând o privire către lemne şi mişcându-le cu vătraiul înainte şi înapoi, ca să uniformizeze căldura.

Am luat de alături un ziar deja răsfoit de multe ori şi am trecut în revistă titlurile.

— Hei, ia te uită. O altă dezlănţuire a dependenţilor de Ochiul-Trei. Iisuse, chestia asta e mai rea decât cocaina.

Articolul descria cu lux de amănunte atacul asupra unei băcănii de cartier, demolate în adevăratul sens al cuvântului de doi indivizi drogaţi cu Ochiul-Trei, care fuseseră convinşi că urma să sară în aer şi se străduiseră să-nfrângă destinul cu lovituri de pumn.

— Îhî.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Mac a clătinat din cap.

— Se spune că drogul îţi oferă percepţia supranaturalului, am spus, citind din articol.

După ce leşinaseră la faţa locului, cei doi drogaţi fuseseră internaţi în spital şi se aflau în stare critică.

— Dar ştii ce?

Mac m-a privit peste umăr, văzându-şi în continuare de gătit.

— Nu cred că e cu putinţă. Ce rahat. Să-ncerci să le vinzi sărmanilor puştani ideea că pot face vrăji.

Mac a dat din cap către mine.

— Dacă ar fi fost ceva serios, departamentul de

poliţie m-ar fi chemat deja până acum.

El a ridicat din umeri şi s-a-ntors către sobă. Pe urmă şi-a înălţat privirea şi a studiat cu atenţie imaginea palidă reflectată în oglinda din spatele barului.

— Harry, te-a urmărit cineva.

Fusesem prea încordat într-o prea mare parte a zilei ca să pot stăpâni tresărirea care m-a făcut să strâng brusc din umeri. Mi-am înconjurat paharul cu amândouă mâinile şi mi-am adus în minte câteva formule pe jumătate în latină. Nu strica niciodată să fiu pregătit să mă apăr, în caz că i-ar fi trecut cuiva prin cap să-mi facă vreun rău. Am urmărit pe cineva apropiindu-se, o siluetă neclară reflectată de oglinda veche, uzată. Mac a continuat să gătească, netulburat. Nimic nu era de-ajuns ca să-l descumpănească.

Am simţit parfumul înainte de a mă întoarce.

— Zău dacă asta nu e domnişoara Rodriguez, am spus. Apariţia ta e întotdeauna o plăcere.

S-a oprit brusc la doi paşi de mine, aparent uluită. Unul dintre avantajele vrăjitorilor e faptul că oamenii le pun acţiunile pe seama magiei ori de câte ori nu le trece prin cap o altă explicaţie. Probabil că nu se gândea că propriul parfum îi trădase identitatea, când putea presupune că o identificasem în mod misterios, fără s-o văd, datorită puterilor mele oculte.

— Haide, i-am spus. Ia loc. Îţi ofer ceva de băut în timp ce te-anunţ că n-o să-ţi spun nimic.

— Harry, m-a admonestat ea, nici măcar nu ştii dac-am venit aici în interes de serviciu.

S-a aşezat pe taburetul de lângă al meu. Era o femeie de înălţime medie, ceea ce se putea spune şi despre măsura în care frapa înfăţişarea ei, o frumuseţe brunetă, purtând un sacou cu gofreuri,

fustă, ciorapi fără cusătură şi pantofi de lac. Părul negru şi drept, frumos tuns, i se oprea în dreptul cefei şi pe pielea întunecată a frunţii, scoţându-i în evidenţă farmecul lenevos al ochilor la fel de negri.

— Susan, am mustrat-o eu, altminteri n-ai fi aici. Te-ai distrat bine în Branson?

Susan Rodriguez era reporter la *Arcana,* o revistă bulevardieră din Chicago care relata tot felul de întâmplări paranormale din Midwest. De obicei, evenimentele pe care le aborda erau de genul „Omul Maimuţă Văzut în Compania Copilului Nelegitim al lui Elvis” sau „Stafia Mutantă a lui JFK Răpeşte o Cercetaşă Alomorfă”. Dar din când în când, la intervale extraordinar de mari *Arcana* relata ceva real. Precum Incursiunea Demonică din 1994, când întregul oraş Milwaukee a dispărut pur şi simplu pentru două ore. A pierit. Valea râului a apărut în fotografiile luate din satelitul guvernamental plină de copaci şi lipsită de orice urmă a vieţii umane şi de orice habitat al speciei. Toate comunicaţiile s-au întrerupt. Apoi, peste câteva ore, oraşul a reapărut, fără ca vreunul dintre locuitori săi să aibă habar ce se petrecuse.

Susan se tot foise în jurul meu şi cu o săptămână în urmă, în timpul investigaţiei din Branson. Mă tot urmărea, de când mă intervievase pentru un articol de prezentare, imediat după ce-mi începusem activitatea. Trebuia să recunosc - avea instincte fine. Şi destul curaj ca să intre în tot felul de belele. Mă păcălise, făcându-mă să-i întâlnesc privirea în încheierea primului nostru interviu, o tânără reporteră nerăbdătoare să investigheze o anumită latură a subiectului intervievat. Ea era cea care leşinase după ce ne priviserăm sufletele.

Mi-a adresat un zâmbet atotcunoscător. Un

zâmbet care-mi plăcea. Avea un efect interesant asupra buzelor ei, deja atrăgătoare.

— Ar fi trebuit să rămâi, să vezi reprezentaţia, mi-a spus. A fost destul de impresionantă.

Şi-a pus geanta pe tejgheaua barului şi s-a strecurat pe taburetul de lângă mine.

— Nu, mulţumesc, am ripostat. Sunt cât se poate de sigur că nu-mi era destinată.

— Redactoarei şefe i-a plăcut reportajul. E convinsă c-o să câştige un premiu de un soi sau altul.

— Acum pot să-mi dau seama, i-am spus. Star de Muzică Country Dependent de Droguri Bântuit de Viziuni Misterioase. Jurnalism plin de vigoare, pe teme paranormale.

M-am uitat la ea, şi mi-a întâlnit ochii fără teamă. Nu m-a lăsat să văd dacă modul în care-mi exprimasem înţelegerea o agasase.

— Am auzit că azi te-a chemat şefa de la Investigaţii Speciale, mi-a spus ea.

S-a aplecat spre mine, destul de mult pentru ca o privire către bluza ei albă să-mi ofere o perspectivă interesantă a decolteului în V.

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre asta, Harry.

Mi-a adresat un zâmbet capricios, care promitea multe.

Aproape că i l-am întors.

— Îmi pare rău. Am un acord standard de confidenţialitate cu municipalitatea.

— Atunci ceva neoficial? Se zvoneşte că omorurile sunt de-a dreptul senzaţionale.

— Nu te pot ajuta, Susan, am refuzat-o eu. Nu scoţi nimic de la mine, nici dacă mă tai bucăţele etcetera.

— Măcar un indiciu? a insistat ea. Un comentariu. Ceva împărtăşit de doi oameni extrem de atraşi unul

de altul.

— Şi cine ar fi ăştia doi?

Şi-a proptit un cot pe tejghea şi şi-a sprijinit bărbia în palmă, studiindu-mă cu ochi îngustaţi printre gene dese şi lungi. Mă simţeam atras de ea, printre altele, fiindcă, deşi îşi folosea fără încetare farmecul şi feminitatea în goana după reportaje, n-avea idee cât de atrăgătoare era de fapt - văzusem asta cu un an în urmă, când trăsesem cu ochiul în sufletul ei.

— Harry Dresden, mi-a spus, eşti un tip cu desăvârşire înnebunitor. Ochii i s-au îngustat şi mai mult. Nu ţi-ai coborât privirea către bluza mea nici măcar odată, este? m-a acuzat.

Am sorbit din bere şi i-am făcut semn lui Mac să-i toarne şi ei una. Barmanul mi-a dat ascultare.

— Vinovat.

— Majoritatea bărbaţilor şi-ar fi pierdut deja cumpătul, s-a plâns ea. Oricum, Dresden, ce se-ntâmplă cu tine?

— E vorba de puritatea sufletului şi a minţii, i-am spus. Nu pot fi corupt.

În primul moment s-a holbat la mine, frustrată. Apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a râs. Avea şi un râs frumos, plin, gutural. Şi atunci *chiar* m-am uitat în jos, la pieptul ei, doar pentru o clipă. Puritatea sufletului şi a minţii se opresc aici - mai curând sau mai târziu îşi spun şi hormonii cuvântul. Adică nu mai sunt adolescent, dar nu-s nici expert în astfel de lucruri. Numiţi-l interes copleşitor faţă de carieră, dar, în general vorbind, n-am avut niciodată suficient timp pentru întâlnirile cu sexul frumos. Iar atunci când am avut, lucrurile n-au ieşit prea grozav.

Susan nu reprezenta un mister - era atrăgătoare, inteligentă, sexi, motivele ei erau clare şi simple şi le

recunoştea cu sinceritate. Flirta cu mine, în aceeaşi măsură, pentru că mă găsea atrăgător şi pentru că voia informaţii. Uneori le obţinea. Alteori nu. De data asta, subiectul era prea fierbinte ca să poată fi atins de ea şi de *Arcana,* iar Murphy mi-ar fi pus capul între două felii de pâine şi mi l-ar fi mâncat la prânz dacă ar fi aflat că i-am vândut cuiva un pont despre cele petrecute.

— Uite cum facem, Harry, a zis ea. Ce-ar fi să-ţi pun câteva întrebări şi să-mi răspunzi prin câte un simplu da sau nu?

— Nu, am refuzat eu, cu promptitudine.

Sunt un mincinos jalnic şi nici măcar nu e nevoie să fii un reporter atât de inteligent ca Susan ca să-ţi dai seama când ascund adevărul.

I-am văzut ambiţia licărind în ochii, veselă şi răutăcioasă.

— Tommy Tomm a fost ucis de o creatură supranaturală, sau prin mijloace paranormale?

— Nu, am repetat, cu încăpăţânare.

— N-a fost ucis? m-a întrebat. Sau n-a fost fapta unei fiinţe supranaturale?

M-am uitat la Mac, ca şi cum i-aş fi cerut ajutor. El m-a ignorat. Nu ia partea nimănui. E înţelept.

— Nu, nu-ţi răspund la întrebări, am specificat.

— Poliţia are vreun indiciu? Există suspecţi?

— Nu.

— Eşti cumva tu însuţi suspect, Harry?

Un gând tulburător.

— Nu, am repetat, cu exasperare. Susan.

— Te-ar deranja dacă am cina împreună sâmbătă seara?

— Nu! Nu... Am clipit nedumerit, cu ochii la ea. Ce?

Mi-a zâmbit, s-a aplecat asupra mea şi m-a sărutat pe obraz. Atingerea buzelor ei, pe care le admiram atât de mult, era foarte, foarte plăcută.

— Super, a spus. Trec să te iau. Pe la nouă e bine?

— Îmi scapă ceva? am întrebat-o.

A dat din cap, cu sclipiri amuzate în ochii ei negri.

— O să te duc la o cină fantastică. Ai mâncat vreodată la Pump Room? Din hotelul Ambasador East?

Am clătinat din cap.

— N-o să-ţi vină să crezi ce fripturi au, m-a asigurat. Şi atmosfera nici n-ar putea fi mai romantică. Ţinuta obligatorie, costum şi cravată. Faci faţă?

— Ăă. Da? am spus, cu prudenţă. Acum ai vrut să ştii dacă ies sau nu cu tine, corect?

— Nu, a zâmbit ea. Acum te-am păcălit ca să-ţi smulg un răspuns, tocmai ai fost tras pe sfoară. Am vrut să mă asigur că mai ai şi alte haine în afară de blugi şi de cămăşile Western cu nasturi la colţurile gulerului.

— Oh. Da, am spus.

— Super, a repetat ea, şi m-a sărutat din nou pe obraz când s-a ridicat şi şi-a luat poşeta. Atunci pe sâmbătă.

S-a retras şi mi-a adresat micul ei zâmbet atotcunoscător, cu aerul lui capricios. A fost o privire ucigătoare, fierbinte, plină de farmec.

— O să vin. Gata de distracţie.

Mi-a întors spatele şi a plecat. Şi s-ar putea spune că eu m-am răsucit ca să mă uit în urma ei. În clipa aceea mi-a căzut falca până la podea.

Cum de fusesem de acord cu o întâlnire? Sau cu un interogatoriu?

— Probabil şi cu una, şi cu alta, am bombănit.

Mac mi-a trântit în faţă sanvişul cu carne şi

cartofii prăjiţi. Eu am pus îmbufnat o bancnotă pe tejghea şi el mi-a dat restul.

— N-o să facă nimic altceva decât să-ncerce să-mi stoarcă informaţii pe care n-ar trebui să i le dau, Mac, am spus.

— Îhî, a încuviinţat el.

— De ce-am spus da?

A ridicat din umeri.

— E frumoasă, am precizat. Inteligentă. Sexi.

— Îhî.

— Orice bărbat cu sânge roşu ar fi făcut acelaşi lucru.

— Mhm, a pufnit el.

— Bine. Poate nu şi tu.

A zâmbit scurt, înmuindu-se.

— Totuşi. Asta o să-mi aducă necazuri. Trebuie să fiu nebun ca să umblu după cineva în halul ăsta.

Mi-am luat sanvişul şi am oftat.

— Dovada prostiei, a zis el.

— Tocmai spuneam că e inteligentă, Mac.

Zâmbetul i-a licărit pe faţă, şi a părut cu mult mai tânăr, aproape un băietan.

— Nu prostia ei, a precizat. A ta.

Mi-am mâncat cina. Şi m-am văzut nevoit să recunosc că avea dreptate.

Asta-mi dădea planurile peste cap. În viziunea mea, era cel mai bine să iscodesc împrejurimile casei lui Sells de lângă lac şi să caut informaţii în timpul nopţi. Şi îmi rezervasem deja noaptea următoare pentru o discuţie cu Bianca, fiindcă presimţeam că strădaniile lui Murphy şi Charmichel de a obţine colaborarea femeii vampir aveau să dea greş. Ceea ce însemna că trebuia să mă urc în maşină şi să plec în seara aceea către lacul Providence, de vreme ce seara

de sâmbătă era acum ocupată de întâlnirea cu Susan - cu prelungire cel puţin până la miezul nopţii.

Mi s-a uscat gura când am luat în considerare posibilitatea de a fi ocupat până spre dimineaţă. Nu se ştie niciodată. Susan mă năucise şi mă făcuse să par idiot, şi avea probabil de gând să folosească toate trucurile pe care le ştia ca să mă stoarcă de cât mai multe informaţii pentru ediţia de luni dimineaţă a revistei Arcana. Pe de altă parte, era sexi, inteligentă şi mă găsea atrăgător, măcar într-o mică măsură. Ceea ce sugera că s-ar fi putut să nu ne rezumăm la o simplă discuţie şi la cină. Nu?

Însă întrebarea era dacă-mi doream sau nu să se-ntâmple mai mult decât atât.

Avusesem parte de un eşec mizerabil în toate relaţiile, încă de când se alesese praful de prima mea iubire. Dar vreau să spun că prima dragoste se termină prost pentru o grămadă de adolescenţi.

Însă nu sunt mulţi cei care ucid fata implicată.

M-am lepădat de o asemenea înşiruire a gândurilor, ca nu cumva să-mi trezească prea multe amintiri vechi.

Am plecat de la McAnally’s după ce am primit de la Mac o pungă cu resturi, însoţită, ca explicaţie, de un „Mister” mârâit. Partida de şah de la masa din colţ nu se încheiase încă şi cei doi jucători pufăiau, înălţându-şi din pipe un nor de smog cu miros dulceag. În drum spre maşină, am încercat să stabilesc cum urma să mă descurc cu Susan. Era nevoie să fac curăţenie în apartament? Aveam toate ingredientele necesare pentru vraja pe care trebuia s-o arunc la lac în seara aceea? Urma să mă trezesc cu Murphy picând prin acoperiş în timpul discuţiei cu Bianca?

Când m-am urcat la volan, încă mai simţeam pe obraz sărutarea lui Susan.

Am clătinat uluit din cap. Se spune că noi, vrăjitorii, suntem subtili. Dar, credeţi-mă, în privinţa *femeilor* nu ne descurcăm câtuşi de puţin.

Când am ajuns acasă, Mister nu se vedea nicăieri, dar i-am lăsat oricum mâncarea în farfurioară. În cele din urmă, avea să mă ierte fiindcă mă întorsesem târziu. Am luat din bucătărie tot ce-mi trebuia - pâine proaspătă, fără conservanţi, miere, un măr abia cules, un briceag ascuţit, de argint, şi un set minuscul de veselă pentru cină, alcătuit dintr-o farfurie, un castron şi o cană cioplite chiar de mine dintr-o bucată de lemn de tec.

M-am întors în maşină. Broscuţa nu mai e cu adevărat albastră, de vreme ce ambele portiere au fost înlocuite cu câte o clonă, una verde şi alta albă, iar capota portbagajului din faţă a trebuit să fie schimbată cu un duplicat roşu, dar numele i se potriveşte oricum. Mike e un super-mecanic. N-a pus niciodată întrebări despre arsurile care au făcut o gaură conturată cu zgură în capotă şi despre urmele de gheare care au distrus ambele portiere. Serviciile lui sunt nepreţuite.

Am accelerat Broscuţa, ocolind lacul Michigan pe I-94, am traversat Indiana pe drumul cel mai scurt şi am trecut apoi graniţa statului, intrând chiar în Michigan. Comunitatea din jurul lacului Providence e luxoasă, cu rezidenţi din înalta societate, cu case mari şi proprietăţi întinse. Terenurile din zonă nu sunt ieftine. Probabil că Victor Sells se descurcase foarte bine câtă vreme îşi deţinuse postul de la SilverCo, altminteri nu şi-ar fi putut permite o asemenea reşedinţă la ţară.

Şoseaua cobora către lac şerpuind printre copaci groşi şi înalţi şi printre dealuri unduitoare. Proprietăţile erau răsfirate, despărţite de mai multe sute de metri. Cele mai multe erau împrejmuite cu

garduri şi, aşa cum mergeam eu către nord, porţile se aflau pe partea dreaptă a drumului, vizavi de lac. Singura casă pe care am văzut-o de aceeaşi parte cu lacul era a familiei Sells. O alee netedă, acoperită cu pietriş şi mărginită de copaci, ducea din şosea către casă. O peninsulă pătrundea în lac, oferind loc suficient pentru casă şi pentru un mic doc, de care nu era legată nicio barcă. Ţinând cont de standardele restului comunităţii, clădirea nu era mare. Construită pe două niveluri, avea un aspect foarte modern - o mulţime de sticlă şi de lemn tăiat, netezit şi lustruit astfel încât părea un material mai degrabă sintetic. Şoseaua se curba, ajungând în spatele casei, unde aleea, destul de lată pentru a găzdui un teren de baschet de cinci pe cinci metri în jurul panoului ce se înălţa pe una dintre laturile sale, era dominată de un doc de lemn pornit din al doilea nivel al locuinţei.

Mi-am condus broscuţa albastră până în spate şi am parcat-o acolo. Ingredientele mele erau într-un rucsac din nailon negru, pe care l-am înşfăcat în timp ce coboram din maşină şi-mi întindeam picioarele. Dinspre lac adia un vânt destul de răcoros ca să-mi stârnească un tremur uşor, şi mi-am strâns pardesiul cu mantie mai tare în jurul mijlocului.

Primele impresii sunt importante, şi voiam să ascult ce-mi spuneau instinctele despre casă. M-am oprit şi m-am mulţumit s-o fixez cu privirea îndelung.

Probabil că instinctele mele rămăseseră în aşteptarea unei alte sticle din berea lui Mac. Aveau foarte puţine de spus, în afara faptului că locul părea un mic sălaş costisitor, care găzduise familia în numeroase weekenduri. Ei bine, acolo unde dă greş instinctul, trebuie să se aventureze intelectul. Aproape totul era suficient de nou. Iarba din jurul casei nu

crescuse în iarna aceea suficient de mult ca să fie tunsă. Plasa coşului de baschet era întinsă şi suficient de lejeră ca să spună că fusese folosită destul de des. Toate draperiile erau trase.

În iarba de sub doc strălucea ceva roşu, un obiect pe care m-am dus să-l recuperez. Era o cutiuţă de plastic, roşie cu capac gri, de genul celor în care se pun filmele fotografice când le trimiţi la developare. Foloseam uneori aşa ceva pentru păstrarea diverselor ingrediente pe care le întrebuinţam. Mi-am îndesat-o în buzunarul pardesiului şi mi-am continuat inspecţia.

Locul nu semăna de fapt prea mult cu locuinţa unei familii.

Părea mai degrabă cuibuşorul de dragoste al unui bărbat bogat, un mic refugiu izolat, adăpostit printre copacii din peninsulă, ferit de ochi iscoditori. Sau amplasamentul ideal pentru un vrăjitor novice, dornic să-şi pună nestânjenit la încercare puterile proaspăt ajunse la maturitate. Un loc foarte bun pentru instalarea atelierului lui Victor Sells şi pentru exersare.

Am făcut în grabă ocolul casei, încercând uşa din faţă şi pe cele din spate, ba chiar şi pe cea de sus, de pe doc, care răspundea probabil în bucătărie. Toate erau încuiate. Încuietorile nu reprezentau nicidecum un obstacol, însă Monica Sells nu mă invitase de fapt să arunc o privire în casă, ci doar în jurul ei. Nu e prielnic pentru vrăji să tropăi neinvitat prin casele oamenilor. E unul dintre motivele pentru care vampirii nu o fac, propria lor lege le-o interzice - le e şi aşa destul de greu să rămână într-o singură bucată când ies din Niciodatănicicând. Unui vrăjitor de natură umană, ca mine, nu i se întâmplă niciun rău, dar de tot ce face folosindu-se de magie se poate alege praful. Şi

nici nu e politicos. Aşa cum spuneam, sunt un tip de modă veche.

Fireşte că şi panoul de control de la TekTronic Securities pe care l-am putut zări pe fereastra din faţă a avut o legătură cu decizia mea - nu mi-ar fi fost greu să-l reduc, cu o formulă magică, la un maldăr inutil de plastic şi sârme, dar o grămadă de sisteme de pază ar fi dat alarma la sediul companiei de legătură dacă ar fi ieşit brusc din funcţiune, fără niciun avertisment prealabil. Ar fi fost oricum un exerciţiu lipsit de foloase - adevăratele informaţii trebuiau să se afle altundeva.

Însă mă îmboldea ceva, senzaţia că locuinţa nu era în totalitate pustie. Mânat de o suspiciune, am bătut de mai multe ori la uşa din faţă. Am apăsat şi pe butonul soneriei. N-a venit nimeni să-mi deschidă şi înăuntru nu se vedea nicio lumină. Am ridicat din umeri şi m-am întors în spatele casei, trecând pe lângă o serie de tomberoane goale.

Ceea ce era într-adevăr cam ciudat. Adică mă aşteptam să existe ceva gunoi, chiar dacă pe-acolo nu mai fusese nimeni de o bună bucată de vreme. Camionul pentru gunoi intrase pe alee ca să ridice tomberoanele? Era puţin probabil. Dacă familia Sells venea să-şi petreacă weekendul lângă lac şi voia să scape de gunoi, era de la sine înţeles că trebuia să-l lase la plecare în capătul dinspre şosea al aleii. Ceea ce însemna că gunoierii lăsau în acelaşi loc tomberoanele goale. Cineva le adusese înapoi, lângă casă.

Bineînţeles că nu trebuia să fi fost neapărat Victor Sells. Ar fi putut s-o facă un vecin. Sau poate le dăduse bacşiş gunoierilor ca să nu lase tomberoanele la marginea drumului. Dar era ceva de la care puteam

porni, un mic indiciu că poate locuinţa nu fusese pustie toată săptămâna.

M-am îndepărtat de casă, îndreptându-mă către lac. Noaptea era vântoasă, dar senină, şi cam răcoroasă. Copacii bătrâni, înalţi, scârţâiau şi gemeau în bătaia vântului. Era încă prea devreme pentru ţânţari să treacă la ofensivă. Luna era aproape plină, cu câte un nor trecându-i din când în când prin faţă, ca un văl transparent.

O noapte ideală pentru prinderea zânelor.

Am dat deoparte frunzele şi beţele de pe ţărâna dintr-o zonă din apropierea lacului, apoi mi-am scos din rucsac briceagul de argint. M-am folosit de mânerul lui ca să trasez pe pământ un cerc pe care l-am reacoperit apoi cu frunze şi beţe, întipărindu-mi în minte unde i se afla perimetrul. Am avut grijă să mă concentrez asupra cercului, nelăsând realmente nicio putere să se strecoare în el şi să-mi strice capcana. Pe urmă am lucrat cu multă luare aminte la pregătirea momelii, etalând căniţa şi castronelul. În prima am turnat un strop de lapte, iar pe al doilea l-am uns cu miere din ursuleţul de plastic din rucsacul meu.

Pe urmă am rupt o bucată de pâine din franzela pe care-o adusesem cu mine şi mi-am înţepat degetul cu briceagul. În lumina argintie a lunii, pe fundalul pielii a ţâşnit un strop de sânge întunecat, şi l-am întins cu graţie pe partea de dedesubt a pâinii de calitate inferioară, lăsând-o să-l absoarbă. Pe urmă am pus bucata de pâine, cu partea plină de sânge în jos, pe farfuria minusculă.

Capcana era instalată. Mi-am adunat instrumentele şi m-am retras la adăpostul copacilor.

Ca să prinzi o zână, e nevoie să înţelegi două părţi ale magiei. Prima e conceptul numelor adevărate. Tot

ce există în lumea noastră îşi are propriul nume. Numele sunt sunete unice şi cuvinte ritmate, ataşate unui anumit individ - ceva asemănător cu o temă muzicală. Dacă ştii numele unui lucru, te poţi asocia cu el în sens magic, aproape în acelaşi mod în care un vrăjitor îşi poate întinde mâna, atingând pe cineva, dacă deţine o şuviţă din părul persoanei respective, sau aşchii dintr-o unghie, sau sânge. Dacă ştii ce nume are ceva, poţi crea o legătură magică între tine şi acel obiect, aşa cum poţi suna pe cineva şi cum îi poţi vorbi dacă-i ştii numărul de telefon. Însă cunoaşterea numelui nu e suficientă: trebuie să ştii exact cum anume să-l rosteşti. Roagă doi tipi pe nume John Franklin Smiths să şi-l spună şi o să remarci diferenţele subtile de ton şi de pronunţie, unice pentru fiecare dintre ei. Vrăjitorii au tendinţa să colecţioneze numele creaturilor, ale spiritelor şi ale oamenilor, alcătuind ceva ca un Rolodex imens. Nu ştii niciodată când o să-ţi fie de folos.

Cealaltă parte care trebuie să-ţi fie cunoscută e teoria cercului magic. Majoritatea vrăjilor implică existenţa unui cerc de un fel sau altul. Trasarea lui stabileşte limitele locale pentru ceea ce încearcă să facă un vrăjitor. Îl ajută să-şi redefinească magia, să şi-o concentreze şi să şi-o direcţioneze cu mai multă claritate. Şi asta se întâmplă prin crearea unui soi de ecran, reprezentat de perimetrul cercului, care nu lasă energia magică aleatoare să treacă dincolo de el, reţinând-o în interior, unde poate fi folosită. Ca să faci un cerc, îl desenezi pe pământ, sau te ţii de mâini cu un grup de oameni, sau îl parcurgi presărând tămâie, sau apelezi la o serie de alte metode, concentrându-te asupra scopului pentru care îl trasezi. Apoi îl înzestrezi cu o mică scânteie de energie pentru

închiderea circuitului, şi totul e gata.

Un alt rol al unui asemenea cerc: nu lasă creaturile magice, cum ar fi zânele, sau chiar demonii, să treacă de el. Simplu şi elegant, nu? Se foloseşte de obicei ca să-i ţină la distanţă. Să-i reţii în interior e ceva mai dificil. Aici intră în scenă sângele. Sângele aduce cu sine puterea. Absorbirea sângelui altcuiva are o semnificaţie metafizică, implică un soi de energie. Minusculă, dacă nu încerci cu adevărat să obţii astfel mai multă forţă (aşa cum fac vampirii) dar suficientă pentru închiderea unui cerc.

Acum ştiţi cum se procedează. Dar nu vă recomand să încercaţi acasă. Nu ştiţi ce e de făcut când ceva nu merge aşa cum ar trebui.

M-am retras între copaci şi am strigat numele unui anume zân, pe care-l voiam. Era o înşiruire de silabe rostogolitoare, cu adevărat foarte frumoasă - mai ales pentru că zânul răspunsese la apelativul Taa-taa de fiecare dată când îl mai întâlnisem. Mi-am emis şi voinţa odată cu numele, exact atât cât era necesar ca să reprezinte o chemare, ceva destul de subtil ca să-l aducă la mine hoinărind din proprie iniţiativă. Sau cel puţin aşa suna teoria.

Care era numele lui? Vă rog, doar nu vă imaginaţi că vrăjitorii oferă astfel de informaţii? Habar n-aveţi prin ce-am trecut ca să-l aflu.

Peste vreo zece minute, Taa a apărut fluturând din aripi pe deasupra apelor lacului Michigan. La început l-am luat drept o reflexie a razelor de lună pe pantele valurilor domoale. Avea probabil cincisprezece centimetri. Din umeri îi răsăreau aripi argintii de libelulă, iar estompata şi superba lui siluetă umanoidă minusculă era un ecou al splendorii lorzilor din poporul zânelor. Îl înconjura un nimb argintiu de

lumină ambientală. Părul lui era o coamă zburlită, lucioasă, aidoma penelor unei păsări a paradisului, de un purpuriu palid.

Taa se dădea în vânt după pâine, lapte şi miere - un viciu comun tuturor zânelor de rând. De obicei nu sunt dornice să ia în stăpânire un stup de albine ca să-şi facă rost de miere şi în Niciodatănicicând e mare lipsă de lapte de când fermele de lapte tehnologizate deţin supremaţia în branşă. Nu e nevoie să mai spun că nici nu cultivă grâu, nu-l recoltează, nu-l treieră şi nu-l macină ca să-şi facă pâine.

Taa a coborât din zbor cu prudenţă, inspectând copacii din jur. Nu m-a zărit. L-am văzut ştergându-şi buzele şi dând târcoale alene veselei minuscule pentru cină în timp ce-şi freca lacom stomacul cu o mână. Odată ce lua pâinea, închizând astfel cercul, puteam începe să mă târguiesc, cerând informaţii în schimbul eliberării sale. Taa era un spirit neînsemnat din regiune, un soi de hamal din Niciodatănicicând. Dacă exista cineva care văzuse ceva legat de Victor Sells, atunci Taa ştia cine anume, dacă nu era cumva vorba de el însuşi.

A şovăit o vreme, fluturând din aripi încoace şi încolo, dar apropiindu-se încetul cu încetul. Zânele şi mierea. Fluturii de noapte şi flacăra. Taa se mai lăsase păcălit aşa de câteva ori, dar nu stă în firea zânelor să-şi păstreze pentru prea multă vreme amintirile, sau să-şi schimbe năravurile esenţiale. Cu toate acestea, mi-am ţinut răsuflarea.

El s-a ghemuit în sfârşit la pământ, a luat pâinea, a afundat-o în miere, apoi a înfulecat-o lacom. Cercul s-a închis cu un pocnet uşor, plasat undeva, la limita percepţiei mele auditive.

Efectul asupra lui Taa a fost instantaneu. A scos

un mic ţipăt strident, ca un iepure prins în capcană şi şi-a luat zborul către lac în zumzetul fâlfâirii agitate a aripilor. Ajuns la marginea cercului, s-a izbit de ceva tot atât de dur ca un zid de cărămidă şi din el a izvorât o mică trâmbă de praf, explodând ca să-l învăluie într-un norişor. A gemut şi a căzut, pocnindu-se de pământ cu micul lui fund de zân.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! a exclamat în timp ce mă apropiam, după ce ieşisem dintre copaci.

Avea vocea ascuţită, dar semăna mai degrabă cu a unui copilaş decât cu glasurile melodramatice ale zânelor din desenele animate.

— Acum îmi aduc aminte unde-am mai văzut farfuriile astea! Vierme muritor pocit şi netrebnic, cu degete blege, nas mare şi platfus!

— Salutare, Taa, i-am răspuns. Ţii minte înţelegerea noastră de data trecută, sau trebuie s-o luăm iarăşi de la-nceput?

Mi-a aruncat o privire sfidătoare şi a bătut cu piciorul în pământ. Impactul a stârnit un alt norişor de praf argintiu de zână.

— Eliberează-mă! a pretins. Sau o să-i spun Reginei.

— Dacă nu te eliberez, am subliniat eu, n-ai cum să-i spui. Şi ştii tot atât de bine ca mine ce-are ea de zis despre orice zână strop-de-rouă destul de proastă ca să cadă-n cursă, momită cu pâine, lapte şi miere.

Şi-a încrucişat dispreţuitor braţele pe piept.

— Te previn, muritorule. Eliberează-mă imediat, sau o să simţi pe pielea ta îngrozitoarea, cumplita şi copleşitoarea putere a magiei zânelor! Să-ţi iasă ochii din orbite! Să ţi se umple gura cu balegă şi urechile cu viermi!

— Haide, dă-mi ce-a mai puternică dintre loviturile

tale, i-am spus. Pe urmă putem sta de vorbă despre ceea ce ai de făcut ca să ieşi din cerc.

Îi demascasem bluful. Se întâmpla întotdeauna, dar presupun că nu-şi amintea prea bine amănuntele. Când trăieşti câteva sute de ani, ai tendinţa să dai uitării mărunţişurile. Taa s-a bosumflat şi a azvârlit un jet de ţărână cu o lovitură a piciorului său minuscul.

— Harry, ai fi putut măcar să te *prefaci* că ţi-e frică.

— Îmi pare rău, Taa. N-am timp.

— Timp şi iar timp, s-a plâns el. Voi, muritorii, nu sunteţi în stare să vă gândiţi la nimic altceva? Toată lumea se vaietă că n-are timp! Întreg oraşul se grăbeşte-n dreapta şi-n stânga, zbierând că e în întârziere şi claxonând. Voi, oamenii, obişnuiaţi cândva să vă purtaţi aşa cum se cuvine.

I-am suportat prelegerea cu bună dispoziţie. Taa nu era oricum în stare să se gândească la acelaşi lucru destul de mult ca să devină sâcâitor.

— Zău aşa, mi-aduc aminte de oamenii care trăiau aici înainte de a veni voi, ăştia palizi şi cu respiraţia scurtă. Ăia nu se plângeau niciodată de ulcer sau…

Ochii i-au alunecat din nou către pâine, lapte şi miere, şi în ei s-a aprins o scânteie. S-a apropiat de ele agale, apoi a înşfăcat pâinea rămasă, a şters cu ea restul de miere şi a înfulecat-o cu mişcări lacome, ca de pasăre.

— Asta-i o bunătate, Harry. Nu-i una dintre chestiile alea ciudate pe care le primim uneori.

— Conservanţi, am precizat eu.

— Nu contează.

Taa a dat peste cap şi laptele, sorbindu-l prelung, apoi s-a lăsat imediat să cadă pe spate, bătându-se peste burtica rotunjită.

— Bine, a zis. Acum lasă-mă să ies.

— Încă nu, Taa. Am nevoie de ceva mai întâi.

S-a încruntat la mine.

— Voi, vrăjitorii. Aveţi întotdeauna nevoie de câte ceva. Ştii, chiar aş putea să fac treaba aia, cu balega.

S-a ridicat şi şi-a încrucişat braţele pe piept cu semeţie, privindu-mă de parcă n-aş fi fost de douăsprezece ori mai înalt decât el.

— Fie, a spus, cu trufie în glas. Binevoiesc să-ţi îndeplinesc o singură dorinţă, de mică însemnătate, în schimbul darului mărinimos oferit de arta ta culinară.

M-am străduit să-mi păstrez aerul serios.

— Eşti foarte amabil.

A pufnit şi a izbutit cumva să se uite la mine în josul nasului său cârn.

— Stă în firea mea să fiu binevoitor şi înţelept deopotrivă.

Am dat din cap, ca şi cum ar fi spus ceva de o foarte mare înţelepciune.

— Îhî. Ascultă, Taa. Trebuie să aflu dacă ai fost prin împrejurimi în ultimele câteva nopţi, sau dacă ştii pe altcineva care a fost. Caut un anumit bărbat, şi poate a ajuns pe-aici.

— Şi dacă-ţi spun, a întrebat el, pot să consider c-o să spargi acest cerc care s-a-nchis în jurul meu, fără îndoială printr-o coincidenţă bizară?

— E o presupunere rezonabilă, am spus, cu toată seriozitatea.

Taa a părut să-mi cântărească vorbele, de parcă s-ar fi putut simţi înclinat să nu coopereze, apoi a dat din cap.

— Foarte bine. O să capeţi informaţiile pe care le doreşti. Eliberează-mă.

Mi-am îngustat ochii.

— Eşti sigur? Promiţi?

A bătut iarăşi din picior, împrăştiind alte firişoare de praf auriu.

— Harry! Spulberi tot farmecul dramatic!

Mi-am încrucişat braţele.

— Bine, bine, *bine!* Promit, promit, promit! O să scot la lumină ceea ce vrei să ştii!

A-nceput să zumzăie agitat prin cerc, săltat cu uşurinţă în aer de fâlfâirea aripilor.

— Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies!

O promisiune făcută de trei ori se apropia de adevărul absolut mai mult decât orice altceva ai fi putut obţine de la o zână. M-am grăbit să mă apropii de cerc şi am râcâit cu piciorul linia pe care o trăsesem în praf, cu dorinţa de a deschide cercul. Şi s-a deschis, cu un şuier uşor al energiei eliberate.

Taa a licărit din nou pe deasupra apelor lacului Michigan, o cometă argintie în miniatură, şi a dispărut cât ai clipi, exact ca Moş Nicolae. Deşi ar trebui să spun că Moşul e un reprezentant al poporului zânelor *mult* mai mare şi mai puternic decât Taa, şi că oricum nu-i ştiu numele adevărat. Şi, chiar dacă l-aş şti, nu m-aţi vedea niciodată încercând să-l capturez pe Sfântul Nicolae într-un cerc magic. Nu cred că are cineva un asemenea tupeu.

Am aşteptat, plimbându-mă de colo-colo, ca nu cumva s-adorm. Dacă mi s-ar fi întâmplat una ca asta, în calitatea sa de zână, Taa s-ar fi simţit perfect îndreptăţit să-mi dea informaţiile cerute în timp ce dormeam. Şi, dat fiind faptul că tocmai îl capturasem şi îl umilisem, probabil că ar fi făcut ceva ca să echilibreze balanţa - peste două săptămâni de atunci înainte, n-avea să-şi mai reamintească absolut nimic, dar, dacă-l lăsam să-mi dea o lovitură liberă în

noaptea aceea, m-aş fi putut trezi având cap de măgar, ceea ce nu cred că mi-ar fi prins bine pentru afaceri.

Aşa că am măsurat locul cu pasul, aşteptând. Taa avea de obicei nevoie de o jumătate de oră ca să pună cap la cap tot ce voiam să aflu.

Şi, aşa cum mă aşteptam, peste treizeci de minute s-a întors scânteind şi mi-a zumzăit în jurul capului, cernându-mi în ochi praful de zână de pe aripile care-i fâlfâiau prea repede ca să le pot zări.

— Ura, Harry! a exclamat. Am reuşit!

— Ce-ai aflat, Taa?

— Ghiceşte!

— Nu, am pufnit eu.

— Ei, haide! Doar o mică încercare?

M-am încruntat, obosit şi nervos, dar am încercat să nu mă exteriorizez. Zânul nu se putea împiedica să fie ceea ce era.

— Taa, e târziu. Ai promis c-o să-mi spui.

— N-ai *niciun* haz, s-a plâns el. Nu-i de mirare că femeile n-acceptă o întâlnire cu tine decât atunci când vor să te tragă de limbă.

L-am privit clipind cu nedumerire şi el a chicotit încântat.

— Ha! Ce-mi place! Te urmărim, Harry Dresden!

Ei, asta suna alarmant. În faţa ochilor mi-a apărut brusc imaginea unei duzini de zâne voyeuri care-şi pierdeau vremea în preajma ferestrelor apartamentului meu, trăgând cu ochiul înăuntru. Trebuia să-mi iau măsuri de precauţie, să mă asigur că n-o puteau face. Nu fiindcă mi-ar fi fost teamă de ele, sau dintr-un alt motiv similar. Doar pentru orice eventualitate.

— Mulţumeşte-te să-mi spui ce mă interesează,

Taa, am oftat eu.

— Vine! a strigat el, cu glas strident, şi eu mi-am ridicat mâna, cu degetele întinse şi cu palma în sus.

A coborât în centrul ei. Abia dacă i-am simţit greutatea, dar o altă senzaţie, dată de aura lui, mi-a străbătut pielea aidoma unui curent electric de foarte mică intensitate. Şi-a pironit fără teamă privirea în ochii mei - zânele n-au un suflet în care să mă pot uita şi n-ar fi în stare să cerceteze sufletul unui muritor nici dacă ar putea să-l vadă.

— OK, a spus. Am vorbit cu Floare-Albastră, care a vorbit cu Nas-Roşu, care a vorbit cu Meg Plop-Tremurător, care a spus că Ochii-Aurii i-a povestit că se plimba cu maşina care livrează pizza când a venit aici în noaptea trecută!

Taa şi-a umflat pieptul, plin de mândrie.

— Maşina care livrează pizza? am întrebat, uluit.

— Pizza! a zbierat Taa, jubilând. Pizza! Pizza! Pizza!

Aripile i-au fluturat iarăşi, şi am clipit, încercând să scap de afurisitul de praf de zână care-mi intra în ochi înainte de a începe să strănut.

— Zânelor le place pizza? am întrebat.

— Oh, Harry, a răspuns el, cu răsuflarea tăiată. N-ai mâncat niciodată pizza până acum?

— Ba da, cum să nu, am spus.

A părut rănit.

— Şi n-ai împărţit-o cu nimeni?

Am oftat.

— Uite ce e. Poate c-o să v-aduc nişte pizza, cât de curând, ca mulţumire pentru ajutor.

Taa a ţopăit încântat, sărindu-mi de pe vârful unui deget pe al altuia.

— Da! Da! Aşteaptă să le spun! Să vedem cine mai

râde de Taa-Taa data viitoare!

— Taa, am zis eu, încercând să-l potolesc, el n-a mai văzut şi altceva?

A râs pe înfundate, cu o expresie şireată, sugestivă.

— A spus că erau mai mulţi muritori care făceau sport, şi că aveau nevoie de pizza ca să-şi recapete puterile!

— De unde era pizza, Taa?

A clipit intrigat şi s-a holbat la mine de parcă aş fi fost un idiot iremediabil.

— Harry. Maşina a adus *pizza.*

Apoi s-a înălţat brusc în văzduh, dispărând printre copaci.

Am oftat şi am dat din cap. Taa nu era în stare să facă diferenţa dintre Domino's şi Pizza Hut. N-avea niciun sistem de referinţă şi nu ştia să citească - în poporul zânelor, mai toată lumea se declara cu perseverenţă împotriva tipăriturilor.

Aşa că aveam două informaţii. Unu, cineva ceruse să i se aducă acolo o pizza. Ceea ce îmi spunea două lucruri. În primul rând, acolo fusese cineva cu o noapte în urmă. În al doilea rând, persoana respectivă fusese văzută şi cineva îi vorbise. Poate reuşeam să dau de urma şoferului care livrase pizza, ca să-l întreb dacă îl văzuse pe Victor Sells.

A doua informaţie era referirea lui Taa la „sport". Zânele nu se gândeau prea mult la ceea ce înţelegeau oamenii prin asta, dacă nu implica nuditate din belşug şi senzualitate. Aveau predilecţie pentru adolescenţii care se hârjoneau pe întuneric şi le jucau feste. Victor fusese aşadar acolo cu un soi de iubită, ca să se poată desfăşura o oarecare activitate „sportivă".

Începeam să mă gândesc că Monica Sells se

înşela. Soţul ei nu cutreiera prin împrejurimi învăţând vrăjitoria, în ciuda scorpionilor transformaţi în talismane bizare. Se ascundea într-un cuibuşor al dragostei, alături de o prietenă, aşa cum ar fi putut face orice alt bărbat stresat, sătul de o nevastă timidă, preocupată de gospodărie. Nu era un gest admirabil, dar mă credeam în stare să-i înţeleg motivele.

Singura problemă era să-i spun Monicăi. Aveam senzaţia că nu era dornică să audă ceea ce descoperisem.

Am luat farfuriuţa, castronelul şi căniţa şi le-am pus la loc, în rucsacul meu din nailon negru, alături de briceagul de argint. Mă dureau pulpele, de prea mult mers şi de prea mult stat în picioare. Abia aşteptam s-ajung acasă şi să trag un pui de somn.

Bărbatul cu sabia scoasă din teacă în mâini s-a ivit din întuneric, fără niciun foşnet şi fără niciun iz de vrajă care să-i anunţe prezenţa. Era tot atât de înalt ca mine, dar cu pieptul mai lat, mai masiv, şi îşi purta greutatea cu un soi de demnitate mătăhăloasă. Probabil în vârstă de vreo cincizeci de ani, cu petece cărunte asimetrice în părul de un castaniu mat, purta un pardesiu lung, negru, foarte asemănător cu al meu, dar fără mantie, iar haina şi pantalonii lui erau tot de culori întunecate - negru ca tăciunele şi bleumarin. Cămaşa lui plisată era de un alb pur, o culoare pe care o vezi de obicei numai asociată cu un smoching. Ochii erau cenuşii, cu laba gâştei la colţuri, ameninţători. Lumina lunii scânteia în ei în aceeaşi nuanţă pe care o reflecta argintiul strălucitor al sabiei. S-a îndreptat spre mine fără grabă, vorbindu-mi cu voce scăzută:

— Harry Blackstone Copperfield Dresden. Folosirea adevăratelor nume pentru convocarea altora şi pentru a-i sili să se supună voinţei tale încalcă A

Patra Lege a Magiei, a psalmodiat el. Îţi reamintesc că te afli sub Sabia lui Damocles. Nu ţi se mai tolerează nicio altă violare a Legii. Sentinţa pentru următoarea încălcare e moartea prin sabie, cu executare imediată.

Aţi fost abordaţi vreodată, în toiul nopţii, sub stelele de pe malul Lacului Michigan, de un tip fioros, cu o sabie lungă de vreo zece kilometri în mână? Dacă vi s-a întâmplat, cereţi ajutorul unui profesionist. Dacă nu, credeţi-mă, aşa ceva te bagă-n răcori.

Am inspirat scurt, în pripă, şi am expirat făcând eforturi să nu rostesc, în acelaşi timp, o expresie pe jumătate în latină, una care ar fi făcut trupul bărbatului să izbucnească în flăcări, reducându-se la o grămăjoară de cenuşă. Reacţionez urât când mi-e frică. De obicei n-am bunul simţ de a o lua la fugă sau de a mă ascunde - încerc pur şi simplu să distrug ceea ce mă sperie. E o chestie primitivă şi nu-mi pun prea multe întrebări în privinţa ei.

Însă uciderea din reflex aduce oarecum a extremism, aşa că, în loc să-i dau foc, am preferat să-l salut dând din cap.

— 'Nă seara, Morgan. Ştii la fel de bine ca mine că legile astea se aplică numai în cazul muritorilor. Nu şi în al zânelor. Mai ales când e vorba de ceva atât de banal ca acum. Şi n-am încălcat A Patra Lege. A putut să decidă dacă acceptă sau nu târgul propus.

Expresia acră a feţei lui pieloase s-a acrit şi mai tare, cu ridurile din colţurile gurii întinzându-i-se şi adâncindu-i-se.

— Ăsta nu e decât un amănunt, Dresden. Adică sunt două.

Palmele lui mari şi puternice s-au strâns mai bine pe mânerul sabiei. Îşi purta părul neuniform încărunţit legat la spate, într-o coadă de cal, ca Sean Connery într-o serie de filme, însă faţa sa era prea ciupită şi prea îngustă ca să creeze aceeaşi impresie.

— Şi care-i punctul tău de vedere?

M-am străduit din răsputeri să nu par nervos sau impresionat. Ca să spun adevărul, eram şi una, şi alta. Morgan era Supraveghetorul meu, însărcinat de Consiliul Alb să se-asigure că nu ocoleam şi că nu-ncălcam nicio Lege a Magiei. În cea mai mare parte a timpului se foia în jurul meu, spionându-mă, şi obişnuia să apară, strâmbând din nas, ori de câte ori făceam vreo vrajă. Dar nici de-al naibii n-aveam de gând să-l las pe câinele de pază al Consiliului Alb să mă vadă manifestându-mi vreo spaimă.

În plus, ar fi luat-o drept un semn de vinovăţie, în adevăratul spirit al fanaticilor paranoici de pretutindeni. Aşa că tot ce-aveam de făcut era să-mi păstrez seriozitatea feţei şi să plec înainte ca propria mea slăbiciune să mă-mpingă să fac vreo greşeală sau să spun ceva care s-ar fi putut folosi împotriva mea.

Morgan se număra printre cei mai letali evocatori din lume. Nu era destul de inteligent ca să-şi pună întrebări asupra loialităţii pe care i-o datora Consiliului şi putea face vrăji rapide-şi-murdare cu o pricepere egalată de puţini alţii.

De fapt, destul de rapide şi de murdare ca să smulgă inimile din piepturile lui Tommy Tomm şi Jennifer Stanton, dacă ar fi dorit-o.

— Punctul meu de vedere, a răspuns, încruntându-se, e că am datoria să monitorizez întrebuinţarea puterii tale şi să văd dacă nu abuzezi cumva de ea.

— Mă ocup de cazul unei persoane dispărute, i-am spus. Şi n-am făcut nimic altceva decât să invoc o zână strop-de-rouă ca să obţin nişte informaţii. Haide, Morgan. Toată lumea cheamă câte-o zână din când în când. Nu-i nimic rău în asta. Nu e ca şi cum mi-aş impune controlul minţii asupra lucrurilor. Pur şi simplu aflu câte ceva de la ele.

— Amănunt, a mârâit.

Mi-am îndreptat bărbia către el cu un aer belicos. Eram de aceeaşi înălţime, numai că mă depăşea cu aproape cincizeci de kilograme. Ar fi fost de dorit să provoc oameni mai pe măsura mea, dar el chiar mă scosese din fire.

— Un amănunt pe care sunt pregătit să-l ascund cu frenezie, lăsându-l în urmă. Aşa că, dacă n-ai cumva de gând să convoci o întrunire a Consiliului şi să mă aduci în faţa lui, putem încheia discuţia acum. Sunt aproape sigur că nu vor avea nevoie de mai mult de două zile ca să-şi anuleze toate celelalte planuri, să-şi facă pregătirile de călătorie şi să ajungă aici. Până atunci pot să te pun în temă. Vreau să spun c-o să târăşti degeaba o grămadă de oameni cu adevărat bătrâni şi capricioşi departe de experimentele şi celelalte treburi ale lor, dar, dacă eşti de părere că e într-adevăr necesar...

S-a încruntat la mine.

— Nu. Nu merită.

Şi-a descheiat trenciul negru şi şi-a strecurat sabia la loc, în teacă. M-am relaxat într-o oarecare măsură. Sabia nu reprezenta cea mai periculoasă ameninţare din partea lui, nu pe termen lung, dar simboliza autoritatea cu care-l înzestrase Consiliul Alb şi, dacă zvonurile nu minţeau, era fermecată, avea puterea de a distruge vrăjile oricui i se împotrivea. Nu voiam să las lucrurile s-ajungă atât de departe încât să aflu pe pielea mea dacă acesta era sau nu adevărul.

— Mă bucur că ni s-a întâmplat să cădem o dată de acord, am spus. Mi-a părut bine să te revăd.

Am dat să trec pe lângă el.

Când eram gata să-l depăşesc, Morgan şi-a pus una dintre mâinile mari pe braţul meu, închizându-şi

degetele în jurul lui.

— N-am terminat cu tine, Dresden.

Nu îndrăzneam să-l stârnesc când îşi intra în rolul de Supraveghetor reprezentant al Consiliului Alb. Însă atunci nu se afla în această postură. Odată ce-şi lăsase sabia deoparte, acţiona pe cont propriu, fără să fie înzestrat oficial cu mai multă autoritate decât oricine altcineva - sau cel puţin aşa stăteau lucrurile din punct de vedere teoretic. Morgan se pricepea să intre în amănunte teoretice. Mă speriase al dracului de tare şi mă enervase al dracului de mult, într-o succesiune rapidă. Acum încerca să mă intimideze. Detest intimidările.

Aşa că mi-am asumat un risc calculat şi mi-am folosit mâna liberă ca să-i trag un pumn în gură cu toată puterea.

Cred că lovitura l-a uluit - asta mai mult decât orice altceva. A făcut un pas înapoi, atât de surprins încât mi-a eliberat braţul, şi s-a mulţumit să clipească nedumerit, cu ochii la mine. Şi-a dus o mână la buze şi şi-a retras-o cu degetele pline de sânge.

M-am proptit bine pe picioare şi l-am înfruntat, fără să-i întâlnesc privirea.

— Nu mă atinge.

A continuat să se holbeze la mine. Pe urmă am văzut furia instalându-i-se pe chip, încordându-i fălcile, reliefându-i venele de pe frunte.

— Cum îndrăzneşti? a spus. Cum îţi permiţi să mă loveşti?

— N-am dat chiar atât de tare, am răspuns eu. Dacă ai treabă cu mine ca reprezentant al Consiliului, sunt dispus să-ţi acord tot respectul care ţi se datorează. Dar nu sunt obligat să te suport când mă abordezi cu forţa în numele tău.

Am văzut abur ieşindu-i din urechi în timp ce-mi rumega vorbele. Căuta un motiv ca să sară la mine şi şi-a dat seama că, în conformitate cu Legile, n-avea niciunul. Era un adept înflăcărat al respectării lor şi nu-l dădea inteligenţa afară din casă - am mai spus deja asta?

— Eşti un idiot, Dresden, a scuipat într-un târziu. Un mic idiot arogant.

— Probabil, i-am răspuns.

M-am încordat, gata să mă pun în mişcare în mare viteză, dacă ar fi fost cazul. Poate că nu fug de ceea ce mă sperie, dar încerc totodată să nu mă angajez în lupte fără sorţi de izbândă, iar Morgan mă depăşea cu mulţi ani de experienţă şi cu aproape cincizeci de kilograme. Nu exista nicio Lege a Magiei care să mă apere de el şi de pumnii lui, iar dacă asta i-ar fi trecut şi lui prin minte s-ar fi putut hotărî să treacă la fapte. Pumnul pe care reuşisem eu să i-l trag fusese un noroc, venise din senin. N-aş fi reuşit să-l repet scăpând nevătămat.

— Cineva a ucis azi-noapte doi oameni prin vrăjitorie, Dresden. Iar când o să aflu cum ai făcut-o şi când o să am dovezi care să conducă la tine, nu cred c-o să mai trăieşti destul de mult ca s-arunci aceeaşi vrajă şi asupra mea.

Morgan şi-a şters sângele cu unul dintre pumnii lui mari.

Era rândul meu să clipesc nedumerit. Am încercat să-mi comut mecanismele gândirii, să pot ţine pasul cu schimbarea subiectului. Morgan credea că eu eram criminalul. Şi, de vreme ce el nu-şi folosea prea mult propria gândire, însemna că asta era părerea Consiliului Alb. Drăcia dracului!

Din punctul de vedere îngust şi de neschimbat al

lui Morgan, avea desigur sens. Un vrăjitor omorâse pe cineva. Eu eram un vrăjitor deja condamnat pentru uciderea altcuiva prin magie, deşi clauza legitimei apărări mă salvase de execuţie. Poliţia căuta oameni care comiseseră deja alte crime înainte de a se orienta către descoperirea altor vinovaţi. Şi, în viziunea mea, Morgan nu era decât un alt soi de poliţist.

Iar eu nu eram, în viziunea lui, decât un criminal mai periculos decât alţii.

— Glumeşti, i-am spus. Crezi că eu am făcut-o?

Mi-a adresat un rânjet batjocoritor. Vocea lui era dispreţuitoare, plină de încredere în sine şi de o convingere absolută.

— Nu încerca s-o ascunzi, Dresden. Sunt sigur că te crezi destul de deştept ca să vii cu vreo invenţie căreia noi, nişte bătrâni încuiaţi, să nu-i putem da de urmă. Dar te înşeli. Vom afla cum ai făcut şi asta ne va conduce înapoi, la tine. Iar în momentul acela o să m-asigur că n-o să mai faci rău nimănui, niciodată.

— Plimbă ursu', i-am spus. Îmi era greu, extrem de greu, să vorbesc cu un glas atât de nepăsător cum voiam să pară. N-am făcut-o eu. Dar ajut poliţia să descopere făptaşul.

— Poliţia? a întrebat Morgan. Şi-a îngustat ochii, ca şi cum ar fi vrut să-mi cântărească expresia feţei. Parcă poliţiştii ar fi reprezentat vreodată o autoritate în materie. N-or să-ţi fie de niciun folos. Chiar dac-o să-i înscenezi cuiva ceva, ca să ia vinovăţia de pe umerii tăi în faţa legii muritorilor, Consiliul alb o să aibă în continuare grijă să se facă dreptate.

I-au scânteiat ochii, o strălucire a fanatismului sub stele.

— Nu contează. Ascultă, dacă afli ceva despre ucigaş, ceva care le-ar putea fi de folos poliţiştilor, o

să-mi dai un telefon?

S-a uitat la mine cu un dezgust profund.

— Îmi ceri să te-avertizez când o să strângem laţul în jurul tău, Dresden? Eşti tânăr, dar nu m-am gândit niciodată că eşti prost.

Am înghiţit comentariul evident care mi-a venit în minte. Morgan era deja în pragul unei izbucniri violente. Dacă mi-aş fi dat seama cu câtă înverşunare îşi dorea să mă prindă pe picior greşit, n-aş fi turnat gaz peste foc cu pumnul tras în gură.

OK. Probabil că l-aş fi lovit pocnit oricum. Dar nu chiar atât de tare.

— Noapte bună, Morgan, i-am spus.

Am dat din nou să mă îndepărtez, înainte de a-mi lăsa limba să mă vâre în şi mai multe necazuri.

Morgan s-a mişcat mai repede decât l-aş fi crezut în stare pe un bărbat de vârsta lui. Pumnul i s-a îndreptat spre falca mea cu circa un milion de kilometri pe oră, şi m-am răsucit, căzând în ţărână ca o marionetă cu sforile tăiate. Preţ de câteva clipe îndelungi, n-am fost în stare să fac absolut nimic, nici măcar să respir. El a apărut, ameninţător, deasupra mea.

— O să te supraveghem, Dresden.

Mi-a întors spatele şi a plecat, cu pardesiul lui negru înghiţit cu mare repeziciune de umbrele serii. Vântul i-a purtat vocea înapoi, către mine.

— O s-aflăm ce s-a petrecut de fapt.

N-am îndrăznit să articulez o replică arţăgoasă. Mi-am pipăit maxilarul cu degetele, asigurându-mă că nu era rupt, apoi m-am ridicat şi m-am întors la Broscuţă, cu picioarele dezarticulate şi fără vlagă. Mi-am dorit cu fervoare ca Morgan să afle ceea ce se petrecuse de fapt. Mai întâi de toate, asta ar fi

împiedicat Consiliul Alb să mă execute pentru încălcarea Primei Legi.

Am simţit privirile lui în spate pe toată durata drumului spre casă. La naiba cu Morgan. N-ar fi trebuit să se umple de încântare fiindcă fusese desemnat să mă spioneze. Aveam presentimentul descurajant că, în următoare câteva zile, avea să se înfăţişeze pretutindeni, stând cu ochii pe mine. Era ca motanul imens din desenele animate, aşteptând în faţa unei borte până când îşi scoate nasul şoricelul, ca să-l strivească dintr-o singură lovitură a labei lui uriaşe. Şi mă simţeam într-o foarte mare măsură exact ca şoarecele ăla mititel.

Am lăsat analogia să mă înveselească puţin. În ultimă instanţă, pisicile din desene animate par să apuce întotdeauna de capătul nepotrivit al băţului. Poate că Morgan avea să păţească acelaşi lucru.

O parte a problemei era faptul că apariţia lui îmi trezea întotdeauna prea multe amintiri din zilele pline de anxietate ale adolescenţei mele. Atunci începusem să-nvăţ vrăjitoria, atunci se străduise mentorul meu să mă momească în tabăra magiei negre şi tot atunci încercase să mă ucidă, după ce nu mă lăsasem ademenit. În schimb îl omorâsem eu, în mare parte mulţumită norocului - dar fusese tot atât de mort, iar eu o făcusem cu o vrajă. Încălcasem Prima Lege a Magiei: *Să Nu Ucizi.* Dacă eşti găsit vinovat, nu există decât o singură sentinţă şi o singură sabie cu care e dusă la îndeplinire.

Consiliul Alb îmi comutase pedeapsa cu moartea, fiindcă tradiţia spune că un vrăjitor poate recurge la folosirea forţei letale dacă apără propria sa viaţă sau vieţile celor neajutoraţi, iar leşul profesorului meu nu-mi putuse contesta spusele când afirmasem că el mă

atacase primul. Aşa că mă supuseseră în schimb unui soi de test rapid: era suficient să dau o singură lovitură ca să fiu lichidat. O serie de vrăjitori fuseseră de părere că aducerea mea în faţa judecăţii era o nedreptate ridicolă (eu mă numărasem din întâmplare printre ei, dar votul meu nu contase cu adevărat), iar alţii consideraseră că ar fi trebuit să fiu executat în pofida circumstanţelor atenuante. Morgan făcuse parte din acest al doilea grup. Ăsta era norocul meu.

Întregul Consiliu Alb mă considera înfumurat, şi nu doar într-o mică măsură, dându-şi deoparte intenţiile binevoitoare. Presupun că era logic să mă suspecteze şi Dumnezeu ştie că le eram ca un ghimpe în coastă fiindcă sfidam tradiţia, practicându-mi meseria în văzul lumii. În Consiliu se găseau o mulţime de oameni care-mi doreau moartea. Trebuia să-ncep să fiu mai atent.

Pe drumul de întoarcere către Chicago, am lăsat geamurile Broscuţei în jos, ca să m-ajute să rămân treaz. Eram extenuat, dar mintea îmi alerga ca un hamster pe roata lui de antrenament, trudindu-se cu înverşunare şi neajungând nicăieri.

Ironia era destul de crasă ca să mă lase fără grai. Consiliul Alb bănuia că eu săvârşisem omorurile şi, dacă nu apărea niciun alt suspect, aveam să fiu condamnat. Ancheta lui Murphy tocmai devenise foarte, foarte importantă pentru mine. Dar, pentru continuarea investigaţiilor, trebuia să descopăr cum făcuse criminalul vraja, iar în acest scop eram nevoit să-mi permit începerea unor cercetări extrem de dubioase, probabil suficiente ca să-mi aducă ele însele condamnarea la moarte. Clenciul 22[6]. Dacă aş fi avut cât de puţin respect pentru inteligenţa lui Morgan, aş

---

[6] Roman de Joseph Heller, ed. Rao Internaţional, 1997

fi bănuit că săvârşise chiar el omorurile, având grijă să cadă vina pe mine.

Însă ipoteza pur şi simplu nu se potrivea. Poate că Morgan răstălmăcea şi ocolea legile ca să obţină ceea ce înţelegea el prin dreptate, dar nu le-ar fi încălcat niciodată ostentativ. Însă, dacă nu Morgan, cine altcineva ar fi fost în stare s-o facă? Nu existau prea mulţi oameni capabili să-i dea unei asemenea vrăji suficientă putere ca să aibă efect - dacă nu cumva cvasi-fizica guvernatoare a magiei avea un punct slab, care le permitea inimilor să explodeze cu mai multă uşurinţă decât orice altceva; şi n-aveam cum să aflu asta fără să-ncep cercetările interzise.

Bianca ar fi putut deţine mai multe informaţii despre cel capabil s-o facă - trebuia să le aibă. Plănuisem deja să stau de vorbă cu femeia vampir, dar vizita lui Morgan îmi transformase intenţia mai degrabă în necesitate decât într-o simplă prioritate. Murphy n-avea să fie încântată fiindcă mă strecuram cu forţa în acea parte a anchetei care-i aparţinea. Şi, din ce în ce mai bine, îndeletnicirile Consiliului Alb fiind secrete pentru persoanele din afara tagmei vrăjitorilor, nu-i puteam explica ei ce motive mă sileau să acţionez astfel. O altă bucurie.

Ştiţi, uneori cred că acolo, sus, Cineva mă urăşte cu adevărat.

Când am ajuns acasă, trecuse de două noaptea. Ceasul din bordul Broscuţei nu funcţiona (fireşte), dar puteam face presupuneri satisfăcătoare luând în calcul poziţiile stelelor şi pe a lunii. Eram extenuat, cu nervii încordaţi ca nişte corzi de chitară.

Somnul nu mi se părea o opţiune convenabilă, aşa că am decis să apelez la un strop de alchimie care să-mi ajute să mă destind.

Mi-am dorit adesea să fi avut un hobby plăcut şi acceptabil din punct de vedere social, la care să recurg în asemenea momente. Ştiţi, poate să cânt la vioară (sau era violă) ca Sherlock Holmes, sau poate să-mi plimb degetele pe clapele orgii, ca versiunea Disney a Căpitanului Nemo. Dar eu nu fac aşa ceva. Eu sunt un soi de echivalent ocult al unui împătimit al computerelor. Fac vrăji, într-o formă sau alta, şi cam atât. Într-o astfel de zi aş avea într-adevăr nevoie de o viaţă.

Locuiesc în subsolul unei case vechi, mari şi spaţioase, care a fost împărţită în mai multe apartamente. Atât subsolul cât şi nivelul de sub el îmi aparţin, ceea ce e plăcut, într-un anume fel. Sunt singurul locatar care ocupă două etaje, iar chiria mea e mai mică decât a celor care au ferestre întregi.

Casa e plină de scârţâieli, de suspine şi de scânduri care încearcă să se aşeze cât mai bine, iar timpul şi vieţile oamenilor şi-au lăsat urmele în lemn şi în cărămidă. Eu pot s-aud toate sunetele, tot ce caracterizează locul, deasupra şi în jurul meu, pe toată durata nopţii. E o clădire veche, dar cântă în întuneric şi e vie, în propriul ei stil mărunt şi bizar. E locul unde mă simt acasă.

La baza scărilor care coboară către uşa din faţă a

apartamentului mă aştepta Mister. E un motan gri, imens. Imens în adevăratul sens al cuvântului. Există câini mai mici decât el. Cântăreşte cu puţin peste şapte kilograme şi pe trupul lui nu găseşti niciun strop de grăsime în plus. Mă gândesc că poate-o fi avut drept tată o pisică sălbatică, un râs, sau cam aşa ceva. Îl găsisem cu vreo trei ani în urmă, într-un tomberon de gunoi, un pisoi care mieuna, cu coada smulsă de un câine sau de o maşină - n-am ştiut niciodată sigur despre ce-a fost vorba, dar Mister detestă şi câini şi maşinile deopotrivă şi fie sare la atac, fie o rupe la fugă la vederea lor.

Mister îşi redobândise demnitatea în următoarele câteva luni şi ajunsese în scurt timp să creadă că el era locatarul apartamentului, iar eu o creatură cu care abia dacă suporta să-şi împartă teritoriul. În clipa aceea şi-a ridicat privirea spre mine şi a miorlăit supărat.

— Am crezut c-aveai o întâlnire fierbinte, i-am spus.

S-a apropiat agale şi m-a izbit jucăuş cu umărul în genunchi. M-am clătinat, mi-am regăsit echilibrul şi am descuiat uşa. Mister a intrat înaintea mea, pur şi simplu ca şi cum aşa s-ar fi cuvenit.

Apartamentul meu e un studio, o încăpere nu prea mare, cu o chicinetă într-un colţ şi cu un şemineu pe una dintre laturi. Există o uşă care duce spre cealaltă cameră, dormitorul meu, baia, şi un chepeng cu balamale în podea, calea de acces către nivelul de la subsol, locul unde îmi am laboratorul. Mi-am făcut rost de lucruri de o expresivitate extrem de nuaţată - mai multe covoare pe podea, tapiserii pe pereţi, o colecţie de antichităţi şi de ciudăţenii plasate în toate locurile disponibile, toiagul meu şi bastonul-sabie într-

un colţ şi mai multe rafturi curbate, pline cu cărţi, pe care o să fac cu adevărat ordine într-o bună zi.

Mister s-a instalat pe locul lui din faţa şemineului şi a cerut să-i fie încălzit. L-am îndatorat cu un foc şi i-am aprins şi o lampă. Oh, am şi becuri, şi aşa mai departe, dar se strică atât de des încât aproape nu merită s-apăs pe comutator. Nici măcar nu-mi încerc şansele cu un radiator cu gaz. Le rămân credincios lucrurilor simple, cum sunt şemineul şi lumânările şi lămpile cu petrol. Am sobă pentru gătit specială, cu cărbune, şi o supapă care scoate aproape tot fumul afară, deşi, indiferent ce-aş face, locul are un uşor miros de fum de lemne şi de cărbuni.

M-am dezbrăcat de pardesiu şi mi-am scos la iveală halatul gros, de flanel, înainte de a coborî în laborator. Vă jur că de-asta poartă vrăjitorii halate. În laboratoare e prea al naibii de frig ca să te duci acolo fără aşa ceva. Am coborât scara luându-mi cu mine lumânarea şi am aprins câteva lămpi, două arzătoare şi un radiator cu kerosen dintr-un colţ.

Lumina a dezvăluit o masă lungă, plasată în centrul încăperii, alte mese lipite de trei dintre pereţi şi o zonă goală dintr-un capăt, unde pe podea fusese aşezat un cerc din alamă, fixat de ciment cu bride în formă de U. Pe rafturile de deasupra meselor se înghesuiau cuşti goale, casete, cutii Tupperware, borcane, bidoane, containere de tot soiul, o pereche de coarne de cerb bizare, două bucăţi de blană, mai multe cărţi vechi, mucegăite, un şir lung de blocnotesuri umplute cu scrisul meu compact şi un craniu omenesc albit.

— Bob, am spus.

M-am apucat să eliberez masa din centru, aruncând cutii, pungi de alimente şi cuve de plastic

dincolo de cercul de alamă de pe podea. Aveam nevoie de spaţiu de lucru.

— Bob, trezeşte-te.

A urmat un moment de tăcere, timp în care am început să dau câteva lucruri jos de pe rafturi.

— Haide, putoare, pune osu' la treabă.

În orbitele goale ale craniului s-au aprins două lumini portocalii, pâlpâind ca flăcările lumânărilor.

— Nu e de-ajuns că trebuie să mă trezesc, a spus ţeasta. Trebuie să mă trezesc auzind calambururi necuviincioase. Ce-ai păţit de te-ai apucat de calambururi lipsite de bun simţ?

— Nu te mai tângui, i-am spus eu, vesel. Avem treabă.

Craniul Bob a bodogănit ceva în franceza veche, aşa cred, deşi n-am mai putut să-l urmăresc când a ajuns la imposibilităţile anatomice ale broaştelor-bou. A căscat şi dinţii osificaţi i-au clănţănit când şi-a închis din nou gura cu un pocnet. Bob nu era, de fapt, un craniu omenesc. Era un spirit al aerului - oarecum în genul zânelor, dar cu totul diferit de ele. Locuia în craniul care-i fusese pregătit cu sute de ani în urmă şi sarcina lui era să memoreze tot felul de lucruri. Din motive evidente, nu pot folosi un computer pe care să stochez informaţii şi să ţin evidenţa modificărilor lente ale legilor cvasi-fizicii. De aceea îl am pe Bob. A lucrat cu zeci de vrăjitori de-a lungul timpului, dobândind un repertoriu vast de cunoştinţe – şi un comportament de-a dreptul infatuat.

— Vrăjitori afurisiţi, a bombănit.

— Nu pot să dorm, aşa c-o să facem două elixire, am spus. Sună bine?

— De parc-aş avea de ales, zis el. Cu ce ocazie?

L-am pus la curent cu tot ce se întâmplase în ziua

aceea. A fluierat (o şmecherie dificilă când n-ai buze) şi a comentat:

— Nu sună bine.

— E destul de rău, am încuviinţat.

— Uite cum facem, a propus. Tu mă laşi să ies la o plimbare, iar eu îţi spun cum ieşi din asta.

Ideea m-a îngrijorat.

— Bob, te-am mai lăsat o dată să ieşi. Ţi-aduci aminte?

A dat din cap cu un aer visător - os zgâriindu-se de lemn.

— Casa frăţiei fetelor. Mi-aduc aminte.

Am pufnit, apoi am pus apă la fiert deasupra unui arzător.

— Ar trebui să fii un spirit al intelectului. Nu pricep de ce te interesează sexul.

Vocea lui a căpătat un ton defensiv.

— E un interes pur academic, Harry.

— Oh, da? Ei, poate mie nu mi se pare că e corect să-ţi las academia să tragă cu ochiul în casele oamenilor.

— Stai o clipă. Academia mea face mai mult *decât* să tragă cu ochiul...

Am ridicat o mână.

— Las-o pe altă dată. N-am chef s-ascult.

A mârâit.

— Harry, banalizezi semnificaţia dată de mine unei scurte ieşiri. Îmi insulţi masculinitatea.

— Bob, am spus eu, tu eşti un *craniu.* N-ai nicio masculinitate de insultat.

— Oh, da? m-a provocat el. Râde ciob de oală spartă, Harry! Tu ai obţinut vreo întâlnire? Eh? La miezul nopţii, cei mai mulţi bărbaţi au de făcut ceva mai bun decât să se joace cu setul de vase de

laborator.

— La drept vorbind, i-am răspuns, am o întâlnire sâmbătă seara.

Ochii i-au fâlfâit de la portocaliu la roşu.

— Oooooo, a exclamat, cu o privire pofticioasă. E drăguţă?

— Ten întunecat, i-am descris-o eu. Păr negru, ochi negri. Picioare pentru care să mori. Inteligentă, al naibii de sexi.

Bob a chicotit.

— Crezi că i-ar plăcea să vadă laboratorul?

— Scoate-ţi gândurile din mocirlă.

— Nu, serios, a zis el. Dacă-i atât de grozavă, ce treabă are cu tine? Ştii, nu prea semeni cu Sir Gawain[7].

Era rândul meu să intru în defensivă.

— Ei îi plac, am spus. E atât de şocant?

— Harry, a zis Bob, tărăgănând cuvintele, cu câte ştii tu despre femei, eu te pot juca pe degete.

M-am holbat la el pentru o clipă şi mi-am dat seama, cu o senzaţie cumva de leşin, că spiritul din craniu avea probabil dreptate. Nu intenţionam s-o recunosc în faţa lui, dar avea.

— O să facem un elixir de evadare, i-am spus. Nu vreau să stau aici toată noaptea, aşa că, ne-am putea apuca de treabă? Eh? Nu-mi aduc aminte decât jumătate din reţetă.

— E întotdeauna timp să faci două când faci unul, Harry. Ştii asta.

Era adevărat. Procesul de obţinere a unui elixir alchimic presupune în general amestecare, fierbere şi agitare. Poţi întotdeauna să începi încă unul şi să te

---

[7] Personaj celebru din legendele arturiene, nepotul regelui Artur

ocupi de ele alternativ. Uneori poţi pregăti chiar şi trei, deşi asta-nseamnă să forţezi lucrurile.

— OK, atunci o să-i facem o dublură.

— Ei, haide, m-a dojenit Bob. Ar fi plictisitor. Ar trebui să te extinzi. Încearcă şi ceva nou.

— Cum ar fi?

Orbitele lui Bob au scăpărat cu veselie.

— Un elixir al dragostei, Harry! Dacă nu mă laşi să ies, lasă-mă să fac măcar atât! Spiritele ştiu că ai putea să-l foloseşti şi...

Am refuzat cu fermitate.

— Nu. Nici gând. Niciun elixir al dragostei.

— Bine, a zis el. Niciun elixir al dragostei şi niciun elixir de evadare.

— Bob, l-am avertizat eu.

Luminile din ochii lui au clipit şi s-au stins.

Am mârâit. Eram obosit şi irascibil, şi nici măcar în cele mai favorabile circumstanţe nu sunt tocmai o personalitate de tip A. M-am apropiat ţanţoş, l-am apucat de maxilare şi l-am scuturat.

— Hei! am zbierat. Bob! Ieşi de-acolo! Sau iau craniul ăsta şi-l arunc în cea mai adâncă fântână pe care-o s-o găsesc! Îţi jur c-o să te pun undeva de unde n-o să te mai scoată nimeni, niciodată!

Ochii lui au clipit, reaprinzându-se pentru o clipă.

— Aiurea! Sunt mult prea valoros.

Şi ochii i s-au stins iarăşi.

Am scrâşnit din dinţi şi am făcut eforturi ca să nu sparg craniul în mici fărâme, izbindu-l de podea. Am respirat adânc, invocând toţi anii de antrenament vrăjitoresc şi de autocontrol ca să evit o criză de furie şi să nu fac zob un spirit cumsecade. Am pus în schimb ţeasta la loc, pe raft, şi am numărat rar până la treizeci.

Puteam să prepar elixirul de unul singur? Probabil că da. Dar aveam sentimentul descurajant că ar fi fost posibil să nu aibă exact efectul dorit. Elixirele erau o treabă grea şi se bazau mai ales pe detalii precise decât pe concentrare, ca vrăjile. Iar dacă făceam un elixir al dragostei, nu însemna că eram obligat să-l şi folosesc. Corect? Oricum, n-ar mai fi avut efect decât încă vreo două zile - cu siguranţă nu şi în weekend. Cât de multe necazuri mi-ar fi putut aduce?

M-am străduit să-mi trec acţiunile prin prisma raţiunii. Acordul meu l-ar fi calmat pe Bob, i-ar fi oferit un soi de substitut al senzaţiilor tari. Iar cheltuielile pentru pregătirea elixirelor de dragoste erau aproape cele mai reduse din lume, aşa că nu m-ar fi costat prea mult. Şi, m-am gândit, dacă Susan avea să-mi ceară să-i fac o demonstraţie de magie (mi-o cerea întotdeauna), aş fi putut...

Nu. Ar fi fost prea mult. Ar fi fost totuna cu a recunoaşte că nu eram în stare să cuceresc o femeie şi n-ar fi fost nici măcar corect, ar fi însemnat să profit de ea. Ceea ce îmi doream era elixirul de evadare. Aş fi putut avea nevoie de el acasă la Bianca şi l-aş fi putut folosi oricând, dacă lucrurile ar fi mers din rău în mai rău, ca să pot scăpa de Morgan şi de Consiliul Alb. M-aş fi simţit cu mult mai bine fiind în posesia lui.

— OK, Bob. Perfect. Ai câştigat. O să le pregătim pe-amândouă. E-n ordine?

Ochii lui s-au aprins cu prudenţă.

— Eşti sigur? O să faci elixirul dragostei, aşa cum spun eu?

— Nu fac întotdeauna elixirele exact aşa cum spui tu, Bob?

— Şi cel pentru dietă, pe care l-ai încercat?

— OK. Ăla a fost o greşeală.

— Dar cel antigravitaţie, ţi-aduci aminte de el?

— Am *reparat* podeaua! N-a fost mare lucru!

— Dar cel...

— Bine, bine, am mormăit. Nu e cazul să le readuci în discuţie. Acum scuipă reţetele.

Bob s-a supus, cu un umor fin, şi în următoarele două ore am preparat elixire. Toate se fac aproape în acelaşi mod. Mai întâi ai nevoie de o substanţă de bază, ca să pregăteşti conţinutul fundamental al lichidului; apoi ai nevoie de ceva care atrage toate simţurile, şi pe urmă de ceva pentru minte şi de altceva pentru suflet. Una peste alta, sunt opt ingrediente, care diferă de la un elixir la altul şi în funcţie de persoana care le pregăteşte. Bob avea secole de experienţă şi putea să extrapoleze, pentru oricine, cele mai reuşite componente. Era îndreptăţit să se considere o resursă nepreţuită - nu mai auzisem niciodată de vreun alt spirit cu experienţa lui şi eram norocos fiindcă-mi aparţinea.

Nu vreau să spun că uneori n-aveam totuşi chef să-i crap ţeasta aia.

Elixirul de evadare era făcut pe baza a două sute douăzeci şi cinci de grame de Jolt Cola[8]. I-am adăugat, pentru miros, o picătură de ulei de motor, şi am tăiat o pană de pasăre, transformând-o în aşchii minuscule, pentru efectul tactil. Au urmat optzeci şi cinci de grame de boabe de cafea espresso trase în ciocolată, măcinate până ce s-au preschimbat în pulbere. Am adăugat un bilet de autobuz, unul zdrenţuit, pe care nu-l folosisem niciodată, şi un lănţişor pe care l-am rupt şi l-am aruncat înăuntru, pentru inimă. Am despăturit o bucată curată de pânză albă, în care

---

[8] Băutură răcoritoare energizantă carbogazoasă, creată în 1985

depozitasem, pentru o asemenea ocazie, o umbră pâlpâitoare, şi am aruncat-o în fiertură, apoi am deschis borcanul de sticlă în care păstram alergări de şoareci şi am ciocănit uşor, trimiţând sunetul în vasul de laborator în care fierbea elixirul...

— Eşti sigur că asta o să dea rezultate, Bob? am întrebat.

— Dă întotdeauna. E o super-reţetă.

— Miroase cumplit.

Luminile lui au scăpărat.

— Toate miros aşa, de obicei.

— Ce face? E cea pentru super-viteză, sau versiunea pentru teleportare?

Bob a tuşit.

— De fapt, e câte puţin din amândouă. Bea-o, şi pentru câteva minute o să fii vântul în persoană.

— Vântul? M-am uitat la el. De asta n-am mai auzit până acum, Bob.

— La urma urmelor, eu sunt un spirit al aerului, mi-a spus el. Chestia asta funcţionează de minune. Crede-mă.

Am mormăit a nemulţumire, am lăsat primul elixir la foc mic şi m-am apucat de următorul. Am ezitat după ce mi-a spus Bob care era primul ingredient.

— Tequila? l-am întrebat, sceptic. Eşti sigur? Credeam că baza unui elixir al dragostei trebuie să fie şampania.

— Şampanie, tequila, care-i diferenţa, atâta vreme cât o să reducă inhibiţiile ei? a răspuns Bob.

— Ăă. Mă gândeam c-o să ne conducă la un, ăă, rezultat mai imoral.

— Hei! a protestat el. Cine-i aici spiritul memorator? Eu sau tu?

— Păi...

— Cine are experienţă cu femeile? Eu sau tu?

— Bob...

— Harry, m-a mustrat el, eu seduceam ciobăniţe pe când tu nu erai nici măcar o scânteiere în ochii străbunilor tăi. Ştiu ce fac.

Am oftat, prea obosit ca să mă cert cu el.

— OK, OK. Of. Tequila.

Am luat sticla, am măsurat două sute douăzeci şi cinci de grame în paharul de laborator şi mi-am ridicat privirea spre craniu.

— Bun. Acum optzeci şi cinci de grame de ciocolată neagră.

— Ciocolată? m-am mirat.

— Puicuţele sunt leşinate după ciocolată, Harry.

Am bombănit, mai interesat de încheierea acelei activităţi decât de orice altceva, şi am măsurat ingredientul. Am făcut acelaşi lucru cu un strop de parfum (o imitaţie a unei mărci celebre, care-mi plăcea), cu treizeci de grame de dantelă zdrenţuită şi cu ultima privire de pe fundul borcanului de sticlă. Am adăugat nişte lumină de lumânare, şi amestecul a căpătat o strălucire trandafiriu-aurie.

— Excelent, a spus Bob. E exact aşa cum trebuie. OK, acum adăugăm cenuşa unei scrisori de dragoste pasionate.

Am clipit, aruncând o privire către craniu.

— Ăă, Bob. Tocmai le-am terminat.

A râs zgomotos.

— Cum de-am ghicit. Uită-te pe raft, în spatele meu.

Am făcut-o, şi am dat de două romane de dragoste, cu copertele pline de trupuri incredibil de încântătoare.

— Hei! Cum ai făcut rost de astea?

— În timpul ultimei mele ieşiri, m-a lămurit, cu voioşie. Pagina o sută şaptezeci şi patru, paragraful care-ncepe cu: „Sânii ei albi ca laptele”. Rupe pagina, arde-o şi adaugă cenuşa.

Am avut o senzaţie de sufocare.

— Aşa ceva o să meargă?

— Hei, femeile devorează chestiile astea. Crede-mă.

— Bine, am oftat. E ingredientul pentru suflet?

— Îhî, a răspuns el. Se legăna excitat pe maxilare. Acum nu mai trebuie decât o linguriţă de pulbere de diamant, şi gata.

M-am frecat la ochi.

— Diamant. N-am diamante, Bob.

— Mi-am imaginat. Eşti calic, de-asta nu te plac femeile. Uite, rupe o bancnotă de cincizeci în bucăţele într-adevăr minuscule şi pune-o acolo.

— O bancnotă de cincizeci de dolari? m-am mirat.

— Bani, şi-a spus el părerea. Foarte sexi.

Am bombănit şi mi-am scos ultima bancnotă de cincizeci din buzunar, am rupt-o şi am aruncat-o în vas, completând elixirul.

Următorul pas era acela care-ţi cere un efort. Toate ingredientele odată amestecate, trebuie să-i impui unei cantităţi îndestulătoare de energie să le străbată, activându-le. De fapt importante nu sunt ingredientele materiale în sine - important e înţelesul lor, precum şi semnificaţia pe care-o au în ochii persoanei care pregăteşte elixirul şi ai celor care îl vor întrebuinţa.

Energia utilizată de magie provine dintr-o mulţime de locuri. Poate veni dintr-un loc aparte (de obicei din situri naturale spectaculoase, precum Muntele Sfânta Elena, sau gheizerul Bătrânul Credincios), dinspre o

construcţie focalizatoare într-un fel sau altul (cum e, pe scară largă, Stonehenge), sau din interiorul fiinţelor omeneşti. Cea mai bună magie izvorăşte din interior. Uneori nu e decât efort mental în stare pură, putere a voinţei în stare brută. Uneori sunt emoţii şi sentimente. Toate reprezintă o iască viabilă, întrebuinţată pentru focul legendar.

Aveam o mulţime de griji bune de folosit drept combustibil pentru magie, şi o grămadă de supărări, şi al naibii de multă încăpăţânare. Am murmurat deasupra elixirelor litania necesară, într-o cvasi-latină, repetând-o iarăşi şi iarăşi, simţind un soi de construcţie care-mi opunea rezistenţă chiar la limita percepţiei fizice, dar aflându-se fără nicio îndoială acolo. Mi-am adunat toată îngrijorarea, toată furia şi toată încăpăţânarea şi le-am aruncat către obstacol într-un singur glob imens, modelându-le cu forţa şi cu tonul cuvintelor. Vraja m-a părăsit într-un talaz neaşteptat, cum i se întâmplă unui ulcior golit dintr-odată.

— Ador partea asta, a zis Bob în clipa când ambele elixire au explodat în norişori de fum verzui, înspumându-se apoi peste buzele vaselor de laborator.

M-am lăsat să cad pe un taburet şi am aşteptat domolirea clocotului şuierător al elixirelor, cu toată puterea scursă din mine, cu slăbiciunea instalându-mi-se pe umeri ca o încărcătură de cărămizi. Odată ce s-a stabilizat spuma, m-am ridicat şi am turnat fiecare elixir în sticla lui, cu dop bine îndesat, şi le-am etichetat pe amândouă cu un Marker Magic permanent - foarte clar. Nu-mi mai asum riscul de a încurca elixirele de când cu incidentul elixirul invizibilităţii/tonicul pentru păr, de pe vremea când încercam să m-aleg cu o barbă decentă.

— N-o să regreţi, Harry, m-a asigurat Bob. E cel mai bun elixir pe care l-am făcut vreodată.

— Eu l-am făcut, nu tu, am mârâit.

Acum eram într-adevăr extenuant - mult prea obosit ca să las nişte griji mărunte, de genul posibilei mele execuţii, să mă ţină departe de pat.

— Fireşte, fireşte, a încuviinţat Bob. Cum spui tu, Harry.

Am făcut turul încăperii, stingând toate focurile şi radiatorul cu kerosen, apoi am urcat pe scara către demisol fără să spun noapte bună. În momentul acela, Bob râdea pe înfundate, de unul singur.

Am ajuns până la pat împleticindu-mă şi am căzut în el. Mister se urcă întotdeauna în pat şi doarme drapat peste picioarele mele. L-am aşteptat, şi a apărut peste câteva secunde, s-a instalat şi a început să toarcă precum un motor exterior în miniatură.

Prin ceaţa extenuării, m-am străduit să pun cap la cap un itinerar pentru următoarele două zile. Discută cu femeia vampir. Localizează soţul dispărut. Nu stârni furia Consiliului Alb. Găseşte ucigaşul.

Înainte de a mă găsi el pe mine.

Un gând neplăcut - dar am decis că nici pe ăsta n-aveam să-l las să mă sâcâie, m-am ghemuit şi am adormit.

Vineri noaptea m-am dus s-o văd pe Bianca, femeia vampir.

Bineînţeles că n-am sărit pur şi simplu din pat ca să plec la ea. În proverbialul bârlog al leului nu se intră cu nechibzuinţă. Se începe cu un mic dejun sănătos.

L-am luat pe al meu pe la ora trei după-amiază, când m-am trezit în sunetul telefonului. Am fost nevoit să cobor din pat şi să intru în camera principală ca să răspund.

— Mmmrrrmmf, am mormăit.

— Dresden, a zis Murphy, ce poţi să-mi spui?

Părea stresată. Vocea ei avea acel tăiş distinct pe care-l căpăta ori de câte ori era nervoasă şi care mă chinuia, de parcă nişte unghii mi-ar fi zgâriat oasele. Probabil că ancheta uciderii lui Tommy Tomm nu mergea bine.

— Deocamdată nimic, i-am răspuns. Apoi am minţit-o, un pic. Am lucrat aproape toată noaptea, dar n-am făcut încă nicio descoperire.

A ripostat cu o înjurătură.

— Nu e de-ajuns, Harry. Am nevoie de răspunsuri, şi am nevoie de ele ieri.

— O să obţin unul cât de repede pot.

— Grăbeşte-te, a mârâit ea.

Era furioasă. Ceea ce nu era neobişnuit pentru Murphy, dar ceva îmi spunea că se mai întâmpla ceva. Unii intră în panică dacă se înrăutăţesc lucrurile, dacă sunt hărţuiţi. Unii îşi pierd cumpătul. Murphy era iritată.

— Iar ţi s-a urcat comisarul în spate?

Comisarul Poliţiei Municipale Howard Fairweather făcea din Murphy şi din echipa sa ţapii ispăşitori

pentru tot soiul de crime de nerezolvat, pe care i le arunca ei în braţe. Fairweather stătea la pândă, străduindu-se să găsească ocazii în care s-o pună pe Murphy într-o lumină nefavorabilă, de parcă astfel ar fi reuşit să-şi evite propria crucificare.

— E ca o maimuţă înaripată din *Vrăjitorul din Oz.* Te face să te-ntrebi cine contează pe *el* ca să rezolve problemele.

Avea vocea tot atât de acră ca lămâile coapte. Am auzit-o lăsând o tabletă efervescentă de Alka-Seltzer să cadă într-un pahar cu lichid.

— Vorbesc serios, Harry. Dă-mi răspunsurile de care am nevoie, şi dă-mi-le repede. Trebuie să ştiu dac-a fost o vrajă şi, în caz că da, cum a fost făcută şi cine-ar fi putut s-o facă. Nume, locuri - trebuie să aflu totul.

— Nu e chiar atât de simplu, Mur...

— Atunci *fă* să fie simplu. Peste cât timp poţi să-mi spui? Îmi trebuie o estimare pentru comisia de investigare a lui Fairweather peste cincisprezece minute, sau pot să-mi predau insigna azi.

M-am strâmbat. Dacă reuşeam să scot ceva de la Bianca, aş fi putut s-o ajut pe Murphy să-şi continue ancheta - dar, dacă încercarea mea avea să se dovedească inutilă, eram pe punctul de a-mi irosi după-amiaza fără să fac nimic productiv, iar Murphy avea nevoie de răspunsuri chiar atunci. Poate-ar fi trebuit să-mi pregătesc un elixir care să-mi ţină loc de somn.

— Comisia lucrează în weekenduri?

— Îţi arde de glumă? a pufnit Murphy.

— Atunci o s-avem ceva până luni.

— O să poţi descoperi între timp despre ce e vorba? m-a întrebat.

— Nu ştiu în ce măsură o să-ţi fie de folos, chiar dac-o să dezleg ghicitoarea. Dar sper c-o să ai mai multe piste pentru continuarea cercetărilor.

Am auzit-o oftând în telefon şi bându-şi licoarea spumoasă.

— Să nu mă dezamăgeşti, Harry.

Era timpul să schimb subiectul, înainte de a apuca să mă miroase şi să mă prindă cu minciuna. N-aveam intenţia să fac cercetări care nu-mi erau permise dacă puteam găsi o cale de a le evita.

— N-aţi avut noroc cu Bianca?

O altă înjurătură.

— Căţeaua aia nu vrea să stea de vorbă cu noi. Zâmbeşte, dă din cap, suflă fum pe nas, discută despre nimicuri şi-şi tot încrucişează picioarele. Trebuia să-l vezi pe Carmichael salivând.

— Ei. E greu să-l învinuieşti, totuşi. Am auzit că e atrăgătoare. Ascultă, Murph. Ce-ar fi dacă aş…

— Nu, Harry. Categoric nu. N-o să te duci la Camera de Catifea, *n-o* să vorbeşti cu femeia aia şi n-o să te implici în povestea asta.

— Locotenent Murphy, am spus eu, lungind cuvintele. Nu cumva eşti un pic geloasă?

— Nu te flata singur. Eşti un civil, Dresden, deşi ai autorizaţie de anchetator. Dacă-ţi ajunge fundul la spital sau la morgă, eu o să am de suferit pentru asta.

— Murph, sunt mişcat.

— O să-ţi mişc eu capul pân-o să ţi se izbească de mai multe ori de-un zid dacă mi te pui aşa în cale, Harry.

Avea vocea ascuţită, vehementă.

— Hei, Murph, relaxează-te. Dacă nu vrei să mă duc acolo, nicio problemă.

Hopa. O minciună. Avea să sară pe mine din cauza

asta ca un trol la un ied.

— Eşti un mincinos jalnic, Harry. La naiba, ar trebui să te duc în arestul poliţiei ca să te-mpiedic să...

— Ce? am spus în receptor cu voce sonoră. Murph, s-a întrerupt. Nu te mai aud. Afurisitul de telefon, iar îmi face figura. Sună-mă din nou.

Pe urmă am închis.

Mister a venit lângă mine şi s-a izbit de piciorul meu. M-a privit cu ochi verzi serioşi când m-am aplecat să scot din priză telefonul care reîncepuse să sune.

— OK, Mister. Ţi-e foame?

Am pregătit micul dejun pentru amândoi. Resturile sanvişului cu carne pentru el, SpaghettiOs încălzite pe soba cu lemne pentru mine. Am împărţit în raţii ultima cutie de Coca, după care Mister e la fel de leşinat ca mine, şi, când am terminat de mâncat, de băut şi de alintat motanul, eram treaz de-a binelea şi căzusem din nou pe gânduri - şi mă pregăteam pentru apusul soarelui.

Încă nu se trecuse la ora de vară, aşa că se întuneca pe la ora şase. Aveam la dispoziţie două ore pentru pregătirile de plecare.

Aveţi probabil impresia că ştiţi câte ceva despre vampiri. Poate câteva dintre lucrurile pe care le-aţi auzit sunt adevărate. Sau poate nu sunt. Oricum ar fi, eu n-aşteptam cu nerăbdare să intru în bârlogul Biancăi ca să-i cer informaţii. Trebuia să presupun că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă înainte de a fi spus şi făcut totul, pur şi simplu ca să nu fiu prins cu toiagul jos.

Vrăjitoria implică tot ce ţine de gândirea cu o mutare înainte, de pregătire. Vrăjitorii nu sunt de fapt supraoameni. Avem pur şi simplu avantajul de a vedea

lucrurile mai limpede decât alţii, de a fi capabili să folosim în propriul folos informaţiile suplimentare de care dispunem. La naiba, *vrăjitor* şi *cunoscător* nu rimează dintr-o pură întâmplare. Noi ştim o serie de lucruri. Nu suntem nici mai puternici, nici mai rapizi decât oricine altcineva. Nu suntem nici măcar cu mult mai avansaţi în domeniul intelectual. Dar suntem neplăcut de vicleni şi, dacă avem ocazia să ne pregătim pentru ceva anume, putem realiza lucruri impresionante.

În calitate de vrăjitor, dacă eşti gata să te ocupi de o problemă, atunci e extrem de probabil să descoperi ceva care te va ajuta să-i faci faţă. Aşa că am adunat laolaltă toate lucrurile care mi-ar fi putut fi de folos: m-am asigurat că bastonul meu era lustruit şi gata de întrebuinţare. Mi-am plasat cuţitul de argint într-o teacă pe care mi-am atârnat-o sub braţul stâng. Mi-am strecurat sticla de plastic cu elixirul de evadare în buzunarul pardesiului. Mi-am luat talismanul preferat, o pentagramă de argint pe un lănţişor din acelaşi metal - fusese al mamei. Tata mi-l lăsase mie moştenire. Şi mi-am pus în buzunar o bucăţică împăturită de pânză albă.

Eram înconjurat de mai multe obiecte vrăjite - sau, oricum, pe jumătate vrăjite. Finalizarea unei vrăji depline e costisitoare şi consumă foarte mult timp, iar eu pur şi simplu nu-mi puteam permite să fac prea multe. Noi, vrăjitorii cu colan-albastru, nu trebuie decât să aruncăm câte o vrajă acolo unde e cu putinţă şi să sperăm că n-o să expire într-un moment nepotrivit. M-aş fi simţit mult mai în largul meu dacă mi-aş fi putut lua bagheta distrugătoare sau toiagul, dar ar fi fost totuna cu a apărea la uşa Biancăi într-un tanc şi cu a-i trece pragul cu o mitralieră şi cu un

aruncător de flăcări, în timp ce mi-aş fi anunţat intenţia de a o înfrunta în luptă.

Trebuia să menţin echilibrul delicat dintre a fi gata să fac faţă buclucurilor şi a le căuta cu lumânarea.

Nu fiindcă mi-ar fi fost frică, reţineţi asta. Nu credeam că Bianca era dornică să aibă probleme din cauza unui vrăjitor muritor. Nu-şi dorea să calce pe nervi Consiliul Alb făcându-mi mie necazuri.

Pe de altă parte, nici eu nu eram ceea ce se înţelege printr-un favorit al consiliului în cauză. Ar fi fost chiar posibil ca membrii săi să-şi întoarcă privirile în altă parte dacă Bianca se hotăra să mă elimine din peisaj fără zarvă.

Ai grijă, Harry, m-am avertizat singur. Nu deveni pe de-a-ntregul paranoic. În cazul ăsta, o să-ţi preschimbi micul apartament într-un Subsol al Solitudinii.

— Ce părere ai? l-am întrebat pe Mister, odată ce m-am văzut împodobit cu toate accesoriile pe care eram dispus să le car asupra mea.

Motanul s-a dus la uşă şi a bătut în ea cu insistenţă.

— În oricine se ascunde un critic. Bine, bine, am oftat.

L-am lăsat să iasă, apoi am ieşit la rândul meu, m-am urcat în maşină şi am condus-o către Camera de Catifea, situată într-un cartier luxos de pe malul lacului.

Bianca îşi conduce afacerile dintr-o vilă imensă, veche, construită la începuturile Prohibiţiei. Zvonurile spun că infamul Al Capone ar fi înălţat-o pentru una dintre amantele sale.

Vila avea un gard de fier şi un paznic la poartă. Am parcat Broscuţa pe mica alee care pornea din stradă şi

ajungea până la gard. Când am oprit maşina, din partea din spate a motorului s-a auzit un sughiţ zăngănitor. Am lăsat geamul în jos şi mi-am scos capul afară, uitându-mă în urmă. Ceva a făcut *pleooosc,* apoi din partea de jos a automobilului s-a revărsat un fum negru, care s-a repezit în josul aleii înclinate, ajungând în stradă.

Am tresărit. Următorul zăngănit al motorului a sunat aproape a scuză, după care s-a cutremurat, dându-şi sfârşitul. Grozav. Nu mai aveam cu ce mă-ntoarce acasă. Am coborât din Broscuţă şi am rămas în picioare, jelind-o preţ de o clipă.

Paznicul din partea cealaltă a porţii era un tip masiv, nu excesiv de înalt, dar cu musculatura ieşită din comun ascunsă sub un costum scump. M-a studiat cu ochii unui câine de atac, apoi m-a întrebat, prin poartă:

— Sunteţi aşteptat?

— Nu, i-am spus. Dar cred că Bianca o să vrea să mă vadă.

N-a părut impresionat.

— Îmi pare rău, a ripostat el. Bianca a ieşit în seara asta.

Lucrurile nu mai sunt niciodată simple. L-am privit ridicând din umeri, mi-am încrucişat braţele şi m-am sprijinit de capota Broscuţei.

— Faci ce vrei. Eu o să stau aici o până când trece o maşină de remorcare, ca să-ţi pot scoate chestia asta de pe alee.

S-a holbat la mine, cu un efort de gândire care i-a îngustat ochii, transformându-i în două crăpături minuscule. Ideile i-au pătruns în cele din urmă în creier, i-au fost procesate şi returnate cu mesajul „mută răspunderea pe umerii altcuiva”.

— O să vă transmit numele înăuntru, a spus.

— Eşti un om bun, am aprobat eu. N-o să-ţi pară rău.

— Numele, a mârâit el.

— Harry Dresden.

Dacă alăturarea celor două cuvinte i-a sunat familiar, asta nu i s-a citit pe faţă. S-a uitat urât la mine şi la Broscuţă, apoi s-a îndepărtat câţiva paşi, scoţând din buzunar un telefon mobil şi punându-şi-l la ureche.

Am ascultat. Nu e dificil. În zilele noastre n-o mai face nimeni, dar te poţi antrena, dacă exersezi destul de mult te obişnuieşti să dai atenţie simţurilor.

— Am aici un tip care susţine că Bianca o să vrea să-i vorbească, a raportat paznicul. Zice că-l cheamă Harry Dresden.

A tăcut o clipă. Nu puteam desluşi prea bine zumzetul celeilalte voci, nu-mi dădeam seama decât că era a unei femei.

— Îhî, a zis el.

S-a uitat din nou la mine.

— Îhî, a repetat. Desigur. Aşa o să fac, fireşte. Bineînţeles, doamnă.

Mi-am întins mâna prin fereastra Broscuţei şi mi-am luat bastonul. Mi l-am sprijinit de beton, alături de ghete, şi am bătut de câteva ori cu el, ca şi cum mi-aş fi pierdut răbdarea.

Paznicul s-a reîntors spre mine, s-a înclinat într-o parte şi a apăsat undeva un buton. Poarta a huruit şi s-a deschis cu un pocnet.

— Intraţi, domnule Dresden, mi-a spus el. Dacă doriţi, pot chema pe cineva să vă remorcheze maşina.

— Super, am acceptat eu.

I-am dat numele depanatorului cu care colabora

Mike şi l-am rugat să-i spună tipului că era din nou vorba de maşina lui Harry. Paznicul Fido[9] şi-a notat totul, îndatoritor, pe un mic blocnotes scos dintr-un buzunar. În acest timp, am trecut pe lângă el în drumul meu spre vilă, lovind cu bastonul în beton la fiecare pas.

— Stop, mi-a spus, cu voce calmă, încrezătoare.

Nimeni nu vorbeşte cu o asemenea autoritate absolută fără să aibă o armă în mână. M-am oprit.

— Lăsaţi bastonul jos, mi-a cerut. Şi ridicaţi braţele. Trebuie să fiţi percheziţionat înainte de a vi se permite să intraţi.

Am oftat, am făcut ceea ce îmi spusese şi l-am lăsat să mă pipăie, cu lovituri uşoare, de sus până jos. Nu m-am întors cu faţa către el, dar îi simţeam mirosul metalului armei. Mi-a găsit cuţitul şi mi l-a luat. Degetele lui mi-au pipăit ceafa şi mi-au simţit lănţişorul.

— Ce-i asta? m-a întrebat.

— O pentagramă.

— Arătaţi-mi-o. Cu o singură mână.

Mi-am folosit mâna stângă ca s-o trag de sub cămaşă şi i-am arătat-o, o stea cu cinci colţuri în interiorul unui cerc, geometric perfectă.

— Bine, a mârâit el.

A continuat percheziţia şi mi-a găsit sticla de plastic cu pipetă. Mi-a scos-o din buzunar, a deschis-o şi i-a mirosit conţinutul.

— Asta ce e?

— Cola dietetică.

— Miroase-a rahat, a comentat el, i-a pus dopul şi mi-a strecurat-o la loc în buzunar.

---

9 Numele unui şobolănos din romanul *Snow Crash* de Neal Stephenson, de fapt un cyborg, un câine îmbunătăţit.

— Cum rămâne cu bastonul meu?
— Îl recuperaţi la plecare.
La naiba. Cuţitul şi bastonul fuseseră singurele mele mijloace de apărare fizică. Toate celelalte pe care mi le pregătisem se bazau pe magie şi, în zilele lor cele mai bune, dădeau rezultate nesigure. Era suficient ca să devin nervos.
Bineînţeles că Paznicului Fido avusese două scăpări. În primul rând, trecuse cu vederea batista albă, curată, din buzunarul meu. În al doilea rând, mă lăsase să trec cu pentagrama încă la gât. Probabil îşi imaginase că, de vreme ce nu era nici crucifix, nici cruce, n-o puteam folosi ca s-o ţin pe Bianca la distanţă.
Ceea ce nu era adevărat. Vampirii (şi alte creaturi de soiul lor) nu reacţionează la simboluri ca atare. Reacţia e faţă de puterea care însoţeşte un act de credinţă. Nu eram în stare s-alung un ţânţar-vampir cu credinţa mea în Atotputernicul - se pare că n-am reuşit niciodată să intrăm în legătură. Dar pentagrama era simbolul magiei însăşi, şi în magie credeam din belşug.
Şi bineînţeles că Fido trecuse cu vederea şi elixirul meu de evadare. Bianca ar fi trebuit într-adevăr să le-acorde paznicilor ei mai multă încredere, oferindu-le mai multe cunoştinţe despre supranatural şi despre genul de lucruri pe care-ar fi trebuit să le caute.
Casa în sine era elegantă, foarte spaţioasă, cu tavane înalte şi cu podele din scânduri late, aşa cum pur şi simplu nu se mai fac acum. O femeie tânără, dichisită, cu părul tuns drept şi scurt, m-a întâmpinat în holul imens de la intrare. Am tratat-o cu politeţe şi ea m-a condus într-o bibliotecă, o încăpere cu pereţii plini de cărţi vechi, legate în piele similară cu aceea

care acoperea scaunele tapisate din jurul mesei enorme, cu picioare sculptate, din centrul încăperii.

M-am aşezat şi am aşteptat. Şi am aşteptat. Şi am aşteptat. Până când a apărut în sfârşit Bianca s-a scurs mai bine de o jumătate de oră.

A păşit în încăpere ca o lumânare arzând cu flacără rece, clară. Părul ei avea o nuanţă lucioasă de castaniu, prea întunecată ca să reflecte sclipiri arămii şi totuşi reflectându-le. Avea ochii negri, limpezi, iar tenul fără cusur era neted şi cosmeticele îi adăugau cu eleganţă un plus de farmec. Fără să fie înaltă, era frumos proporţionată în rochia ei neagră cu decolteu adânc, despicată într-o parte pentru a dezvălui o porţiune generoasă din pielea palidă a coapsei. Mănuşi negre îi acopereau mâinile până mai sus de coate, iar pantofii de trei sute de dolari erau un studiu al instrumentelor de tortură cu tocuri înalte. Arăta prea frumos ca să fie reală.

— Domnule Dresden, m-a întâmpinat ea. E o plăcere neaşteptată.

M-am ridicat la apariţia ei.

— Madame Bianca, i-am răspuns, cu o înclinare a capului. Ne întâlnim în sfârşit. Am auzit multe, dar nimeni nu mi-a spus cât de fermecătoare sunteţi.

A râs, cu buzele modelând sunetele, cu capul lăsat pe spate doar atât cât trebuia ca să ofere o întrezărire a gâtului palid.

— Se spune că sunteţi un gentleman. Văd că e adevărat. Să fii gentleman e încântător de demodat în ţara asta.

— Noi doi suntem dintr-o altă lume, am spus.

S-a apropiat şi mi-a întins mâna, un gest mustind de graţie feminină. M-am aplecat scurt şi mi-am atins buzele de dosul palmei ei, acoperit de mănuşă.

— Credeţi într-adevăr că sunt frumoasă, domnule Dresden? m-a întrebat.

— Tot atât de minunată ca o stea, Madame.

— Politicos şi totodată simpatic, a murmurat.

Ochii i-au scânteiat, măsurându-mă din cap până-n picioare, dar până şi ea a evitat să-mi întâlnească privirea, n-aş fi putut spune dacă din dorinţa de a evita să-şi îndrepte accidental puterea asupra mea sau fiindcă se temea să nu devină ţinta puterii mele. Şi-a continuat drumul către centrul încăperii şi s-a oprit lângă unul dintre scaunele confortabile. Ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, am ocolit masa şi am tras scaunul pentru ea, ajutând-o să se aşeze. Şi-a încrucişat picioarele, în rochia aia şi în pantofii ăia, dând frumuseţe mişcării. Am privit-o clipind uluit o singură clipă, apoi m-am întors la scaunul meu.

— Aşadar, domnule Dresden. Ce v-aduce în umila mea casă? Vă interesează o noapte de distracţie? Vă asigur că n-o să mai aveţi niciodată o experienţă similară.

Şi-a pus mâinile în poală, adresându-mi un zâmbet.

I-am zâmbit şi eu, şi mi-am strecurat o mână în buzunar, pe batista albă.

— Nu, mulţumesc. Am venit să stăm de vorbă.

Buzele i s-au deschis într-un *ah* mut.

— Înţeleg. Despre ce anume, dacă pot întreba?

— Despre Jennifer Stanton. Şi despre uciderea ei.

Am avut parte de o avertizare de o secundă. Ochii Biancăi s-au îngustat, apoi s-au dilatat, ca ai unei pisici gata de salt. Pe urmă se năpustea la mine peste masă, mai iute decât o răsuflare, cu braţele întinse către gâtul meu.

M-am răsturnat spre spate, cu tot cu scaun. Mă pusesem primul în mişcare, dar aproape că n-a fost

de-ajuns ca să scap de unghiile ei întinse către mine. Una mi-a zgâriat gâtul, dându-mi o senzaţie fierbinte de durere, şi ea a continuat să vină asupra mea, urmându-mă în căderea către podea, cu buzele groase retrase de pe colţii ascuţiţi.

Mi-am scos mâna din buzunar cu o zvâcnire şi mi-am despăturit cu un fâlfâit batista albă în faţa ei, eliberând imaginea luminii solare pe care-o păstram pentru elixire. A luminat pentru o clipă încăperea, umplând-o de strălucire.

Lumina a izbit-o pe Bianca, a repezit-o înapoi, dincolo de masa veche şi peste unul dintre rafturi, şi i-a smuls bucăţi de carne de pe trup, aşa cum se desprinde carnea putredă, sablată de pe oasele unui leş. A ţipat, şi carnea din jurul gurii i-a căzut, jupuindu-se ca solzii unui şarpe.

Până atunci nu mai văzusem niciodată un vampir adevărat. Pentru spaimă avea să fie timp mai târziu. Am memorat detaliile în vreme ce-mi scoteam talismanul de la gât. Creatura avea o faţă ca de liliac, urâtă, dezgustătoare, cu capul prea mare pentru trup. Aripile membranoase i se întindeau între încheieturile braţelor aproape scheletice. În faţă îi atârnau sânii moi şi negri, revărsându-se din rochia la fel de neagră, care nu mai părea feminină. Ochii erau mari, negri, holbaţi, şi carnea avea un soi de înveliş pielos, vâscos, ca suprafaţa interioară a unui tub uns cu vaselină, în care se zăreau găuri mărunte, săpate de lumina pe care-o adusesem.

Şi-a revenit repede, ghemuindu-se şi întinzându-şi în ambele părţi braţele lungi, terminate cu gheare.

Mi-am luat pentagrama în pumn, am ridicat-o aşa cum face orice căsăpitor de vampiri pe care l-aţi văzut vreodată şi am spus:

— Iisuse Hristoase, cucoană. Eu am venit aici pur şi simplu să stăm de vorbă.

Ea a sâsâit şi a pornit-o spre mine cu paşi greoi, bizar de graţioşi. Încă mai purta, în picioarele cu gheare, pantofii negri de lac, de trei sute de dolari perechea.

— Înapoi, am spus, făcând eu însumi un pas către ea.

Pentagrama a început să ardă cu lumina rece şi clară a voinţei manifestate şi a convingerii - a credinţei mele, dacă vreţi, că putea îndepărta un asemenea monstru.

Ea a sâsâit iarăşi şi şi-a întors faţa într-o parte, ridicându-şi braţele membranoase ca să-şi apere ochii de lumină. A făcut un pas înapoi, pe urmă încă unul, până când a ajuns să-şi lipească spatele cocoşat de un zid de cărţi.

Şi *acum* ce trebuia să fac? N-aveam de gând să-ncerc să-i străpung inima cu o ţeapă. Dar, dacă-mi înmuiam voinţa, ar fi putut să sară din nou la mine - şi cred că dintre buze n-ar fi avut timp să-mi iasă nimic, nici măcar cea mai rapidă invocare, înainte de a-mi smulge ea gura din cap. În plus, chiar dacă aş fi reuşit să trec de Bianca, probabil c-avea lachei letali, ca paznicul de la poartă, care ar fi fost încântaţi să mă ucidă dacă m-ar fi văzut descotorosindu-mă de stăpâna lor.

— Tu ai ucis-o, a mârâit femeia vampir, iar vocea, deşi distorsionată de furie şi izvorând din gura aia oribilă, îi era exact la fel, excitantă şi feminină. Tu ai ucis-o pe Jennifer. Era *a mea,* mag nemernic.

— Ascultă, i-am spus. N-am venit la tine pentru aşa ceva. Şi poliţia ştie că sunt aici. Scuteşte-te de o grămadă de necazuri. Aşează-te să stăm de vorbă,

apoi o să plecăm amândoi bine mersi. Hristoase, Bianca, crezi că, dacă i-aş fi ucis eu pe Jennifer şi Tommy Tomm, aş fi venit pur şi simplu încoace valsând?

— Te-aştepţi să cred că n-ai făcut-o? N-o să ieşi niciodată viu de aici.

Mă simţeam eu însumi furios şi înspăimântat. Hristoase, până şi creatura aia vedea în mine un ticălos.

— Cum aş putea să te conving că n-am făcut-o eu?

Ochii ei negri, fără fund, m-au fixat de dincolo de focul arzător al credinţei mele. Simţeam de celaltă parte un soi de putere care încerca să răzbată până la mine, dar pe care o ţineam la distanţă cu forţa voinţei, aşa cum ţineam şi creatura însăşi.

— Lasă amuleta în jos, vrăjitorule, a mârâit femeia vampir.

— Dacă o fac, n-o să sari din nou la gâtul meu?

— E aproape sigur c-o să sar dacă n-o faci.

Şubredă logică. Am încercat să evaluez situaţia din punctul ei de vedere. Se speriase când îmi făcusem apariţia. Ceruse să fiu percheziţionat şi dezgolit de arme cât mai bine cu putinţă. Dacă mă credea ucigaşul lui Jennifer Stanton, era oare posibil ca simpla menţionare a numelui victimei să-i declanşeze o criză subită de violenţă? Am început să am aceea senzaţie de nelinişte care te cuprinde când îţi dai seama că nu e totul aşa cum pare.

— Dacă las ăsta jos, i-am spus, vreau să-ţi dai cuvântul c-o să te aşezi şi-o să stăm de vorbă. Eu îţi jur, pe foc şi pe vânt, că n-am avut nimic de-a face cu moartea ei.

Ea a sâsâit spre mine, ferindu-şi ochii de lumină cu o mână cu gheare.

— De ce te-aş crede?

— Dar eu de ce *te-aş* crede? am ripostat.

Şi-a arătat colţii galbeni.

— Dacă n-ai încredere în cuvântul meu, vrăjitorule, atunci de ce m-aş încrede eu într-al tău?

— Deci îţi dai cuvântul?

Femeia vampir s-a crispat şi, cu toate că vocea ei era încă asprită de furie şi de durere şi încă tot atât de sexi ca o cămaşă de mătase fără niciun nasture, am avut impresia că-i aud în vorbe răsunetul adevărului.

— Ai promisiunea mea. Lasă-ţi talismanul jos şi-o să stăm de vorbă.

Era timpul pentru un alt risc calculat. Am aruncat pentagrama pe masă. Strălucirea rece s-a retras, lăsând încăperea din nou luminată doar de simpla electricitate.

Bianca şi-a coborât încet braţele, clipind, cu ochii ei prea mari când la mine când la talisman. O limbă lungă, roz, i-a ieşit afară, trecându-i cu o fluturare nervoasă peste maxilare şi peste partea de jos a feţei, după care s-a strecurat înapoi, în gură. Mi-am dat seama că era surprinsă. Surprinsă fiindcă o făcusem.

Inima îmi bătea nebuneşte, dar mi-am silit spaima să mi se întoarcă în creierul anterior şi să rămână în fundal. Vampirii sunt ca demonii, ca lupii, ca rechinii. Trebuie să nu-i laşi să creadă că eşti un aliment potenţial şi să le câştigi în acelaşi timp respectul. Adevărata înfăţişare a femeii vampir era grotească - dar nu atât de cumplită ca o serie de alte lucruri pe care le văzusem în viaţa mea. Existau demoni cu mult mai urâţi şi o parte dintre Creaturile Bătrâne îţi puteau sfâşia mintea numai lăsând-te să te uiţi la ele. I-am adresat o privire echilibrată.

— Ei, ce zici de asta? am întrebat-o. Să stăm de

vorbă. Cu cât pierdem mai multă vreme uitându-ne unul la altul, cu atât mai mult rămâne ucigaşul lui Jennifer în libertate.

Ea s-a mai holbat la mine pentru încă o clipă. Pe urmă s-a cutremurat, trăgându-şi aripile membranoase în jur. Mucozitatea neagră s-a preschimbat în bucăţi de carne acoperite cu o piele palidă perfectă, care i s-au răspândit pe tegumentul întunecat aşa cum se extinde o ciupercă. Sânii negri, fleşcăiţi, s-au bombat iarăşi, redobândindu-şi perfecţiunea cu rotunjimi catifelate şi sfârcuri trandafirii de mai înainte.

O clipă mai târziu, Bianca stătea în faţa mea, cu rochia rearanjată recăpătându-şi înfăţişarea decentă, cu braţele încrucişate în jurul trupului, de parcă i-ar fi fost frig, cu spatele ţeapăn şi cu furie în ochi. Nu era mai puţin frumoasă decât fusese cu câteva minute înainte, toate liniile şi toate curbele erau identice. Dar, pentru mine, tot farmecul fusese distrus. Încă mai avea aceeaşi ochi, negri, fără fund, ca din altă lume. Aveam să-mi amintesc întotdeauna cum arăta cu adevărat, sub masca de carne.

M-am aplecat şi mi-am luat scaunul, readucându-l în poziţie verticală. Pe urmă am ocolit masa, m-am întors cu spatele la ea şi am ridicat şi scaunul ei. I l-am ţinut ca să se-aşeze, exact aşa cum făcusem la intrarea în cameră.

Ea m-a fixat cu privirea preţ de încă un minut îndelungat. Pe chip i-a fluturat o altă expresie. Era derutată de aparenta mea lipsă de interes faţă de înfăţişarea ei, şi i-am citit asta pe chip. Pe urmă şi-a înălţat bărbia cu mândrie şi s-a reaşezat pe scaun cu graţie, maiestoasă ca o regină, cu fiecare linie a trupului încordată de furie. Regulile de curtoazie şi de

ospitalitate ale Lumii Vechi continuau să se impună - dar pentru cât timp?

M-am întors la locul meu şi m-am aplecat să-mi ridic batista albă, jucându-mă cu ea. Ochii mânioşi ai Biancăi au licărit privind-o şi a repetat gestul nervos al lingerii dinţilor şi buzelor, deşi de data asta limba ei părea omenească.

— Bun. Vorbeşte-mi despre Jennifer şi Tommy Tomm, am spus.

A clătinat din cap, cu un zâmbet aproape dispreţuitor.

— Îţi pot spune ceea ce i-am spus şi poliţiei. Nu ştiu cine ar fi putut să-i ucidă.

— Haide, Bianca. Nu e cazul să ne ascundem unul altuia nişte lucruri. Nu facem parte din lumea muritorilor.

Sprâncenele i s-au înclinat, trădând şi mai multă furie.

— Nu. Eşti singura persoană din oraş în stare de o astfel de vrajă. Dacă n-ai făcut-o tu, atunci n-am idee cine altcineva ar fi putut s-o facă.

— N-ai duşmani? Nu există nimeni care şi-ar fi putut dori să te impresioneze?

În colţul buzelor i-a apărut o cută care sugera amărăciunea, ceva care nu era tocmai un zâmbet.

— Ba da, fireşte. Dar niciunul dintre ei n-ar fi putut înfăptui ceea ce li s-a întâmplat lui Tommy şi Jenny. A bătut darabana cu vârfurile unghiilor pe tăblia mesei, întipărind urme minuscule în lemn. Nu las niciun duşman atât de periculos în viaţă, să se foiască în jurul meu. Sau cel puţin nu-l las s-o facă prea mult.

M-am rezemat de spătarul scaunului, încruntându-mă, şi am făcut pe dracu-n patru ca să nu-şi dea seama cât de speriat eram.

— Cum l-ai cunoscut pe Tommy Tomm?

A ridicat din umerii care îi străluceau ca porţelanul, părând tot atât de fragili.

— Poate-ţi închipui că nu era decât o gorilă în slujba lui Johnny Marcone, domnule Dresden. Însă, sub aparenţa asta, Tommy a fost un bărbat foarte tandru şi foarte politicos. Se purta întotdeauna frumos cu femeile lui. Le trata ca pe nişte oameni adevăraţi. Privirea i s-a plimbat dintr-o parte într-alta, fără să se ridice. Ca pe nişte fiinţe umane. Nu accept un nou client dacă am impresia că n-o să se poarte ca un gentleman, iar Tommy era mai bun decât mulţi alţii. L-am cunoscut cu ani în urmă, în altă parte. M-am asigurat întotdeauna că are cine să se ocupe de el când şi-a dorit companie pentru o seară.

— Tu ai trimis-o pe Jennifer la el în noaptea aia?

A dat din cap, cu o expresie sumbră. Unghiile ei au bătut din nou în tăblia mesei, scobind iarăşi în lemn.

— Se mai întâlnea şi cu altcineva în mod regulat? Poate cu cineva care stătea de vorbă cu el, care ştie ce se petrecea în viaţa lui?

Bianca a clătinat din cap.

— Nu, a spus.

Însă apoi s-a încruntat.

M-am mulţumit s-o privesc şi mi-am aruncat absent batista albă pe masă. Ochii ei au scânteiat îndreptându-se într-acolo, după care s-au ridicat spre mine.

Nu mi-a scăpat nici măcar o tresărire. I-am întâlnit privirea ca un hău nesfârşit şi mi-am strâmbat buzele într-un mic zâmbet, ca şi cum aş mai fi putut scoate din pălărie şi altceva, mai rău, dacă voia să sară din nou la mine. I-am zărit nemulţumirea, mânia, şi, pentru o clipă, am reuşit să trag cu ochiul înăuntru, să

văd de unde provenea. Era furioasă fiindcă îi văzusem adevărata înfăţişare, era îngrozită şi stânjenită fiindcă îi îndepărtasem deghizarea şi desluşisem creatura de dedesubt. Şi se temea că aveam puterea de a-i scoate masca pentru totdeauna.

Mai presus de orice altceva, Bianca îşi dorea să fie frumoasă. Şi în seara aceea îi distrusesem iluzia. Zguduisem mica ei lume poleită. Era al naibii de sigur că n-avea de gând să mă lase să uit asta.

Furioasă şi îngrozită în acelaşi timp, s-a cutremurat şi şi-a ferit ochii cu o zvâcnire a capului, înainte de a apuca să privesc mai adânc în ea - şi ea în mine.

— Dacă nu ţi-aş fi dat cuvântul meu, Dresden, a şoptit, te-aş fi ucis în clipa asta.

— Ar fi fost regretabil, am ripostat. Şi mi-am păstrat duritatea vocii. Ar trebui să ştii care sunt riscurile din cursa către moartea unui vrăjitor. Ai fi avut ceva de pierdut, Bianca. Şi, chiar dacă ai fi reuşit să mă lichidezi, pariez că aş fi târât fundul tău frumos după mine, în iad.

S-a crispat, şi-a întors capul într-o parte şi degetele ei şi-au pierdut vlaga. Era o capitulare tăcută, amară. Nu s-a mişcat destul de repede ca să nu-i văd lacrima prelinsă pe un obraz.

Făcusem o femeie vampir să plângă. Grozav. M-am simţit ca un adevărat supererou. Harry Dresden, vrăjitorul care frânge inimile monştrilor.

— Cred că există o persoană care ar putea şti ceva, a spus, cu vocea ei încântătoare firavă, plată, fără viaţă. O femeie care-a lucrat pentru mine. Linda Randall. Ea şi Jennifer se duceau împreună la întâlnirile solicitate, când aveam clienţi care-şi doreau aşa ceva. Erau apropiate.

— Unde e acum? am întrebat.

— Lucrează ca şofer pentru cineva. Pentru un cuplu bogat, care şi-a dorit o servitoare capabilă să facă mai mult decât să spele geamurile. Oricum, nu era genul pe care prefer să-l am în preajmă. Cred că Jennifer avea numărul ei de telefon. Pot pune pe cineva să ţi-l aducă, domnule Dresden.

Mi-a rostit numele de parcă ar fi fost ceva amar, otrăvitor, pe care voia să-l scuipe.

— Mulţumesc. Ar fi un gest amabil.

Mi-am păstrat cu grijă tonul ceremonios, neutru. Atitudinea protocolară şi un bluf de mare clasă erau tot ce o ţinea departe de beregata mea.

Ea a păstrat tăcerea, controlându-şi emoţiile evidente, înainte de se uita într-un târziu din nou în sus. Privirea i-a încremenit şi a făcut ochii mari când i-au căzut pe gâtul meu. A căpătat o expresie inumană, cu desăvârşire neclintită.

M-am crispat. Mai mult decât atât, am devenit dur ca oţelul, încordat ca un arc. Îmi epuizasem trucurile, rămăsesem fără arme. Dacă se năpustea la mine, nu mai aveam nicio şansă să mă apăr. N-aveam cum să beau elixirul înainte de a mă sfâşia în bucăţi. Am strâns cu putere braţele scaunului, ca să n-o iau cumva la goană. Nu-ţi arăta frica. Nu fugi. N-aş fi reuşit decât s-o fac să mă urmărească, i-aş fi stârnit instinctele şi ar fi reacţionat urmărind prada.

— Sângerezi, domnule Dresden, a şoptit ea.

Mi-am ridicat mâna, ducându-mi-o încet la gât, acolo unde mă zgâriaseră unghiile ei mai înainte. Mi-am îndepărtat-o cu vârfurile degetelor lucind de sânge.

Bianca mă fixa în continuare cu privirea. Limba i-a zvâcnit din nou în jurul gurii.

— Acoperă-l, mi-a şoptit. Dintre buze i s-a desprind un sunet straniu, miorlăit. Acoperă-l, Dresden.

Mi-am ridicat batista şi mi-am apăsat-o pe gât. Bianca a clipit şi şi-a închis încet ochii, apoi şi-a întors capul, pe jumătate îndoită de deasupra stomacului.

— Pleacă, mi-a spus. Pleacă imediat. Vine Paula. O s-o trimit în scurt timp la poartă, cu numărul de telefon.

M-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit, uitându-mă în urmă, către Bianca. Ştiind ce se afla sub exteriorul ispititor, sub masca de carne, şi văzând-o contorsionându-se şi suferind cumplit de dorinţă, o priveam stăpânit de o fascinaţie oribilă.

— Pleacă, a scâncit.

Furia, pofta şi o altă emoţie, pe care nu puteam nici măcar să-ncep s-o înţeleg, îi încordau vocea, subţiindu-i-o.

— Pleacă. Şi să nu crezi că n-o să-mi aduc aminte de noaptea asta. Să nu crezi că n-o să te fac s-o regreţi.

Uşa bibliotecii s-a deschis a intrat tânăra cu părul tuns drept, cea care mă întâmpinase mai devreme, aducându-mă acolo. Mi-a aruncat o privire pasageră, apoi a trecut pe lângă mine şi a îngenuncheat alături de Bianca. Paula, am presupus.

A murmurat ceva, prea încet ca s-o înţeleg, îndepărtându-i cu delicateţe Biancăi părul de pe faţă, cu o singură mână. Pe urmă şi-a desfăcut mâneca bluzei, şi-a suflecat-o până deasupra cotului şi şi-a lipit încheietura de gura femeii vampir.

Vedeam foarte bine ce se întâmpla. Limba Biancăi a zvâcnit din nou, ieşindu-i dintre buze, lungă, roz şi lipicioasă, şi a mânjit încheietura Paulei cu salivă lucioasă. Fata s-a cutremurat la atingere, a-nceput să

răsufle mai repede. Sfârcurile i s-au întărit sub materialul subţire al bluzei şi şi-a lăsat capul uşor pe spate. Ochii îi străluceau cu apatia narcozei, ca ai unui toxicoman care tocmai şi-a injectat drogul.

Colţii Biancăi s-au lungit şi au crestat pielea palidă, frumoasă, a Paulei. A ţâşnit sângele. Limba Biancăi a prins să zvâcnească, intrându-i în gură şi ieşindu-i, prea repede ca s-o mai pot desluşi, lipăind sângele tot atât de iute cum izvora. Ochii ei negri se îngustaseră, deveniseră distanţi. Paula gâfâia şi suspina de plăcere, tremurând din tot trupul.

M-am simţit uşor îngreţoşat şi m-am îndepărtat pas cu pas, fără să-mi iau ochii de la scenă. Paula s-a rostogolit încet pe podea, contorsionându-se pe drumul către inconştienţă cu o încântare evidentă. Bianca a urmat-o în cădere, acum nemaiavând nimic din rafinamentul unei doamne, o creatură stăpânită de o foame bestială. S-a ghemuit deasupra femeii întinse pe spate, şi, în încovoierea umerilor ei palizi, am văzut sub masca de carne creatura care aducea a liliac, lipăind sângele Paulei.

Am ieşit repede, trântind uşa în urmă. Inima îmi bătea cu putere şi prea repede. Scena cu Paula m-ar fi excitat dacă n-aş fi văzut ce se afla sub masca Biancăi. În schimb, nu mi-a făcut decât greaţă, m-a înspăimântat. Femeia i se dăruise creaturii, tot atât de repede şi cu tot atâta uşurinţă cum i s-ar fi dăruit unui amant.

Saliva, a raţionat o parte din mine, dorindu-şi cu disperare să se-agaţe de ceva familiar, logic şi imparţial. Saliva era probabil narcotică, poate crea chiar o dependenţă. Asta ar fi explicat comportamentul Paulei, nevoia ei de a primi mai mult drog. Însă m-am întrebat dacă, ştiind cum arăta de

fapt Bianca, Paula şi l-ar mai fi dorit cu aceeaşi înfocare.

Atunci am înţeles de ce era Consiliul Alb atât de intransigent în privinţa vampirilor. De vreme ce puteau obţine un asemenea control asupra unui muritor, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi prins un vrăjitor în gheare? Dacă l-ar fi putut face să depindă de ei întru totul, aşa cum ajunsese fata aia să depindă de Bianca? Era cu siguranţă imposibil.

Însă atunci de ce se agita Consiliul atât de mult din cauza lor?

Să nu crezi că n-o să te fac s-o regreţi, spusese femeia vampir.

M-a luat cu frig în timp ce mă îndreptam spre ieşire pe aleea întunecoasă.

Paznicul Fido mă aştepta la poarta principală şi mi-a înapoiat cuţitul şi bastonul fără nicio vorbă. Afară, un camion de remorcare se ataşa de Broscuţă. Mi-am pus o mână pe metalul rece al porţii şi am continuat să-mi apăs gâtul cu batista pe care-o ţineam în cealaltă. L-am privit pe George depanatorul la lucru. El m-a văzut şi şi-a fluturat mâna, adresându-mi un zâmbet larg, care i-a dezvăluit dinţii albi, pe fundalul feţei întunecate. L-am salutat cu o înclinare a capului. Nu mă simţeam în stare să răspund cu un zâmbet.

Câteva minute mai târziu, celularul paznicului a început să sune. El s-a retras câţiva paşi, a repetat câteva răspunsuri afirmative, apoi a scos un blocnotes din buzunar şi a scris ceva. A luat telefonul de la ureche şi s-a întors la mine, oferindu-mi bucata de hârtie.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Numărul de telefon pe care-l căutaţi. Şi un

mesaj.

Mi-am aruncat privirea pe hârtie, dar am evitat s-o citesc în clipa aceea.

— Credeam că Bianca o s-o trimită pe Paula cu numărul.

El n-a spus nimic. Dar i s-au încordat fălcile şi l-am văzut uitându-se scurt către vilă, unde se afla patroana lui. A înghiţit în sec. Paula nu se zărea ieşind, iar Fido se temea.

Am luat hârtia. Nu mi-am lăsat mâna să tremure în timp ce o priveam.

Era scris numărul de telefon. Şi doar trei cuvinte: *O să regreţi.*

Am îndoit hârtia şi mi-am pus-o în buzunarul pardesiului. Alt duşman. Super. Măcar îmi ţineam mâinile în buzunare şi Fido n-avea cum să le vadă tremurând. Poate-ar fi trebuit s-o ascult pe Murphy. Poate-ar fi trebuit să rămân acasă şi să mă joc cu puţină magie neagră interzisă, plăcută şi sigură.

Am părăsit vila Biancăi în maşina înlocuitoare lăsată de George, un Studebaker cu bena de lemn, care protesta, mormăia şi ţipa strident, indiferent pe unde-ar fi mers. M-am oprit la un telefon public, nu departe de casă, şi am format numărul Lindei Randall.

Telefonul a sunat de mai multe ori înainte de a răspunde o voce de altistă, înceată şi melancolică:

— Familia Beckitt, sunt Linda.

— Linda Randall? am întrebat.

— Mmmm, a răspuns ea. Avea glasul îmblănit, catifelat, cumva palpabil. Cine sunteţi?

— Mă numesc Harry Dresden. Mă întrebam dacă aş putea sta de vorbă cu dumneavoastră.

— Harry şi mai cum?

— Dresden. Sunt detectiv particular.

Ea a râs, un sunet destul de bogat ca să te tăvăleşti prin el în pielea goală.

— Îmi investigaţi particularităţile, domnule Dresden? Sunteţi deja pe placul meu.

Am tuşit.

— Ah, da. Doamnă Randall…

— Domnişoară, m-a întrerupt ea. Domnişoara Randall. Nu sunt ocupată. Pe moment.

— Domnişoară Randall, m-am corectat eu. Aş vrea să vă pun, dacă se poate, câteva întrebări despre Jennifer Stanton.

Tăcere la celălalt capăt al firului. Auzeam câteva sunete în fundal, probabil un aparat de radio, şi o voce înregistrată vorbind despre porţiunile vopsite în alb şi în roşu ale bordurilor[10] şi despre încărcarea şi descărcarea vehiculelor.

---

[10] Marcaje ce reglementează zonele de oprire pe termen scurt, parcare, staţionare

— Domnişoară Randall?

— Nu, a zis ea.

— N-o să dureze mult. Şi vă asigur că nu reprezentaţi obiectul niciuneia dintre acţiunile mele. Vă rog doar să-mi acordaţi, dacă se poate, câteva minute din timpul dumneavoastră.

— Nu, a răspuns. Sunt de serviciu, şi o să fiu tot restul nopţii. N-am timp pentru aşa ceva.

— Jennifer Stanton v-a fost prietenă. Şi a fost ucisă. Dacă mi-aţi putea spune ceva care ar putea fi de folos…

M-a întrerupt din nou.

— N-am ce să vă spun. La revedere, domnule Dresden.

Legătura s-a întrerupt.

M-am încruntat la telefon, frustrat. Atunci asta era tot. Făcusem toate pregătirile, o înfruntasem pe Bianca, îmi atrăsesem probabil necazuri în viitor, totul pentru nimic.

Nici gând, mi-am spus. Nici în ruptul capului.

Bianca spusese că Linda lucra ca şofer pentru cineva, şi am presupus că era vorba de soţii Beckitt, oricine or fi fost. Am recunoscut vocea din fundal, mi-am dat seama că auzisem un mesaj înregistrat care se difuza de obicei în afara sălilor de aşteptare din aeroportul O’Hare. Era la aeroport, într-o maşină, probabil aşteptând familia Backitt şi cu siguranţă n-avea să mai rămână acolo prea mult.

Neavând timp de pierdut, am băgat vechiul Studebaker hârâitor în viteză şi am pornit-o către O’Hare. Era cu mult mai uşor să scapi de cineva la telefon decât atunci când îl întâlneai în persoană. Existau mai multe săli de aşteptare, aşa că trebuia să mă bazez pe noroc - noroc ca să nimeresc la cea care

mă interesa, noroc ca să ajung acolo înainte de apuca *domnişoara* Nu-sunt-ocupată Randall să-şi ia patronii şi să plece. Şi-mi trebuia ceva mai mult noroc ca să menţin Studebaker-ul în stare de funcţionare pe tot drumul până la aeroport.

Camionul a reuşit să m-aducă la destinaţie şi lângă cea de-a doua sală de aşteptare am dat, într-o parcare, de o limuzină argintie, cu motorul în ralanti. În interior nu era lumină, aşa că nu puteam să văd prea bine dincolo de geamuri. Era vineri seara şi locul era aglomerat, plin de oameni de afaceri în costume sobre, care se întorceau acasă din călătoriile lor lungi prin ţară. Maşinile se scurgeau într-una, intrând pe aleea semicirculară sau părăsind-o. Un poliţist în uniformă dirija traficul, împiedicând acţiunile necugetate, de tipul opririi în mijlocul unei benzi de circulaţie pentru încărcarea bagajelor.

Am virat brusc, strecurând vechiul Studebaker într-un loc de parcare pentru ocuparea căruia am concurat cu un Volvo şi am câştigat fiindcă aveam un vehicul mai vechi şi mai masiv şi o atitudine mai sinucigaşă. Am stat cu un ochi pe limuzina argintie în timp ce am coborât şi m-am îndreptat cu paşi mari către un grup de telefoane publice. Am aruncat în fantă o monedă de un sfert de dolar şi am format din nou numărul dat de Bianca.

Telefonul a sunat. În limuzina argintie s-a agitat cineva.

— Familia Beckitt, sunt Linda, a tors ea.

— Bună, Linda, am spus. Aici Harry Dresden, din nou.

Aproape că i-am auzit zâmbetul afectat. În interiorul maşinii a licărit o lumină, conturând un chip de femeie, apoi s-a zărit scânteierea portocalie a unei

ţigări care se aprindea.

— Credeam că v-am spus că nu vreau să discut cu dumneavoastră, domnule Dresden.

— Îmi plac femeile greu accesibile.

A izbucnit în râs, un nou hohot încântător. Timp în care i-am zărit mişcarea capului în interiorul întunecat al maşinii.

— Şi devin tot mai greu accesibilă cu fiecare secundă. La revedere din nou.

Mi-a închis telefonul.

Am zâmbit, am pus telefonul în furcă, m-am apropiat de maşină şi am bătut în geam.

S-a lăsat în jos zumzăind şi o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani s-a uitat la mine arcuindu-şi o sprânceană. Avea ochi frumoşi, de culoarea norilor de ploaie, conturaţi de puţin cam prea mult machiaj, şi ruj strălucitor, de un roşu aprins, pe buzele de forma arcului lui Cupidon. Părul castaniu, dat peste cap cu excepţia buclelor de pe frunte, care-i cădeau până foarte aproape de ochi, într-o dezordine insolentă, era împletit strâns, ceea ce le dădea obrajilor un aer sever, făcându-i să pară aproape ascuţiţi. Avea privirea unui prădător, aspră, tăioasă. Purta o bluză albă plisată şi pantaloni lejeri, cenuşii, şi ţinea într-o mână o ţigară aprinsă. Fumul mi s-a încolăcit în jurul nasului şi am expirat, încercând să-l îndepărtez.

M-a privit de sus până jos, cântărindu-mă făţiş.

— Nu-mi spuneţi. Harry Dresden.

— E într-adevăr necesar să discut cu dumneavoastră, domnişoară Randall. N-o să dureze mult.

S-a uitat la ceasul ei, apoi către uşile terminalului. Şi pe urmă din nou la mine.

— Fie. M-aţi încolţit, nu-i aşa? Sunt la mila

dumneavoastră.

I s-au arcuit buzele. A tras din ţigară.

— Şi îmi plac bărbaţii care nu se lasă opriţi.

Mi-am dres din nou glasul. Femeia era atrăgătoare, dar fără nimic excesiv. Avea ceva care îmi tura motoarele, ceva din felul în care îşi ţinea capul sau îşi modela cuvintele, scurtcircuitându-mi creierul şi ajungând direct la hormoni. Era mai bine să trec direct la subiect, minimalizându-mi şansele de a părea idiot.

— Cum aţi cunoscut-o pe Jennifer Stanton?

M-a privit printre gene lungi.

— Intim.

Hm.

— Dumneavoastră, ăă. Aţi lucrat împreună cu ea pentru Bianca.

A suflat un alt vălătuc de fum.

— Pentru căţeaua aia pedantă. Da, am lucrat cu Jen. O vreme am fost chiar colege de cameră. Am împărţit acelaşi pat.

Şi-a înfăşurat buzele în jurul ultimului cuvânt, extrăgându-l dintre ele cu un uşor tremolo care l-a făcut să picure ca un râset tainic, pervers.

— L-aţi cunoscut pe Tommy Tomm? am întrebat-o.

— Oh, fireşte. Fantastic în pat.

Şi-a coborât privirea, s-a foit pe scaunul maşinii şi şi-a lăsat o mână în jos, scoţând-o din raza vederii mele şi făcându-mă să mă întreb unde îi ajunsese.

— Era un client fidel. Eu şi Jen mergeam la el cam de două ori pe lună, pentru câte o mică petrecere. Linda s-a aplecat spre mine. Putea să-i facă unei femei lucruri care-o transformau într-un adevărat animal, Harry Dresden. Ştiţi ce vreau să spun? Mormăieli şi mârâieli. În călduri.

Ea mă înnebunea pe mine. Vocea ei îmi inspira acel soi de vise pe care ţi-ai dori să ţi le aminteşti cât mai limpede dimineaţa. Expresia ei promitea să-mi arate lucruri despre care nu le vorbeşti altora, dacă îi dădeam o cât de mică şansă. Meseria ta, Harry. Gândeşte la meseria ta.

În unele zile o detest.

— Când aţi vorbit cu ea ultima oară?

A tras un alt fum şi de data asta i-am remarcat un uşor tremur al degetelor, pe care s-a grăbit să şi-l ascundă. Dar n-a făcut-o destul de repede. Era nervoasă. Destul de nervoasă ca să tremure, şi mi-am dat seama ce urmărea. Purta o mască de pisică înfierbântată, adresându-se glandelor mele în loc să se adreseze creierului, într-o încercare de a-mi distrage atenţia, de a mă împiedica să descopăr ceva.

N-am nimic inuman. Pot fi distras de un chip frumos, sau de un trup atrăgător, ca orice alt bărbat tânăr. Linda Randall era al naibii de bună în rolul ăsta. Dar nu-mi place să fiu pus în postura unui prost.

Aşadar, domnişoară Zeiţă a Sexului. Ce ascunzi?

Mi-am dres glasul şi am întrebat, cu blândeţe:

— Când aţi vorbit ultima oară cu Jennifer Stanton, domnişoară Randall?

S-a uitat la mine cu ochi îngustaţi. Era oricum, numai proastă nu. Mă văzuse citind-o, trecând dincolo de prefăcătoria ei. Orice urmă de flirt a dispărut.

— Sunteţi poliţist? a întrebat.

— Pe cuvânt de cercetaş. Încerc doar să aflu ce s-a-ntâmplat cu ea.

— La naiba, a spus, cu voce moale. A aruncat chiştocul afară, pe beton, şi a suflat o gură de fum. Uite ce e. Dacă vă spun ceva şi mă trezesc cu vreun poliţai, nu v-am văzut în viaţa mea. S-a-nţeles?

Am dat din cap.

— Am vorbit cu Jen miercuri seara. Ea m-a sunat. Era ziua lui Tommy. Ea ar fi vrut să ne-ntâlnim din nou cu toţii. Lindei i s-a strâmbat gura. Un soi de reuniune.

M-am uitat în jur şi m-am aplecat, apropiindu-mă mai mult de ea.

— Şi v-aţi întâlnit?

Ochii îi rătăceau acum nervoşi în toate părţile, ca ai unei pisici care s-a pomenit închisă într-o cameră prea mică.

— Nu, a răspuns. Eram la lucru. Aş fi vrut, dar...

— A spus ceva neobişnuit? Ceva care să vă sugereze că se afla în pericol?

A clătinat din nou din cap.

— Nu, nimic. În ultima vreme nu mai stătusem prea mult de vorbă. N-am mai văzut-o prea des după ce am rupt-o cu Camera de Catifea.

M-am încruntat la ea.

— Ştiţi cu ce se mai ocupa? Era implicată în ceva care ar fi putut s-o expună unui risc fizic?

A negat cu o altă clătinare a capului.

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Nu era stilul ei. Era atât de dulce. O grămadă de fete devin... Sunt aproape terminate, domnule Dresden. Dar pe ea n-a atins-o niciodată cu adevărat. Făcea oamenii să se simtă mai împăcaţi cu ei înşişi. Şi-a ferit privirea. Eu n-am reuşit niciodată asta. Eu nu făceam altceva decât să-i dezbrac.

— Nu există nimic pe care mi l-aţi putea spune? Nu vă vine nimic în minte?

A strâns din buze şi a clătinat din cap. Mă minţea ori de câte ori făcea gestul ăsta. Eram pur şi simplu sigur. Se închidea în ea, nu lăsa să-i scape nimic şi n-

ar fi avut ce ascunde dacă n-ar fi fost nimic de spus. Trebuia să ştie ceva - dacă nu cumva se ferea de mine fiindcă-i călcasem în picioare sentimentele, aşa cum mi se întâmplase cu Bianca. Oricum ar fi fost, n-avea de gând să-mi mai dezvăluie nimic altceva.

Mi-am strâns pumnii, frustrat. Dacă Linda Randall n-avea nicio informaţie pentru mine, ajunsesem într-o fundătură. Şi călcasem cu violenţă peste sentimentele încă unei femei - două într-o singură seară. Eşti pe un tăvălug, Dresden. Chiar dacă una dintre ele nu era făptură omenească.

— De ce? am întrebat-o, scăpând cuvintele fără să mă gândesc la ele. De ce tocmai prostituţia?

S-a uitat din nou la mine şi a zâmbit cu superioritate. Am desluşit o schimbare subtilă, am văzut atracţia animalică pe care o emana amplificându-se iarăşi, aşa cum se întâmplase când mă apropiasem prima oară de ea - dar asta nu-i ascundea dispreţul de sine din adâncul ochilor. Mi-am ferit privirea, în grabă, înainte de a zări mai mult. Aveam senzaţia că nu-mi doream să mă uit în sufletul Lindei Randall.

— Pentru că asta fac eu, domnule Dresden. La unii e vorba de droguri. La alţii de alcool. La mine sunt orgasmele. Sexul. Pasiunea. Nu sunt decât o altă dependentă. Oraşul e plin. S-a uitat într-o parte. E cel mai bun lucru, după dragoste. Şi îmi oferă o slujbă. Acum scuză-mă.

A deschis brusc portiera. M-am retras imediat cu un pas, ferindu-mă din calea ei când s-a îndreptat spre partea din spate a limuzinei, picioare lungi făcând paşi lungi, şi a deschis portbagajul.

Un bărbat şi o femeie, amândoi înalţi, amândoi purtând ochelari şi costume gri elegante, de oameni

de afaceri, au ieşit din terminal şi s-au apropiat de maşină. Aveau înfăţişarea unor profesionişti ai stilului de viaţă, genul cu carieră şi fără copii, cu destui bani şi cu suficient timp de cheltuit pentru aspectul propriei persoane - un cuplu NordicTrack[11]. El ducea pe umăr o geantă destinată de obicei obiectelor necesare pentru o singură noapte, iar în mână o valiză mică, în timp ce ea n-avea decât o servietă. Nu purtau bijuterii, nici măcar ceasuri sau verighete. Ciudat.

Bărbatul a aruncat genţile în portbagaj şi s-a uitat de la Linda la mine. Ea i-a evitat privirea. El a încercat să vorbească destul de încet ca să nu fie auzit, dar am urechi bune.

— Cine-i ăsta? a întrebat.

Avea în glas ceva nefiresc.

— Un simplu prieten, domnule Beckitt. Un tip cu care mă-ntâlneam pe vremuri, i-a răspuns ea.

Alte minciuni. Din ce în ce mai interesant.

M-am uitat dincolo de limuzină, unde era femeia, probabil doamna Beckitt. Ea m-a privit cu o faţă calmă, cu desăvârşire golită de emoţii. Avea ceva fantomatic. Mai văzusem o asemenea privire în filme, pe chipurile prizonierilor eliberaţi din lagărele naziste la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial. Era pustiită. Amorţită. Moartă, deşi încă n-o ştia.

Linda a deschis portiera din spate şi a aşteptat până s-au urcat cei doi. Doamna Beckitt şi-a pus în treacăt mâna pe talia ei, un gest prea intim şi prea posesiv ca să-i fie destinat unei angajate. Am văzut-o pe Linda cutremurându-se, după care a închis portiera. A ocolit maşina, venind către mine.

— Plecaţi, mi-a spus, cu voce scăzută. Nu vreau să

---

[11] Companie producătoare de echipamente pentru exerciţii fizice

am necazuri cu şeful.

Mi-am întins mâna către a ei, i-am luat-o şi i-am ţinut-o între palmele mele, aşa cum am presupus că ar fi făcut un fost iubit.

— Cartea mea de vizită. Dacă vă vine în minte orice altceva, daţi-mi un telefon. OK?

Mi-a întors spatele fără să-mi răspundă, dar cartea de vizită a dispărut în buzunarul ei înainte de a se urca din nou la volan.

Ochii lipsiţi de viaţă ai doamnei Beckitt m-au urmărit prin geamul lateral în timp ce limuzina rula pe lângă mine. A fost rândul meu să mă cutremur. Cum spuneam, aveau ceva fantomatic.

Am intrat în aeroport. Afişajele cu sosiri şi plecări au pâlpâit, devenind neclare, când am trecut prin dreptul lor. M-am oprit într-o cafenea din interior, m-am aşezat şi mi-am comandat o cafea. Am plătit-o cu mărunţiş. Cea mai mare parte a banilor mei se duseseră pe chiria lunii trecute sau ajunseseră în elixirul de dragoste pe care mă convinsese Bob să-l prepar. Trebuia să lucrez la cazul Monicăi Sells, să-i găsesc soţul. Nu voiam să scap de belele în privinţa Consiliului Alb numai ca să-mi pierd biroul şi apartamentul fiindcă nu eram în stare să-mi plătesc facturile.

Am sorbit din cafea şi am încercat să-mi sistematizez gândurile. Aveam două motive de îngrijorare. Cea mai importantă problemă era descoperirea ucigaşului lui Tommy Tomm şi al lui Jennifer Stanton. Nu doar ca să fie prins criminalul înainte de a se ivi alte cadavre, ci şi fiindcă, dacă nu-l găseam, Consiliul Alb avea să profite de ocazie ca să mă condamne la moarte.

Şi, în timp ce luam urma ucigaşilor şi evitam

plutoanele de execuţie, trebuia să lucrez pentru cineva care avea să mă plătească. Excursia din seara aceea nu era ceva pe care să i-l pun la socoteală lui Murphy - ea mi-ar fi făcut fundul praştie dacă ar fi ştiut că umblam de colo-colo punând întrebări şi vârându-mi nasul unde nu-mi fierbea oala. Aşa că, dacă voiam bani de la Departamentul de Poliţie din Chicago, trebuia să-mi petrec timpul făcând cercetările dorite de Murphy - studiul de magie neagră, el însuşi suficient ca să-mi aducă sfârşitul.

Sau aş fi putut lucra la cazul soţului dispărut al Monicăi Sells. Eram de părere că îl lămurisem într-o foarte mare măsură, dar n-avea să mă doară dacă aflam toate detaliile. Îmi puteam petrece timpul ocupându-mă de asta, acoperind orele deja plătite şi poate adăugând câteva în plus. Mă atrăgea mai mult decât încercarea de a rezolva o problemă de magie neagră.

Aşa că puteam urmări pista pe care mi-o oferise Taa-Taa. În noaptea aceea, cineva adusese în casa de lângă lacul Providence pizza comandată. Venise timpul să stau de vorbă, dacă era posibil, cu persoana care făcuse livrarea.

Am ieşit din cafenea, m-am dus la telefoanele publice şi am sunat la Informaţii. În apropiere de Lacul Providence nu exista decât o singură firmă care livra pizza. Am aflat numărul şi l-am format.

— Pizza ’Spress, mi-a răspuns cineva, cu gura plină. Ce să fie în seara asta?

— Salut, am zis. Mă întreb dacă mă puteţi ajuta. Îl caut pe şoferul care a dus o anumită comandă miercuri seara.

I-am spus adresa şi am întrebat dacă puteam vorbi cu cel care fusese acolo.

— Încă unul, a râs omul de la celălalt capăt al firului. Sigur că da, aşteptaţi. Jack tocmai s-a-ntors dintr-o cursă.

A strigat pe cineva şi, o clipă mai târziu, vocea înaltă, baritonală, a unui tânăr mi-a răsunat cu prudenţă în ureche:

— A... alo?

— Salut, am răspuns eu. Dumneata eşti cel care-a adus pizza...

— Uitaţi ce e, a zis el, exasperat şi nervos. Mi-am *cerut* deja scuze. N-o să se mai întâmple.

Am clipit, descumpănit pe moment.

— Pentru ce ţi-ai cerut scuze?

— Iisuse, a exclamat el.

L-am auzit traversând o încăpere, cu multă muzică şi numeroase voci zgomotoase în fundal, după care s-a făcut brusc linişte, ca şi cum ar fi intrat într-o altă cameră şi ar fi închis uşa în urma lui.

— Uitaţi ce e, a continuat, pe jumătate tânguindu-se. V-am spus deja că n-o să povestesc nimic, nimănui. N-am făcut decât să mă uit. Nu mă puteţi condamna pentru asta, este? N-a venit nimeni să-mi deschidă, şi ce altceva era să fac? Vocea i s-a frânt în mijlocul frazei. O petrecere dată naibii, dar, ei. Asta vă priveşte. Corect?

M-am străduit să nu pierd şirul spuselor puştanului.

— De fapt, ce-ai văzut, Jack? l-am întrebat.

— Nicio faţă, m-a asigurat el, cu glas din ce în ce mai nervos. A izbucnit într-un râs mărunt, isteric, şi a încercat să glumească: Aveam de privit lucruri mai interesante decât feţele, nu? Adică, puţin îmi pasă mie cum vă distraţi în casa dumneavoastră. Cu prietenii, sau cu cine-o fi. Nu vă faceţi griji din pricina mea. N-o

să spun niciodată nimic. Data viitoare o să mă mulţumesc să las pizza şi să v-o trec în cont, e bine?

Prieteni, mai multe persoane. Interesant. Puştiul era îngrozitor de nervos. Probabil că se uitase cu gura căscată. Dar instinctul îmi spunea că ascundea ceva, că exista un lucru de care se ferea să amintească.

— Şi ce altceva? l-am întrebat. Mi-am păstrat vocea calmă, neutră. Ai mai văzut ceva. Ce anume?

— Nimic care să mă privească, a ripostat, instantaneu. Nimic cu care să am vreo treabă. Ştiţi, trebuie să eliberez linia asta. Pentru comenzi. E vineri seara, suntem al naibii de ocupaţi.

— Ce, am repetat, separând cuvintele, pronunţându-le de parcă le-aş fi retezat, altceva?

— Oh, rahat, a murmurat el, cu voce tremurătoare. Ştiţi, nu eram împreună cu tipul ăla. Nu ştiu nimic despre el. Nu i-am spus că făceaţi o orgie. Pe cuvânt. Iisuse, domnule, nu vreau să am necazuri.

Victor Sells părea să ştie foarte bine cum să petreacă - şi cum să sperie adolescenţii.

— Încă o întrebare, am zis, apoi o las baltă. Cine era tipul pe care l-ai văzut? Vorbeşte-mi despre el.

— Nu ştiu. Nu-l cunosc, nu l-am recunoscut. Un tip oarecare, cu un aparat de fotografiat, atâta tot. M-am dus să-ncerc uşa din spate, m-am urcat pe docul dumneavoastră şi am zărit pur şi simplu ce se petrecea înăuntru. N-am continuat să mă uit. Dar el era acolo, în negru din cap până-n tălpi, şi făcea fotografii.

S-a întrerupt, ca şi cum ar fi bătut cineva în uşa pe care-o închisese mai devreme.

— Oh, Doamne, trebuie să plec. Nu vă cunosc, domnule. Nu ştiu nimic.

S-a auzit târşâitul unor picioare, apoi puştiul a

închis.

Am închis şi eu şi m-am întors agale la camionul lui George. Pe drumul de întoarcere către apartamentul meu am luat în considerare toate amănuntele pe care abia le aflasem.

La Pizza ’Spress mai sunase cineva, evident cu puţin înainte de telefonul meu. Mai întrebase cineva de băiatul care livra pizza. Dar cine?

Ei, Victor Sells, bineînţeles. Urmărea pe orice ar fi putut avea informaţii despre el, despre posibila lui prezenţă în casa de lângă lac. Victor Sells, care, în noaptea aceea, organizase acolo un soi de petrecere. Poate că se îmbătase cineva, el sau vreun oaspete, şi comandase pizza - iar el încerca acum să-şi şteargă urmele.

Ceea ce înseamna că Victor se ştia urmărit. La naiba, din câte puteam spune eu, se aflase în casă cu o seară înainte, când mă dusesem acolo. Ceea ce făcea totul mult mai interesant. Un bărbat dispărut care nu voia să fie găsit putea deveni primejdios dacă se apuca vreun băgăcios să-i dea târcoale.

Şi un fotograf? Cineva stând la pândă în afara ferestrelor şi făcând poze? M-am scotocit în buzunarul pardesiului şi am simţit în mână cutiuţa rotundă, din plastic, pentru filme. Asta explica, oricum, de unde apăruse. Dar de ce se afla cineva în afara casei, fotografiindu-i pe Victor şi pe prietenii lui? Poate fiindcă Monica angajase şi un detectiv particular, fără să-mi spună. Sau poate nu era decât un vecin îmboldit de dorinţa perversă şi fierbinte de a face fotografii murdare. Mi-era realmente imposibil să ghicesc care era adevărul. Tot mai multe mistere.

Am tras Studebaker-ul pe aleea din faţa casei mele şi am oprit motorul. Am notat punctajul serii.

Enigmele: o droaie. Harry: zero.

Investigaţia cerută de Monica Sells îmi prinsese în plasă un soţ care dădea petreceri demenţiale în casa lui de pe plajă după ce rămăsese fără serviciu şi se străduia din greu să nu fie descoperit. Probabil un caz grav de andropauză. Monica nu părea genul de femeie care ar fi primit o asemenea veste cu eleganţă - era mai degrabă din soiul care ar fi închis ochii şi m-ar fi considerat mincinos dacă i-aş fi spus adevărul. Dar cel puţin merita să mai arunc o mică privire - aş fi putut să-i mai dedic cazului alte câteva ore şi poate să mai câştig nişte bani de pe urma lui înainte de a prezenta nota de plată. Dar încă *nu* ştiam cu adevărat nimic.

Pista pornită de la Bianca se oprise la Linda, într-o fundătură. Pentru domnişoara Randall mai aveam şi alte întrebări, iar ea era tot atât de închisă ca o bancă duminica. Şi pentru Murphy n-aveam nicio dovadă destul de solidă ca să poată continua urmărirea cazului. La naiba, până la urmă tot eram nevoit să fac cercetările alea. Poate reuşeam să descopăr ceva util, un soi de indiciu care să ne conducă, pe mine şi pe poliţişti, la criminal.

Şi poate din fundul meu aveau să plece-n zbor libelule. Dar trebuia să-ncerc.

Aşa că am coborât din maşină, cu gândul să intru în casă şi să mă apuc de lucru.

Tipul mă aştepta în spatele tomberoanelor de lângă scara care cobora spre uşa mea din faţă. Bâta lui de baseball m-a pocnit în spatele urechii şi m-a trântit la baza treptelor, într-un morman aproape inconştient. Îi auzeam paşii pe trepte, apropiindu-se, dar nu puteam mişca.

Se încadra în tipar. În genul de zi de care-aveam parte.

I-am simţit piciorul pe ceafă. L-am simţit ridicând bâta. Care a coborât spre ţeasta mea şuierând, cu un trosnet răsunător în momentul impactului.

Numai că mi-a ratat capul neclintit şi a lovit în schimb betonul, alături de faţa mea, chiar înaintea ochilor mei.

— Ascultă, Dresden, a spus agresorul. Vorbea cu voce grosolană, joasă, intenţionat răguşită. Ai un nas lung. Nu ţi-l mai vârî în treburile altora. Ai şi gura mare. Nu mai vorbi cu oameni cu care n-ai de ce să vorbeşti. Sau o să ţi-o-nchidem.

A aşteptat un moment, aşa cum era indicat pentru efectul melodramatic, apoi a adăugat:

— Pentru totdeauna.

Paşii i s-au retras în susul scării şi a dispărut.

Am zăcut pur şi simplu o vreme acolo, privind stelele din faţa ochilor. Mister a apărut de undeva, probabil atras de gemetele mele, şi a-nceput să-mi lingă nasul.

Într-un târziu mi-am recăpătat mobilitatea şi m-am săltat în fund. Mi se-nvârtea capul şi mi-era greaţă. Mister s-a frecat de mine, de parcă ar fi simţit că păţisem ceva, torcând gros, ca un huruit. Am reuşit să stau în picioare destul de mult ca să descui uşa apartamentului, să las motanul să intre şi să intru şi eu. M-am îndreptat spre fotoliul meu pe întuneric, clătinându-mă, şi m-am aşezat expirând cu un *uuuf.*

Am stat nemişcat până când s-a domolit vârtejul care-mi cuprinsese capul - destul de mult ca să pot deschide din nou ochii - şi până când mi s-au liniştit zvâcnirile din ţeastă. Îmi zvâcnea capul. O bâtă de baseball ar fi putut zvâcni spre el chiar în clipa aceea, izbindu-mi-l, umplându-l de alte zvâcniri care mi l-ar fi modelat în forme noi, interesante, incapabile să se

ocupe de afacerile mele. Zvâcnirea unei bâte l-ar fi putut trimite pe Harry Dresden direct în viaţa de apoi.

Mi-am întrerupt acel fir al gândurilor.

— Dresden, nu eşti un amărât de iepure! mi-am amintit, cu asprime. Eşti un mag din vechea şcoală, un creator de vrăji de calibru mare. N-o să te tăvăleşti pe jos din cauza unui nemernic c-o bâtă de baseball numai fiindcă-ţi spune el s-o faci.

Energizat de sunetul propriei voci, sau poate numai de senzaţia cumva neliniştitoare pe care mi-o dădea faptul că începusem să vorbesc singur, m-am ridicat şi am aprins focul în şemineu, apoi m-am plimbat încoace şi încolo prin faţa lui, pe picioare nesigure, încercând să gândesc, să pun cap la cap amănuntele.

Avertismentul fusese urmarea vizitelor din seara aceea? Cine avea motive să mă ameninţe? Ce încerca să mă împiedice să aflu? Şi, cel mai important, ce aveam eu de gând să fac în privinţa asta?

Poate că mă văzuse cineva stând de vorbă cu Linda Randall. Sau, mai degrabă, fusesem văzut făcându-mi apariţia la vila Biancăi, punând întrebări. Broscuţa mea albastră n-o fi fost extravagantă, dar e destul de dificil s-o confunzi cu maşina altcuiva. Cine-ar fi putut avea motive să mă supravegheze?

Păi nu mă urmărise Gentlemanul Johnny Marcone ca să putem sta de vorbă? Ca să-mi ceară să nu mă amestec în rezolvarea cazului Tommy Tomm? Da, o făcuse. Poate că şeful mafiei dorise pur şi simplu să mi-o reamintească. Avertismentul fusese în stil mafiot.

M-am dus în chicinetă clătinându-mă şi mi-am făcut un ceai pentru durerea de cap, în care-am adăugat apoi nişte aspirină. Plantele medicinale sunt leacuri bune, dar nu-mi place să-mi asum riscuri.

Respectând acest principiu, mi-am scos revolverul Smith & Wesson Chief’s Special de calibrul .38 din sertarul său, am îndepărtat bucata de pânză care îl înconjura şi m-am asigurat că era încărcat. Pe urmă mi l-am îndesat în buzunarul hainei.

Lăsând deoparte vrăjitoria, e trist când trebuie să scoţi o armă de foc ca să-i descurajezi pe indivizii cu bâte de baseball. Şi eram al naibii de sigur că n-aveam de gând să mă dau deoparte pentru Johnny Marcone cel cu suflet de tigru, n-aveam de gând să-l las să mă împingă, să-l las să creadă că mă putea călca în picioare ori de câte ori avea chef. Nici în ruptul capului, nici în iad, nici pe pământ.

Îmi zvâcneau tâmplele şi-mi tremurau mâinile, dar am coborât scara, intrând în atelierul meu de lucru - şi am început să descopăr cum poţi smulge inima cuiva din piept, de la optzeci de kilometri distanţă.

Cine spune că eu unul nu fac niciodată nimic amuzant în nopţile de vineri?

11

Am avut nevoie de tot restul nopţii şi de o parte a dimineţii, dar am descoperit cum puteai ucide pe cineva în modul în care fuseseră omorâţi Tommy Tomm şi Jennifer Stanton. După ce am verificat cifrele a cincea sau a şasea oară, am rămas cu ochii holbaţi la calculele mele.

Era lipsit de *sens.* Era *imposibil.*

Sau poate că-l subestimam cu toţii pe criminal, nu ne dădeam seama cât de periculos era.

Mi-am înşfăcat pardesiul şi am ieşit fără să mă mai ostenesc să văd cum arătam. Nu ţin în casă nicio oglindă. Prea multe creaturi pot folosi oglinzile drept ferestre - sau drept uşi - dar eram aproape sigur că păream o epavă. Oglinda retrovizoare a Studebaker-lui mi-a confirmat-o. Aveam faţa suptă, barba ca o umbră, cearcăne adânci sub ochii injectaţi, părul arătând ca şi cum aş fi trecut printr-un nor de fum unsuros cu o motocicletă în mare viteză. Obiceiul de a vă netezi părul cu palme asudate în timp ce studiaţi ceva o să vă conducă la acelaşi rezultat. Mai ales dac-o s-o faceţi douăsprezece sau paisprezece ore la rând.

N-avea importanţă. Murphy voia informaţia aia şi trebuia s-o aibă. Lucrurile stăteau rău. Foarte, foarte rău.

Am ajuns repede în centru, ştiind că Murphy prefera să afle noutăţile direct de la mine, prin viu grai. Secţia la care lucra ea se găsea într-un complex de clădiri vechi, gazda departamentului poliţiei metropolitane. Era în declin, încovoindu-se pe alocuri, ca un soldat bătrân care stă totuşi în poziţie de drepţi, străduindu-se să-şi ţină-n frâu criza de gută. Un perete era plin de graffiti şi femeia de serviciu avea să-l cureţe abia luni dimineaţă.

Mi-am lăsat maşina în parcarea vizitatorilor - era uşor s-o faci într-o dimineaţă de sâmbătă - am urcat treptele şi am intrat în clădire. Sergentul de la recepţie nu era obişnuitul veteran bătrân şi mustăcios de care dădusem până atunci, ci o matroană căruntă, cu ochi de oţel, care-a dezaprobat, cu aceeaşi privire, stilul meu de viaţă şi pe mine însumi, apoi m-a lăsat s-aştept cât a sunat-o pe Murphy.

Între timp au intrat doi poliţişti, târând între ei un bărbat cu cătuşe. Arestatul nu li se împotrivea - de fapt făcea exact contrariul. Îşi ţinea capul în jos şi gemea într-un stil aproape muzical. Era slab, şi mi s-a părut tânăr. Jeanşii şi haina lui de dril erau ponosiţi şi neîngrijiţi, cum îi era şi părul. Poliţiştii l-au târât pe lângă recepţie şi unul dintre ei a spus:

— E tipul reţinut pentru conducere sub influenţa drogurilor. Îl ducem sus, în arest, cât mai vede pe unde umblă.

Sergentul de la recepţie le-a întins un clipboard şi unul dintre ei şi l-a pus sub braţ înainte de a-l târî pe tânăr pe trepte. Eu am continuat s-aştept, frecându-mi ochii obosiţi, până când a reuşit sergentul să dea de cineva de la etaj. A scos un „hmf” mai degrabă surprins, apoi a spus:

— Bine, locotenente. Îl trimit sus.

Şi-a fluturat mâna către mine, făcându-mi semn să trec. I-am simţit ochii asupra mea când am ajuns în dreptul biroului ei şi mi-am netezit cu palma creştetul şi falca, un gest semiconştient.

Investigaţiile Speciale aveau o sală de aşteptare minusculă chiar dincolo de uşa din vârful scării. Adăpostea patru scaune de lemn şi o canapea veche, desfundată, care v-ar fi distrus probabil spatele dac-aţi fi încercat s-o folosiţi pentru un pui de som. Biroul lui

Murphy era în capătul unui şir dublu de cubicule.

Ea se zărea înăuntru, în picioare, cu telefonul la ureche şi c-o expresie de martir. Arăta ca o adolescentă în plină ceartă c-un prieten din afara oraşului, deşi mi-ar fi smuls capul de pe umeri dacă m-ar fi auzit spunând aşa ceva. I-am făcut semn cu mâna, şi mi-a răspuns dând din cap. A arătat către sala de aşteptare, apoi şi-a închis uşa biroului.

M-am aşezat pe un scaun şi mi-am sprijinit ceafa de perete. Tocmai închisesem ochii când am auzit un ţipăt în spatele meu, pe coridor. A urmat zgomotul unei lupte, însoţit de câteva exclamaţii de uimire, înainte de se repeta ţipătul, de data asta mai aproape.

Am acţionat fără să gândesc - eram prea obosit pentru asta. M-am ridicat şi am ieşit pe coridor, privind către sursa sunetului. În stânga mea era casa scării, iar în dreapta se întindea culoarul.

A apărut cineva, silueta unui bărbat în fugă, venind spre mine cu paşi mari. Era cel care atârnase fără vlagă între doi poliţişti, fredonând, cu câteva minute înainte. El ţipa. Am auzit un soi de râcâit şi poliţiştii pe care-i văzusem mai devreme la parter au ieşit de după colţ. Niciunul dintre ei nu mai era tânăr şi alergau amândoi cu burţile înainte, trăgându-şi din greu răsuflarea şi ţinându-şi cu câte o mână arma de la centură lipită de şold.

— Opreşte-l! a strigat unul dintre ei, gâfâind. Opreşte-l pe tipul ăla!

Mi s-a zbârlit părul de pe ceafă. Bărbatul care fugea către mine continua să scoată un ţipăt piţigăiat, îngrozit, în voce răsunându-i, prelung şi neîntrerupt... ceva. Spaimă, panică, poftă trupească, furie, totul rulându-se într-un bulgăre scuipat în aer de coardele lui vocale.

În timp ce alerga în lungul coridorului, i-am zărit brusc imaginea ochilor dilataţi, cu privirea holbată, a feţei murdare, a hainei de dril şi a pantalonilor ponosiţi. Avea mâinile la spate, probabil ţinute acolo de cătuşe. Nu vedea culoarul prin care alerga. Nu ştiu la ce *se uita,* dar am avut impresia că nu voiam să ştiu. S-a repezit spre mine şi spre scări, orb şi periculos pentru sine însuşi.

Nu era treaba mea, dar n-am putut să-l las să se facă zob căzând pe trepte. M-am aruncat către el cu toată puterea, încercând să-mi proptesc umărul în stomacul lui şi să-l răstorn pe spate, în stilul unui jucător de fotbal.

În timpul liceului, n-am fost eliminat an de an din echipă de pomană. M-am izbit de el, dar, ca unică urmare, i s-au golit plămânii cu un *uhff* şi s-a răsucit într-o parte, lovindu-se de zid. Era ca şi cum nu m-ar fi văzut repezindu-mă, ca şi cum n-ar fi fost conştient de prezenţa mea. Continua să se holbeze fără să vadă nimic, să ţipe şi să înainteze către scară, înclinat în partea opusă peretelui. Eu am căzut pe podea, cu capul reîncepând brusc să-mi zvâcnească în locul în care mă pocnise bâta de baseball a agresorului necunoscut din noaptea precedentă...

Când eşti atât de înalt ca mine, te bucuri şi de avantaje - am braţe lungi. M-am rostogolit pe spate către el şi-o mână de-a mea l-a pocnit ca un bici, cu degetele încleştându-se. L-am prins de manşeta jeanşilor şi i-am smucit cu putere piciorul într-o parte.

Asta a avut efect. S-a răsucit dezechilibrat şi s-a prăbuşit pe dalele podelei. Ţipătul a încetat, ca şi cum căderea l-ar fi lăsat fără aer. A alunecat către capul scărilor şi s-a oprit, zbătându-se abia perceptibil. Poliţiştii greoi au trecut de mine, îndreptându-se spre

el, câte unul din fiecare parte.

Şi atunci s-a petrecut ceva bizar.

Tânărul şi-a ridicat privirea, m-a văzut, şi pupilele i s-au rotunjit şi i s-au dilatat până când am crezut că se preschimbaseră în monede negre imense, reliefate pe globii injectaţi ai ochilor care i s-au dat peste cap, oprindu-se abia când probabil că n-a mai putut să vadă, şi a început să zbiere, cu vocea ca o goarnă.

— Vrăjitorule! a trâmbiţat. Vrăjitorule! Te văd! Te văd, vrăjitorule! Văd lucrurile care urmează, pe cele înainte mergătoare şi pe Cel Care Umblă în Urmă! Vin, vin după tine!

— Iisuse Hristoase în cârjă, a spus poliţistul mai scurt şi mai rotofei, în timp ce-l prindeau pe bărbat de braţe, începând să-l târască înapoi, pe coridor.

— Drogaţi. Mulţumesc pentru ajutor, prietene.

M-am uitat uluit la bărbatul încătuşat. L-am tras de mânecă pe poliţistul mai înalt.

— Ce se petrece, domnule? l-am întrebat.

Poliţistul s-a oprit, cu prizonierul atârnând între el şi partenerul lui. Captivul îşi lăsase fruntea în jos şi ochii îi erau tot daţi peste cap, însă avea faţa întoarsă către mine şi zâmbea oribil, cu toţi dinţii la vedere. Ridurile de pe fruntea lui erau stranii, aproape că-mi dădeau senzaţia că se uita, cumva, la mine dintre arcadele sprâncenelor şi lobii frontali ai creierului.

— E drogat, mi-a răspuns poliţistul înalt. Unul dintre punkiştii care-ncep să fie dependenţi de Ochiul-Trei. L-am prins lângă lac, în maşina lui, cu aproape patru grame din chestia aia. Probabil a băgat în el mai multă. A clătinat din cap. Eşti OK?

— Da, perfect, l-am asigurat. Ochiul-Trei? Drogul ăla nou?

— Cel despre care se spune că-i face să vadă lumea

spiritelor, a pufnit poliţistul scund, rahaturi de genul ăsta.

Cel înalt a dat din cap.

— Dă dependenţă mai tare decât cocaina. Mulţumesc pentru ajutor. Dar n-am ştiut că eşti civil. La ora asta, nu mă aşteptam să mai fie aici şi altcineva în afară de poliţişti.

— Nicio problemă, l-am asigurat eu din nou. N-am păţit nimic.

— Hei, a zis cel îndesat. M-a privit cu ochi îngustaţi şi şi-a legănat un deget. Nu eşti dumneata tipul ăla? Mediumul consultant despre care mi-a vorbit Carmichael?

— Refuz să răspund, i-am spus, cu un zâmbet larg, pe care nu l-am simţit.

Cei doi au chicotit şi s-au întors la ale lor, împingându-mă scurt cu umărul într-o parte în vreme ce-şi târau prizonierul.

Bărbatul a continuat să şoptească, cu voce de nebun, pe toată durata parcurgerii coridorului:

—Te văd, te văd, vrăjitorule. Îl văd pe Cel Care Umblă în Urmă.

M-am întors pe scaunul meu din sala de aşteptare din capătul şirului de cubicule şi m-am aşezat, cu capul zvâcnind şi cu stomacul răsucindu-mi-se supărător. Cel Care Umblă în Urmă. Nu-l mai văzusem pe drogat până atunci. Nu mă mai aflasem niciodată atât de aproape de el. Nu simţisem în aerul din jurul lui tensiunea subtilă a puterii care anunţă prezenţa unui practicant al magiei.

Prin urmare, cum naiba văzuse umbra Celui Care Umblă în Urmă plutind în spatele meu?

Din motive pe care n-am timp să le detaliez acum, sunt marcat în permanenţă de reziduurile prezenţei

unui spirit-vânător, un soi de ucigaş plătit spectral, cunoscut drept Cel Care Umblă în Urmă. Învinsesem fără drept de apel, supravieţuindu-i duşmanului care îl invocase şi mi-l trimisese pe urme - dar, deşi spiritul-vânător nu ajunse niciodată până la mine, cei care ştiau cum s-o facă, încordându-şi A Treia Vedere, mai puteau încă zări semnul asupra mea, ca o umbră prelungă, de o formă oribilă. Un soi de cicatrice spirituală, care-mi amintea de întâlnirea aceea.

Însă numai vrăjitorii aveau o asemenea vedere, o abilitate de a simţi aurele şi manifestările fenomenelor magice. Iar drogatul ăla nu era vrăjitor.

Era oare posibil ca prima evaluare pe care i-o făcusem Ochiului-Trei să fi fost greşită? Oare drogul le putea oferi într-adevăr consumatorilor săi vizuini zărite cu A Treia Vedere?

Gândul m-a înfiorat. Lucrurile pe care le vezi când înveţi cum să-ţi deschizi Al Treilea Ochi pot fi orbitor de frumoase, aducându-ţi lacrimi pe gene - sau pot fi oribile, pot face până şi cele mai cumplite coşmaruri să pară banale, reconfortante. Viziuni ale trecutului, ale viitorului, ale adevăratei naturi a lucrurilor. Mizerii ale sufletului, umbre chinuitoare, poporul duhurilor de tot soiul, puterea cutremurătoare a tărâmului Niciodatănicând, cu toate nuanţele sale strălucitoare şi subtile - totul îţi pătrundea direct în creier: de neuitat şi de neînlăturat. Vrăjitorii învaţă repede cum să-şi controleze Al Treilea Ochi, cum să-l ţină închis, cu excepţia momentelor când îi poate scoate din vreun foarte mare necaz, fiindcă altminteri ar înnebuni în câteva săptămâni.

M-am cutremurat. Dacă reprezenta o realitate, dacă, în loc să creeze halucinaţii banale, putea într-adevăr deschide cel de Al Treilea Ochi al muritorilor,

drogul era cu mult mai periculos decât părea, chiar şi având numai efectele vătămătoare observate la individul pe care-l doborâsem. Chiar dacă nu-şi pierdea minţile văzând prea multe lucruri oribile sau nefireşti, consumatorul putea să privească dincolo de iluziile şi de deghizările unor creaturi care, deşi se strecurau printre oameni în mod curent, nu ieşeau în evidenţă - ceea ce le-ar fi putut obliga să se apere, de teamă să nu fie demascate. Riscurile se dublau.

— Dresden, s-a răstit Murphy, trezeşte-te.

Am clipit.

— Nu dormeam, am îngânat. Îmi odihneam ochii.

A râs zgomotos.

— Las-o baltă, Harry.

Mi-a pus în mână o ceaşcă din polistiren. Îmi făcuse o cafea îndulcită cu o tonă de zahăr, exact aşa cum îmi place mie, şi, cu toate că era uşor răsuflată, mirosea dumnezeieşte.

— Eşti un înger, am murmurat. Am luat o sorbitură, apoi am arătat cu capul către şirul de cubicule. Vrei s-asculţi asta în biroul tău.

I-am simţit ochii urmărindu-mă în timp ce beam.

— Foarte bine, a spus. Haide. Şi cafeaua face cincizeci de cenţi, Harry.

Am urmat-o în biroul ei, o chestie asamblată în grabă din pereţi ieftini, de placaj, şi cu o uşă nu tocmai dreaptă. Pe care era lipită o bucată de hârtie, suportul cuvintelor LT. KARRIN MURPHY, scrise îngrijit cu un Magic Marker negru. Se vedea şi un dreptunghi de lemn mai deschis la culoare, unde existase o plăcuţă destinată cândva numelui unui alt poliţist ghinionist. Faptul că nimeni nu se obosise să monteze una nouă era un memento nu-tocmai-subtil al poziţiei precare ocupate de şeful Investigaţiilor

Speciale.

Mobilierul, ca de altfel întregul aspect al interiorului, contrasta cu exteriorul. Biroul lui Murphy şi scaunul erau lucioase, de culoare întunecată, noi. PC-ul era tot timpul în funcţiune, pe un birou plasat alături, în stânga ei. Cea mai mare parte a peretelui de dimensiuni reduse era ocupată de un panou de afişaj, unde erau trecute, sistematic, cazurile în lucru. Diploma ei de facultate, trofeele de la aikido şi premiile de la concursurile de tir erau vizibile, când intrai pe uşă, pe peretele din dreapta, şi le aveai chiar în faţă dacă stăteai, în picioare sau pe scaun, în faţa biroului ei. Aşa era Murphy - ordonată, directă, hotărâtă şi doar puţin cam agresivă.

— Aşteaptă, mi-a spus.

M-am oprit în faţa uşii, aşa cum făceam întotdeauna, în timp ce ea a intrat şi şi-a închis computerul şi micul aparat de radio de pe birou, scoţându-le apoi şi din priză. Era obişnuită cu balamucul care se dezlănţuie când ajung eu în preajma maşinăriilor. Am trecut pragul după ce-a terminat.

M-am aşezat şi am mai sorbit zgomotos din cafea. Murphy s-a săltat pe marginea biroului, uitându-se în jos, către mine, cu ochii ei albaştri îngustaţi. Sâmbăta nu era îmbrăcată mai puţin lejer decât în zilele de lucru - pantaloni largi, închişi la culoare, cum îi era şi bluza, contrastând cu părul ei auriu, colier şi cercei strălucitori, de argint. Foarte elegant. Eu, în pantalonii de trening şifonaţi, în tricou, cu pardesiu negru şi cu părul ciufulit, mă simţeam pleoştit de-a binelea.

— Bun, Harry, a spus ea. Ce-ai pentru mine?

Am luat o ultimă înghiţitură de cafea, mi-am

înăbuşit un căscat şi am pus pe biroul ei cana. Murphy i-a strecurat dedesubt o farfurioară în timp ce începeam să vorbesc.

— Am stat treaz toată noaptea, lucrând, am spus, păstrându-mi vocea scăzută. A fost infernal până când am reuşit să descopăr vraja. Şi, din câte îmi pot da seama, e aproape imposibil să-i fie făcută unei singure persoane, ca să nu mai vorbesc de două în acelaşi timp.

Mi-a aruncat o privire aspră.

— Nu-mi spune mie că e aproape imposibil. Am două cadavre care susţin contrariul.

— Nu-ţi pierde capul, am mârâit eu. Abia am început. Dacă vrei să pricepi ceva, trebuie să pricepi totul.

Privirea ei s-a asprit mai tare. Şi-a pus mâinile pe marginea biroului şi mi s-a adresat pe un ton letal de rezonabil:

— Perfect. Ce-ar fi să-mi explici?

M-am frecat din nou la ochi.

— Uite cum stau lucrurile. Indiferent cine-o fi făcut-o, a apelat la taumaturgie. De atâta lucru sunt sigur. Ucigaşul s-a folosit de şuviţe din părul lui Tommy Tomm şi din al lui Jennifer Stanton, sau de unghiile lor, sau de altceva, ca să-şi creeze o legătură cu ei. Pe urmă a smuls inima simbolică a vreunui soi de păpuşă rituală sau a unui animal de sacrificiu şi a întrebuinţat o cantitate enormă de energie pentru ca victimelor să li se întâmple acelaşi lucru.

— Asta nu-mi dezvăluie nimic nou, Harry.

— Ajung şi acolo, ajung imediat, i-am spus. Energia necesară pentru aşa ceva e incredibil de mare. Ar fi mult mai uşor să declanşezi un mic cutremur decât să intervii astfel asupra unei fiinţe omeneşti. În cazul cel

mai favorabil, eu unul poate că aş reuşi să-i fac cuiva asta fără să mor odată cu el. Cuiva care m-a scos din fire într-adevăr foarte, foarte tare.

— Te treci pe tine însuţi pe lista suspecţilor?

Murphy a strâmbat din colţul gurii.

— Am spus că aş fi destul de puternic ca să-i fac asta unei singure persoane, am pufnit eu. Cred că dac-aş încerca să ucid două mi-aş găsi moartea.

— Vrei să spui că e fapta unei versiuni vrăjitoreşti a lui Arnold Schwarzenegger?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că e posibil. Aş zice că a făcut-o mai degrabă cineva care ştie foarte bine cum să-şi urmărească scopul. În magie, forţa brută nu e hotărâtoare în toate privinţele. Concentrarea e la fel de importantă. Cu cât te concentrezi mai bine, cu cât îţi e mai uşor să-ţi deplasezi simultan întreaga putere în acelaşi loc, cu atât poţi înfăptui mai multe. Într-un fel, e ca atunci când vezi un maestru chinez în artele marţiale, bătrân şi mărunţel, sfărâmând un trunchi de copac cu mâinile goale. N-ar putea să salte un căţeluş deasupra capului său, dar reuşeşte să-şi concentreze toată puterea pentru realizarea unor lucruri incredibile.

Murphy s-a uitat la trofeele ei aikido şi a dat din cap.

— OK, a spus, cred că pot înţelege asta. Atunci căutăm o versiune vrăjitorească a lui Mister Miyagi[12].

— Sau, am spus eu, ridicând un deget, de asta s-au ocupat, în acelaşi timp, mai mulţi vrăjitori. Şi-au unit puterile şi le-au folosit în acelaşi timp.

Eram uşor ameţit din cauza capului care-mi zvâcnea, a stomacului îngreţoşat şi a cofeinei.

---

[12] Maestru de karate din filmul Karate Kid

— Munca în echipă, da, munca în echipă, asta contează.

— Mai mulţi ucigaşi, a lungit Murphy cuvintele. Eu n-am găsit nici măcar unul, şi tu-mi spui că ar putea fi cincizeci.

— Treisprezece, am corectat-o eu. Niciodată nu poţi folosi mai mult de treisprezece. Dar nu cred că e foarte posibil. Fiindcă e foarte greu de făcut. Toată lumea din cerc trebuie să se dedice vrăjii, să nu aibă niciun dubiu, nicio rezervă. Şi toţi trebuie să se încreadă, implicit, unul într-altul. Nu găseşti aşa ceva nici la o bandă obişnuită de ucigaşi. Pur şi simplu nu se-ntâmplă, decât în cazul unui soi de fanatism. Al unui cult, sau al unei organizaţii politice.

— Un cult, a repetat Murphy. S-a frecat la ochi. Dacă o să se dovedească a fi adevărat, *Arcana* o să aibă o zi bogată în evenimente. La urma urmelor, Bianca e implicată. Şi are cu siguranţă o mulţime de duşmani care-ar fi putut s-o facă. Le-ar putea insufla ideea unui asemenea efort celor care vor să scape de ea.

Am clătinat din cap. Durerea se înrăutăţea, era tot mai împovărătoare, dar piesele începeau să-şi găsească locurile.

— Nu. Priveşti sub un unghi greşit. Ucigaşul nu i-a lichidat pe Tommy Tomm şi pe târfă ca s-ajungă la Bianca.

— De unde ştii?

— Am fost la ea.

— Fir-ar să fie, Harry!

N-am reacţionat la furia ei.

— Ştii că n-o să stea de vorbă cu tine, Murph. E o domnişoară monstru de modă veche. Nu cooperează cu autorităţile.

— Dar a vorbit cu tine? m-a întrebat ea, poruncitoare.

— Am ştiut cum s-o rog.

— Te-aş snopi în bătaie dacă n-ai arăta ca şi cum ai fi încasat-o deja, a zis Murphy. Ce-ai aflat?

— Bianca n-a fost amestecată. N-are niciun indiciu în privinţa identităţii ucigaşului. Era nervoasă, speriată.

N-am spus că era destul de speriată ca să-ncerce să mă sfâşie în bucăţi.

— Aşadar cineva a transmis un mesaj - dar nu pentru Bianca?

— Pentru Johnny Marcone, am confirmat eu.

— Războiul gangsterilor de pe străzi, a zis ea. Armamentul include acum şi vrăjitoria. Vrăji mafiote. Iisuse Hristoase.

A bătut cu călcâiele în marginea biroului.

— Războiul gangsterilor. Furnizorii de Ochiul-Trei împotriva drogurilor tradiţionale. Corect?

S-a holbat la mine pentru un minut.

— Da, a răspuns. Da, aşa e. De unde ştii? Nu le-am dezvăluit ziariştilor amănuntele.

— Tocmai am dat peste un tip drogat cu Ochiul-Trei până şi-a ieşit din minţi. A spus ceva care mă face să cred că această chestie nu e o aiureală. Are într-adevăr efect. Şi trebuie să fii un vrăjitor al naibii de bun ca să fabrici o cantitate atât de mare dintr-un asemenea drog.

Ochii ei albaştri au scânteiat.

— În concluzie, indiferent cine furnizează Ochiul-Trei care se vinde pe străzi...

— ... e ucigaşul lui Jennifer Stanton şi al lui Tommy Tomm. Sunt aproape sigur de asta. Simt că e adevărat.

— Înclin să fiu de acord, a dat ea din cap. Foarte bine, atunci. Câţi oameni care-ar reuşi să facă o asemenea vrajă cunoşti?

— Hristoase, Murphy, am exclamat, nu-mi poţi cere să-ţi dau pur şi simplu o listă cu numele unor oameni pe care să-i târăşti în centrul oraşului pentru interogatoriu.

S-a aplecat, apropiindu-se de mine, cu ochii ei albaştri înverşunaţi.

— Greşeşti, Harry. Pot să ţi-o cer. Îţi pot *pretinde* să-i dai pe mâna mea. Iar dacă-o să refuzi pot să te târăsc la tribunal pentru obstrucţionarea justiţiei şi pentru complicitate atât de repede încât o să ţi se-nvârtească zdravăn căpăţâna.

— Mi se-nvârteşte deja, i-am spus.

Şi mi-a scăpat un chicotit uşor. Cap zvâcnind, bum, bum, bum.

— N-ai face asta, Murph. Te cunosc. Te cunosc atât de al naibii de bine încât dacă aş şti ceva care ţi-ar putea fi de folos ţi-aş oferi informaţia. Dacă m-ai lăsa să iau parte la cercetări, dacă mi-ai da ocazia să...

— Nu, Harry, m-a refuzat ea, cu voce plată. Nicio ocazie. Dau dintr-o belea într-alta şi fără să mă mai pui tu în dificultate. Eşti deja rănit, şi nu-mi cere mie să-ţi fac rost de-o cădere pe scări. Nu vreau să fiu nevoită să te răzuiesc de pe beton. Indiferent cine l-o fi lichidat pe Tommy Tomm o să facă urât dacă-şi vâră cineva nasul, ceea ce nu-i treaba ta. E a mea.

— Cum vrei, i-am spus. Tu eşti cea care-a primit un termen.

A pălit şi i s-au aprins ochii.

— Harry, uneori eşti incredibil de nemernic.

Am început să-i răspund, chiar am făcut-o - dar capul mi s-a desprins de gât, rămânând într-un

echilibru precar, şi totul mi s-a învârtit în jur, şi scaunul meu a prins cumva să se legene pe picioarele din spate şi să se rotească într-un stil periculos. M-am gândit că era probabil cel mai sigur să mă las s-alunec pe podea, elastic ca un şarpe. Dalele erau plăcute şi răcoroase sub obrazul meu şi-mi ofereau un soi de alinare. Capul mi-a făcut tot timpul bum, bum, bum cât am rămas acolo, jos, stricând ceea ce ar fi fost altminteri un pui de somn foarte plăcut.

M-am trezit pe podeaua biroului lui Murphy. Ceasul de pe perete îmi spunea că trecuseră douăzeci de minute. Sub capul meu se afla ceva moale, iar picioarele îmi erau sprijinite pe mai multe cărţi de telefon. Murphy îmi apăsa o bucată rece de pânză pe frunte şi pe gât.

Mă simţeam groaznic. Epuizat, chinuit de dureri şi de greaţă, cu capul zvâcnind. Îmi doream, mai mult decât orice altceva, să mă strâng covrig şi să adorm scâncind. Dar, fiindcă n-aş fi apucat să trăiesc destul ca să repar o asemenea greşeală, am făcut în schimb o remarcă ironică.

—Ai o rochiţă albă, Murphy? Mi s-a întipărit în minte o fantezie în care eşti infirmieră.

— Un pervers ca tine ar putea s-o aibă. Cine te-a pocnit în cap? a vrut ea să ştie.

— Nimeni, am mormăit. Am căzut pe scările din faţa apartamentului meu.

— Minciuni, Harry, mi-a spus, cu voce dură. Însă mâinile ei nu erau mai puţin blânde decât atingerea bucăţii de pânză. Ai umblat de colo-colo, făcând cercetări despre caz. Aşa te-ai ales cu un asemenea cucui. Nu?

Am dat să protestez.

— Oh, cruţă-ţi eforturile, m-a întrerup ea, cu o răsuflare zgomotoasă. Dacă n-ai avea deja o comoţie, ţi-aş lega picioarele de maşina mea şi te-aş plimba prin trafic. A ridicat două degete. Câte degete ţin în sus?

— Cincizeci, am răspuns, ridicând şi eu două. Nu e o comoţie. E doar un cucui mic. O să-mi treacă.

Am început să mă ridic. Trebuia să plec acasă, să dorm.

Murphy mi-a pus mâna pe gât şi m-a apăsat din nou în jos, pe perna de sub cap, care era, după toate aparenţele, haina ei, fiindcă şi-o scosese.

— Rămâi întins, a mârâit. Cum ai ajuns aici? Sper că nu cu rabla aia?

— Broscuţa mea îşi face numărul de pasăre fenix, am spus. Am primit o înlocuitoare. Uite ce e, o să-mi treacă. Lasă-mă să plec, să mă duc acasă şi să trag un pui de somn.

— Nu eşti într-o stare care să-ţi permită să conduci, a zis ea. Reprezinţi un pericol. Ar trebui să m-arestez singură dacă te-aş lăsa să te urci la volan în halul ăsta.

— Murph, am ripostat eu, iritat, dacă nu-mi poţi plăti chiar în clipa asta ceea ce-mi datorezi până acum, nu-mi prea pot permite să iau taxiul.

— Încă mai visezi, Harry, a zis ea. Şi cruţă-ţi răsuflarea: te duc eu acasă.

— Nu e nevoie să..., am început, dar ea s-a ridicat din genunchi şi a ieşit maiestoasă din încăpere.

O prostie, m-am gândit. De-a dreptul stupid. Eram perfect capabil să mă deplasez de unul singur. Aşa că m-am săltat în capul oaselor, apoi m-am ridicat în picioare.

Sau cel puţin am încercat. Şi chiar am reuşit să ajung până la jumătatea drumului către poziţia şezând. Pe urmă am vomat.

Murphy s-a întors ca să mă găsească încovrigat pe o parte, în biroul ei plin de duhoarea răspândită din locul unde vărsasem. Ca schimbare, n-a mai zis nimic. S-a mulţumit să îngenuncheze din nou lângă mine, să mă şteargă la gură şi să-mi pună o altă bucată de pânză răcoroasă pe ceafă.

Îmi amintesc că m-a ajutat s-ajung până la maşina ei. Îmi amintesc frânturi din drumul până în

apartamentul meu. Îmi amintesc că i-am dat cheile primite de la depanator şi că am îngăimat ceva despre Mike şi despre şoferul camionului de remorcare.

Dar cel mai bine îmi aduc aminte de mâna ei într-a mea - rece, cu un stop de nervozitate în degetele pufoase, dar puternice, deşi mici sub ale mele, mari şi neîndemânatice. Cred că m-a ocărât şi m-a ameninţat pe tot drumul de întoarcere către apartament. Dar îmi amintesc cum s-a asigurat că mă ţinea de mână, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că încă mai eram acolo. Sau să m-asigure că ea era acolo, că nu pleca nicăieri.

Din cauza asta sunt gata să risc ca s-o ajut pe Murphy. Se numără printre oamenii buni. Printre cei mai buni.

Am ajuns în apartamentul meu cândva, înainte de amiază. Ea m-a ajutat să cobor scările şi a deschis uşa în locul meu. Mister a venit în fugă şi a salutat-o repezindu-se la picioarele ei. Poate faptul că e scundă îi oferă un soi de avantaj, fiindcă nu s-a împleticit când s-a izbit motanul de ea, aşa cum mi se-ntâmplă mie. Sau poate-o ajută aikido.

— Hristoase, Harry, a bombănit ea. Locul ăsta e întunecos.

A apăsat pe comutator, dar becurile se arseseră cu o săptămână în urmă şi n-avusesem bani pentru altele. Aşa că m-a aşezat pe canapea şi a aprins câteva lumânări de la tăciunii incandescenţi din şemineu.

— Perfect, a spus. Te instalez în pat.

— Bine. Dacă insişti.

A sunat telefonul. Era la mai puţin de o lungime de braţ distanţă, aşa că am ridicat receptorul.

— Dresden, am mormăit.

— Domnule Dresden, sunt Linda. Linda Randall. Vă aduceţi aminte de mine?

Ha. Îşi aduc bărbaţii aminte scena de film în care Marilyn stă deasupra grătarului tunelului de metrou? M-am pomenit amintindu-mi ochii Lindei Randall şi toate lucrurile minunate pe care n-ar trebui să le reţină un gentleman.

— Eşti dezbrăcată? am spus.

Şi am avut nevoie de un minut ca să-mi dau seama ce spusesem. Hait!

Murphy m-a privit arcuind din sprâncene. S-a ridicat şi s-a dus în dormitorul meu, unde şi-a făcut de lucru aranjându-mi cuvertura, ceea ce mi-a oferit un minimum de intimitate. M-am înveselit. Scăparea mea o alungase pe Murphy mai bine decât orice minciună aş fi reuşit să născocesc. Poate că un Harry ameţit nu era neapărat un Harry rău.

Râsul Lindei a tors în telefon.

— În clipa asta sunt în maşină, scumpule. Ascultă, mi-am amintit câteva lucruri care te-ar putea ajuta. Ne putem întâlni deseară?

M-am frecat la ochi. Era sâmbătă. Era vorba de seara de sâmbătă. Oare n-aveam ceva de făcut în seara aia?

La naiba, mi-am spus. Nu putea fi prea important, de vreme ce nici măcar nu-mi aduceam aminte ce era.

— Sigur că da, i-am răspuns. Perfect.

Ea a mmm-uit în telefon.

— Eşti atât de gentleman. Din când în când îmi place asta. Termin serviciul la şapte. E bine? Vrei să ne-ntâlnim? Să zicem la opt?

— Mi-a explodat maşina, am spus. Şi mi-am simţit limba împleticindu-se. Ne putem întâlni la magazinul 7-Eleven din josul străzii mele.

Râsul ei bogat, cremos, mi-a tors din nou în ureche.

— Îţi spun eu cum facem. Dă-mi o oră în plus ca s-ajung acasă, să am timp de-o baie bună şi să mă fac frumoasă, apoi o să fiu acolo, în braţele tale. Îţi sună bine?

— Da. OK.

A râs din nou şi nu mi-a spus la revedere înainte de a închide.

Murphy a reapărut imediat ce-am pus telefonul în furcă.

— Dresden, spune-mi că adineauri nu ţi-ai dat o întâlnire.

— Eşti pur şi simplu geloasă.

— Te rog, a pufnit ea. Am nevoie de ceva mai mult decât un bărbat ca tine ca să mă facă fericită. A-nceput să-şi strecoare un braţ sub mine, vrând să m-ajute să mă ridic. O să te frângi ca un băţ uscat, Dresden. Ar fi cazul să intri în pat înainte de a-ţi mai face şi alte iluzii.

Mi-am proptit o mână în umărul ei şi am împins-o. N-aveam chiar atâta putere, dar ea s-a retras, încruntându-se.

— Ce e?

— Ceva, am răspuns.

M-am frecat la ochi. Mă deranja ceva. Uitasem ceva, nu mă-ndoiam de asta. Ceva pe care spusesem c-o să-l fac sâmbătă. M-am străduit să-mi alung gândurile despre războaiele drogurilor şi despre oamenii înnebuniţi de viziunile oferite de A Treia Vedere, la care-aveau acces datorită Ochiului-Trei, şi am încercat să mă concentrez.

N-a durat mult până când mi-a venit în minte. Monica. Îi spusesem c-o să iau legătura cu ea. M-am bătut cu palma peste buzunarele pardesiului până când mi-am găsit blocnotesul, apoi l-am scos. L-am

deschis pe bâjbâite şi mi-am fluturat mâna spre Murphy.

— Lumânarea. Trebuie să citesc ceva.

— Hristoase, Dresden, eşti cel puţin la fel de rău ca primul meu soţ. Şi el era destul de încăpăţânat ca să se sinucidă.

A oftat şi mi-a adus lumânarea. Lumina mi-a îndurerat o clipă ochii. Am desluşit numărul Monicăi şi l-am format.

— Alo? s-a auzit, pe un ton întrebător, vocea unui băieţel.

— Salut, am zis eu. Trebuie să vorbesc cu Monica, te rog.

— Cine e?

Mi-am amintit că lucram pentru ea pe ascuns:

— Vărul ei de-al patrulea, Harry, din Vermont.

— ’K, a spus. Aşteptaţi. Pe urmă a strigat, fără să-şi îndepărteze receptorul de buze: MAMĂ! VĂRUL TĂU HARRY DIN VERMONT, INTERURBAN!

Copiii. Nu poţi să nu-i iubeşti. Eu îi ador. Puţină sare, un strop de lămâie -perfect.

Am aşteptat să mi se dezintegreze capul care zvâcnea, lăsându-mă pur şi simplu în agonie, în vreme ce puştiul a lăsat receptorul jos şi a rupt-o la fugă, tropăind pe o duşumea dură.

O clipă mai târziu s-a auzit zăngănitul receptorului săltat în mână, urmat de vocea înceată, oarecum nervoasă, a Monicăi:

— Ăă. Alo?

— Sunt Harry Dresden, i-am spus. Am sunat fiindcă am vrut să ştii ce-am reuşit să aflu…

— Îmi pare rău, m-a întrerupt ea. Nu mai, ăă… nu mai am nevoie de nimic din toate astea.

Am clipit cu nedumerire.

— Uh, Monica Sells?

Am citit numărul ei de telefon.

— Da, da, mi-a confirmat ea, cu voce grăbită, impacientată. Nu mai avem nevoie de ajutor, mulţumesc.

— Momentul e nepotrivit?

— Nu. Nu. nu e vorba de asta. Vreau doar să-mi anulez comanda. Să întrerup serviciile. Nu-ţi face griji pentru mine.

Vocea ei avea ceva straniu, ca şi cum s-ar fi silit să-i imprime voia bună a unei gospodine.

— O anulezi? Nu mai vrei să-ţi caut soţul? Dar, doamnă, banii...

Telefonul a început să ţiuie şi sonorul a devenit neclar din cauza paraziţilor. Mi s-a părut că aud o voce, undeva, în fundal, apoi a dispărut orice sunet, cu excepţia paraziţilor. O clipă am crezut că legătura s-a întrerupt cu desăvârşire. Telefoanele naibii, nu te poţi baza pe ele. De obicei se defecta ceva în partea mea, nu la celălalt capăt al firului. Nici măcar în modul în care se strică nu poţi avea încredere.

— Alo? Alo? am spus, cu glas chinuit, morocănos.

Vocea Monicăi a revenit.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta. Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor. O zi bună, la revedere, mulţumesc.

Şi a închis.

Mi-am îndepărtat telefonul de ureche şi m-am holbat la el.

— Bizar, am concluzionat.

— Haide, Harry, a zis Murphy.

Mi-a luat receptorul din mână şi l-a pus hotărâtă în furcă.

— Aoleu, mami. Nici măcar nu s-a-ntunecat încă.

Am făcut gluma asta jalnică încercând să mă gândesc şi la altceva în afară de durerea cumplită de cap pe care urma s-o simt când avea să m-ajute Murphy să mă ridic. Şi m-a ajutat. Şi durerea n-a lipsit. Am intrat în dormitor şontâcăind şi când m-am întins pe cearşafurile răcoroase am fost rezonabil de sigur că urma să prind rădăcini.

Murphy mi-a luat temperatura şi mi-a pipăit scalpul cu degetele, ocolindu-mi cu grijă oul de gâscă din spatele capului. Mi-a pus în ochi lumina unei lanterne mici, ceea ce nu mi-a plăcut. Mi-a dat şi să beau apă, ceea ce mi-a plăcut, şi m-a pus să înghit două tablete de aspirină, sau de Tylenol, sau de altceva.

Despre dimineaţa aia nu-mi amintesc decât două lucruri. Unul e Murphy, scoţându-mi cămaşa, ghetele şi ciorapii, aplecându-se să mă sărute pe frunte şi ciufulindu-mi părul. Pe urmă m-a învelit cu păturile şi a stins luminile. Mister s-a urcat încetişor în pat şi mi s-a întins de-a latul picioarelor, torcând liniştitor, ca un motoraş diesel.

Al doilea lucru de care-mi aduc aminte e că a sunat din nou telefonul. Murphy era gata de plecare, cu cheile maşinii zângănindu-i în mână. S-a întors cu spatele ca să ridice receptorul.

— Reşedinţa Harry Dresden, a spus.

A urmat o tăcere.

— Alo? a zis ea.

După o altă pauză, a apărut în uşa dormitorului, o umbră mică, uitându-se în jos, către mine.

— A fost o greşeală. Odihneşte-te, Harry.

— Mulţumesc, Karrin.

I-am zâmbit, sau am încercat. Probabil că arătam înfiorător. Ea mi-a întors zâmbetul şi sunt sigur că a

fost unul mai frumos decât al meu.

Pe urmă a plecat. În apartament s-a făcut întuneric şi linişte. Mister huruia liniştitor în lumina săracă.

Ceva a continuat să mă sâcâie, chiar şi când eram gata să adorm. Ce uitasem? Şi încă o întrebare, mai puţin raţională - cine fusese la telefon şi nu voise să discute cu Murphy? Încercase Monica Sells să mă sune? De ce-mi retrăsese cazul şi-mi spusese să păstrez banii?

Am meditat la asta, la bâtele de baseball şi la alte probleme până când a reuşit torsul lui Mister să m-adoarmă.

M-am trezit când s-a zguduit casa deasupra mea, pătrunsă de bubuitura unui tunet.

Se lăsase adevăratul întuneric. Habar n-aveam cât era ceasul. Am rămas o clipă întins în pat, derutat şi uşor ameţit. Aveam o pată caldă pe picioare, acolo unde stătuse pesemne Mister până cu doar câteva secunde înainte, dar uriaşul motan gri nu se vedea nicăieri. Îi era grozav de frică de tunete.

Ploaia cădea în valuri. O auzeam, atât pe betonul de afară cât şi pe casa veche de deasupra mea. Clădirea scârţăia şi se legăna în vânt şi sub tunetele furtunii de primăvară, cu grinzile îndoindu-i-se uşor, destul de bătrâne ca să fi câştigat înţelepciunea de a ceda puţin în loc să opună o rezistenţă încăpăţânată până când s-ar fi rupt. Probabil că aş fi putut să-nvăţ ceva din asta.

Stomacul îmi chiorăia. M-am ridicat din pat clătinându-mă puţin şi mi-am căutat halatul pe dibuite. N-am reuşit să-l găsesc în beznă, dar am dat de pardesiul meu, pe scaunul unde îl lăsase Murphy, împăturit cu grijă. Peste el erau împrăştiate câteva bancnote, alături de un şerveţel pe care scria: „O să mi-i dai înapoi - Murphy”. M-am încruntat la bani şi am încercat să-mi ignor străfulgerarea de recunoştinţă. Mi-am luat pardesiul şi mi l-am tras peste pieptul gol. Pe urmă am intrat în camera de zi desculţ.

Afară a bubuit din nou tunetul. Eu simţeam furtuna, aşa cum n-o pot face o mulţime de oameni, iar cei care pot pun senzaţia pe socoteala nervilor. Acolo, sus, era energie brută, goală, pulsând printre nori. Simţeam apa din ploaie şi din nori, aerul în mişcare suflând picăturile în rafale către pereţii casei de

deasupra. Simţeam, în aşteptare, focul fulgerului letal, sărind dintr-un nor într-altul deasupra mea şi căutând calea cea mai lipsită de împotrivire către răbdătorul, eternul pământ care suporta greul atacului furtunii. Toate cele patru elemente, interacţionând, deplasându-se, energia scânteind dintr-un loc într-altul, în fiecare dintre formele sale. În furtuni exista o grămadă de potenţial pe care un vrăjitor putea să-l exploateze, dacă era destul de disperat sau destul de prost. Acolo, sus, unde se luptau şi se învălmăşeau forţele naturii străvechi, se găsea o grămadă de energie care putea fi folosită.

M-am încruntat, cu gândul la asta. Nu-mi trecuse prin cap până atunci. Miercuri noaptea fusese furtună? Da, fusese. Mi-am amintit de tunetul care mă trezise pentru câteva clipe în orele dinaintea răsăritului. Oare era posibil ca ucigaşul să-l fi folosit ca să-şi alimenteze vrăjile? Poate. Suporta o cercetare. Forţa magică astfel extrasă era adesea prea instabilă sau prea volatilă pentru a fi folosită într-o vrajă direcţionată cu atâta grijă.

Fulgerul a scânteiat iarăşi şi am numărat trei sau patru secunde înainte de a ajunge tunetul la mine. Dacă ucigaşul folosea furtunile şi dacă voia să lovească iarăşi, ar fi avut sens s-o facă în noaptea aceea. M-am cutremurat.

Mi-a chiorăit stomacul şi atenţia mi-a fost atrasă de probleme mult mai prozaice. Capul mă supăra cumva mai puţin, nu mai eram ameţit. Stomacul îmi era furios - ca o mulţime de alţi bărbaţi înalţi şi costelivi, mănânc într-una, dar foamea nu mi se potoleşte niciodată. N-am idee de ce. Mi-am târşâit picioarele către bucătărie şi m-am apucat să pregătesc grătarul.

— Mister? am strigat. Ţi-e foame, amice? O să frig nişte burgeri, niam, niam, niam.

A scânteiat încă un fulger, de data asta la mai mică distanţă, urmat aproape imediat de tunet. Lumina a fost destul de intensă ca să pătrundă prin ferestrele mele pe jumătate îngropate, făcându-mă să clipesc. Şi în străfulgerarea aceea l-am întrezărit pe Mister.

Era cocoţat pe un raft cu cărţi, în cel mai îndepărtat colţ al apartamentului - atât cât se putea de departe de uşa din faţă, la care se uita, cu ochii lui luminoşi în semiîntuneric şi, cu toate că avea înfăţişarea lenevoasă a tuturor felinelor trândave, îşi ţinea urechile aplecate în faţă şi o fixa cu o privire neclintită. Dacă ar fi avut coadă, i-ar fi zvâcnit cu nervozitate.

Atunci am auzit o bătaie în uşă.

Poate că furtuna mă făcea nervos, dar mi-am întrebat toate simţurile, căutând orice ameninţare care-ar fi putut exista. Însă aceeaşi furtună amestecase lucrurile, şi tot acel zgomot, fizic şi spiritual deopotrivă, nu mă lăsa să-mi dau seama decât că era cineva la uşă.

Mi-am pipăit buzunarul pardesiului în căutarea armei - dar mi-am amintit că mi-o pusesem alături, în laborator, în noaptea precedentă, că n-o luasem cu mine în centru, la secţia de poliţie. Nu mă întrebaţi de ce, dar poliţia nu e mulţumită dacă, în afară de poliţişti, în sediul ei mai intră şi alte persoane înarmate. Oricum, în clipa aceea nu-mi aveam pistolul la-ndemână.

Pe urmă mi-am amintit că ar fi trebuit s-apară Linda Randall. M-am mustrat fiindcă mă speriam atât de uşor, şi apoi pentru că dormisem prea mult, pentru

că arătam şi miroseam de parcă de două zile n-aş mai fi ajuns sub duş, nu m-aş mai fi pieptănat, nu m-aş mai fi bărbierit şi n-aş mai fi făcut nimic altceva care să mă m-ajute să par o idee mai atrăgător. Ah, bine. Aveam impresia că, pentru Linda, astfel de lucruri n-aveau prea mare însemnătate. Poate că pe ea o interesa *eau des hommes.*

M-am apropiat de uşă şi am deschis-o, netezindu-mi părul la ceafă cu o mână şi încercând să-mi păstrez pe faţă un zâmbet timid.

Susan Rodriguez aştepta afară, în ploaie, cu umbrela ei neagră deschisă deasupra capului. Purta un trenci kaki şi o rochie neagră scumpă pe sub el, cu pantofi cu tocuri înalte. La gât şi la urechi îi străluceau perle. A clipit nedumerită când am apărut în cadrul uşii.

— Harry?

M-am holbat la ea. Oh, Doamne! Uitasem de întâlnirea mea cu Susan. Cum de putusem să uit aşa ceva? Adică nepunând la socoteală Consiliul Alb, poliţia, vampirii, comoţia, drogaţii, şefii mafioţi şi huliganii cu bâte de baseball...

Ei bine, nu. Probabil că nu exista nicio femeie atât de incredibilă ca să-mi rămână în minte în vreme ce treceam prin toate astea. Totuşi, era puţin cam nepoliticos din partea mea.

— Salut, Susan, am spus, fără convingere.

M-am uitat pe lângă ea. La ce oră spusese c-o să vină? La nouă?

Şi când spusese Linda că va veni? La opt - nu, o clipă. Spusese opt la început, apoi hotărâse că urma s-apară cu o oră mai târziu. La nouă. Bravo, băiete. N-avea să fie frumos.

Susan mă citea ca pe o carte, aşa că s-a uitat în

spatele meu, în ploaie, înainte de a se uita din nou la mine.

— Aştepţi pe cineva, Harry?

— Nu chiar, i-am spus. Uh, da. Poate. Haide, intră. Te uzi până la piele.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Eu mă udam până la piele, aveam picioarele goale leoarcă de apă, aşa cum stăteam acolo, în pragul uşii, cu vântul suflând ploaia în josul scărilor, către mine.

Buzele ei s-au arcuit brusc într-un zâmbet răutăcios, de animal de pradă, şi a intrat strângându-şi umbrela şi atingându-mă în treacăt.

— Ăsta e apartamentul tău?

— Da de unde, i-am răspuns. E reşedinţa mea de vară din Zurich.

M-a urmărit cu privirea cât am închis uşa, i-am luat haina şi i-am agăţat-o de un suport înalt pentru pălării de alături.

În timp ce-i atârnam trenciul, s-a întors cu faţa în partea opusă. Rochia îi lăsa la vedere spatele, curba prelungă a coloanei vertebrale, până la talie. Tivul cădea molatec, mânecile lungi erau strâmte. Îmi plăcea. Foarte mult. M-a lăsat să-i privesc spatele în vreme ce se îndepărta de mine, apropiindu-se de foc, apoi s-a răsucit încet, cu un zâmbet afectat, rezemându-şi de canapea curba lină a unui şold. Părul ei negru ca noaptea era strâns în creştet, scoţându-i în evidenţă gâtul lung şi zvelt, cu pielea ca o reclamă pentru ceva neted, superb. I s-au înălţat colţurile buzelor şi m-a privit cu o scânteiere în ochii ei negri, îngustându-şi-i.

—Te-a pus poliţia să faci ore suplimentare, Harry? m-a întrebat, tărăgănând cuvintele. Crimele trebuie să fie senzaţionale. Personaj important din lumea

interlopă, ucis prin magie. Vrei să dai o declaraţie?

M-am crispat. Continua să vâneze o opinie pentru *Arcana.*

— Sigur că da, i-am răspuns.

A făcut ochii mari, surprinsă.

— Trebuie să fac un duş, am spus. Mă-ntorc imediat. Mister, fii cu ochii pe doamna, eh?

Susan m-a privit cu o uşoară rostogolire a ochilor, apoi s-a uitat în sus, studiindu-l pe Mister, cocoţat pe raft. Cât despre motan, el a zvâcnit dintr-o ureche şi a continuat să se holbeze la uşă.

Deasupra noastră a bubuit alt tunet.

Am aprins câteva lumânări pentru Susan, apoi am luat una cu mine în baie. Gândeşte, Harry. Trezeşte-te, limpezeşte-ţi mintea. Ce e de făcut?

Spală-te, mi-am spus. Miroşi ca un cal. Lasă apa rece să-ţi curgă în cap şi caută o rezolvare. Linda Randall o să fie aici într-un minut, şi trebuie să găseşti o cale de a o împiedica pe Susan să-şi bage nasul în povestea cu crimele.

Odată ce mi-am dat acest sfat, am căzut de acord cu mine însumi şi m-am grăbit să mă dezbrac şi să intru sub duş. Nu folosesc niciun încălzitor de apă, aşa că sunt mai mult decât obişnuit cu duşurile reci. De fapt, având în vedere cât de des mă întâlnesc eu, ca de altfel toţi vrăjitorii, în general, cu o femeie din lumea reală, poate că duşurile astea îmi prind tot atât de bine.

Îmi frecam părul cu şampon când fulgerul a lovit cu mai multă putere, tunetul a bubuit mai tare, ploaia a răpăit cu mai multă înverşunare. Forţa furtunii a izbit casa veche, şi a izbit-o cu tărie. În lumina descărcării electrice se vedea aproape ca ziua. Era aproape imposibil să mai auzi şi altceva în afară de

tunet. Am surprins cu coada ochiului o zvâcnire, o umbră trecând prin faţa ferestrei îngropate (acoperită de perdele modeste) a băii. Cineva se îndrepta spre scările care coborau către apartamentul meu.

V-am povestit cum se face că n-am o tonă de succes la femei? Nopţile ca aceasta sunt motivul. Am sărit de sub duş, cu capul numai spumă, mi-am înfăşurat un prosop în jurul mijlocului şi am luat-o spre camera din faţă.

Nu puteam s-o las pe Linda s-ajungă la uşă şi să-i deschidă Susan. Ar fi fost o înfruntare pisicească precum n-aţi mai văzut vreodată, şi toate muşcăturile şi zgârieturile mi-ar fi fost adresate.

Am apărut de după colţ, ieşind din baie şi intrând în camera principală, şi am văzut-o pe Susan întinzând mâna către mânerul uşii. Fulgerul a strălucit iarăşi şi tunetul m-a împiedicat s-aud *clic-clac*-ul mânerului. Însă am auzit altceva, un mârâit şi un stupit, şi l-am văzut pe Mister, acum în picioare, cu spatele arcuit şi cu toată blană zbârlită, cu dinţii dezgoliţi, cu ochii din care-i pierise somnolenţa lipiţi de uşă.

Tunetul s-a stins în vreme ce deschidea Susan. Vedeam faţa ei din profil. Îşi ţinea o mână în şold şi avea un mic zâmbet amuzat, dar periculos, pe buzele frumoase.

Când s-a deschis uşa, l-am simţit, am simţit norul de energii care însoţeşte un spirit intrat în lumea muritorilor, ascuns până atunci de fundalul zgomotos al furtunii. În prag stătea o siluetă, mai degrabă pătrăţoasă, de nici măcar un metru cincizeci înălţime, îmbrăcată într-un trenci simplu, maroniu, şi reliefată în lumina albastră a fulgerului. O siluetă care avea ceva *nepotrivit,* ceva care nu făcea parte din lumea bătrânului şi bunului Pământ. „Capul” creaturii s-a

întors să mă privească şi două puncte neaşteptate de foc s-au aprins, tot atât de albastre ca fulgerul care dansa pe boltă, luminând curbele pieloase, neomeneşti, ale unei feţe ce aducea mai degrabă cu a unei broaşte mari, pline de negi.

Susan a aruncat o privire către faţa demonului de la o jumătate de metru distanţă şi a ţipat.

— Susan! am strigat, apropiindu-mă deja de canapea. Dă-te la o parte din drum!

M-am aruncat la podea în spatele canapelei, aterizând cu un *bumf* al podelei tari, izbite de coastele mele.

Fălcile demonului s-au deschis într-un sâsâit mut şi gâtlejul i s-a contractat într-un mod bizar în clipa dispariţiei mele. S-a auzit un şuierat, şi o porţiune din canapea, de mărimea unei inimi, s-a topit pur şi simplu într-un nor de pâclă şi de duhoare cumplită. Din el au sărit stropi de lichid, căzând pe podea, alături de mine, şi atacând-o în punctele de contact, unde au săpat găuri mici în numai două secunde. M-am rostogolit, îndepărtându-mă de canapea şi de acidul demonului.

— Susan! am zbierat. Du-te către bucătărie! Nu sta între el şi mine!

— Ce creatură e asta? mi-a strigat ea, drept răspuns.

— Una rea.

Mi-am săltat capul şi m-am uitat prin gaura fumegândă din canapea, gata să mă las din nou în jos la primul semn de pericol. Demonul, mai bondoc şi mai masiv decât un om, stătea în cadrul uşii, cu ambele labe cu degete lungi, cu perniţe în vârfuri, întinse către interiorul casei. S-a oprit ca şi cum s-ar fi sprijinit de un ecran luminos.

— De ce nu intră? m-a întrebat Susan, din colţul opus, de lângă uşă.

Stătea cu spatele rezemat de perete, cu ochii mari, îngroziţi. Dumnezeule, m-am gândit, numai să nu leşini aici, Susan.

— Există legi care ocrotesc casa, i-am răspuns. Nu e o creatură muritoare. Trebuie să-şi adune toată energia ca să treacă prin bariera din jurul unei locuinţe.

— Nu poate să intre? a zis ea.

Avea vocea piţigăiată, stridentă. Punea întrebări, aduna informaţii, date, cădea către instinctele carierei ei ingrate - fiindcă, am bănuit eu, partea raţională a creierului îi fusese scurtcircuitată. Asta li se întâmplă oamenilor care văd pentru prima oară un demon şi îl privesc cu prea multă intensitate.

M-am repezit la ea şi am apucat-o de braţ, trăgând-o către trapa care răspundea în laboratorul meu de jos.

— Coboară acolo! i-am strigat, săltând chepengul dintr-o smucitură şi dând la iveală scara mobilă, pliată.

— E *întuneric!* a protestat Susan. Oh, Doamne. S-a uitat nedumerită către mijlocul meu. Harry? De ce eşti dezbrăcat?

Mi-am coborât privirea. Şi am roşit. Probabil că-mi căzuse prosopul în timp ce ţopăiam prin jur. Când mi-am aplecat fruntea, clăbucul rămas în păr mi-a alunecat în ochii care-au început să mă usture şi să mă ardă. Oare-n seara aia lucrurile ar fi putut ieşi cumva mai prost?

Dinspre uşă s-a auzit sunetul unei rupturi şi demonul-broască râioasă s-a prelins înainte, făcând un pas împleticit. Acum era în casa mea. Fulgerele

continuau să danseze pe cer, în spatele lui, aşa că, în timp ce venea către mine, nu puteam să-i desluşesc decât conturul urât, cocoşat şi strălucirea electrică a ochilor mari, rotunzi şi saşii. Gâtlejul i se mişca, ondulându-se mărunt.

— Căcat, am spus.

Sunt cât se poate de elocvent în momente de criză, şi m-am întors spre demon, cu vârfurile degetelor mari ale celor două mâini atingându-se, cu toate celelalte răsfirate, cu palmele către el.

Gura i s-a deschis iarăşi, şi a scos un sunet lipicios, ca şi cum ar fi vrut să scuipe.

— *Vento Riflittum*! am strigat, dorind să le dau spaimei şi anxietăţii mele o formă tangibilă şi aruncându-le din inima care-mi bătea nebuneşte, prin umeri şi prin braţe, direcţionându-le către duşman. Globul de acid demonic s-a năpustit spre faţa mea.

Groaza şi adrenalina mi-au ajuns vâjâind în vârfurile degetelor, preschimbându-se în vânt şi câştigând o viteză suficientă ca să reteze părul de pe braţul unui bărbat. Un vânt care a prins globul de acid şi l-a azvârlit înapoi, către demon, sub forma unui jet de stropi fini, făcând creatura să se oprească brusc şi chiar să se retragă câţiva paşi, cu picioarele cu gheare alunecându-i pe podeaua mea netedă şi agăţându-se de covoare.

Acidul a sfârâit şi i-a împroşcat pielea cu scântei electrice minuscule, albastre, dar n-a părut să-i facă vreun rău. Însă i-a topit trenciul, transformându-i-l în zdrenţe într-un timp mai scurt decât era nevoie ca să-ţi tragi răsuflarea în mijlocul mobilelor şi covoarelor mele devastate.

Demonul a scuturat din cap, adunându-şi puterile minţii. M-am întors către colţul opus, de lângă uşă, şi

mi-am întins mâna, trâmbiţând:

— *Vento Servitas!*

Cu lemnul său palid şi neted strălucind în întuneric, toiagul meu de vrăjitor a zburat către mine, purtat de o adiere mai blândă, mai delicată, a aceluiaşi vânt. L-am prins şi l-am rotit în direcţia creaturii, invocând liniile de forţă şi toată puterea din adâncul lungilor şi neîntreruptelor sale fibre de lemn. L-am întins către demon ca pe o bară orizontală şi am strigat:

— Afară! Afară! Afară! Nu eşti binevenit aici!

O abordare în orice alte circumstanţe poate prea dramatică - dar, când ai un demon în camera de zi, nimic nu pare un exces.

Demonul-broască râioasă şi-a încovoiat umerii, înţepenindu-se bine pe tălpile lui late, şi a gemut când valul de forţă invizibilă a izvorât din toiagul meu, alunecând iute, ca o mătură, de-a lungul duşumelei. Îl simţeam împotrivindu-mi-se, opunându-se puterii toiagului, ca şi cum aş fi proptit lemnul de o bară de oţel verticală, încercând s-o crăp de-a curmezişul.

Ne-am încordat, înfruntându-ne în tăcere vreme de câteva secunde, până când mi-am dat seama că era pur şi simplu prea puternic pentru mine. N-aveam să reuşesc să-l mătur ca pe un diavol minor sau ca pe un strigoi fără importanţă. În scurt timp aveam să mă simt epuizat şi, odată ce avea să fie liber să se mişte iarăşi, demonul urma fie să mă dizolve cu acidul lui, fie s-ajungă până la mine cu mersul lui împleticit şi să mă sfâşie în bucăţi. Avea să fie mai puternic decât un muritor, cu al dracului de mult mai rapid şi n-avea să se oprească înainte de a mă ucide, sau înainte de a răsări soarele, sau înainte de a fi îndeplinite simultan mai multe condiţii puţin probabile.

— Susan! am strigat, cu pieptul tresăltându-mi. Eşti acolo, jos?

— Da, a răspuns ea. A plecat?

— Nu tocmai, nu.

Îmi simţeam palmele asudând, simţeam lemnul neted al toiagului începând să alunece. Clăbucul îmi ardea ochii din ce în ce mai tare, iar luminile din ochii demonului străluceau din ce în ce mai puternic.

— De ce nu-i dai foc? Trage în el! Aruncă-l în aer!

Avea ceva cercetător în voce, ca şi cum s-ar fi uitat în jurul ei acolo, în laborator.

— *Nu pot,* i-am spus. Nu pot pompa în creatura asta destulă forţă ca să-i fac vreun *rău* fără să sărim şi noi în aer odată cu ea. Trebuie să pleci de-aici.

Mintea îmi alerga nebuneşte, luând în calcul, calmă şi raţională, probabilităţi, tot soiul de cifre, rezervele mele de energie. Creatura venise acolo pentru mine. Dacă o atrăgeam de lângă uşă, în dormitorul meu şi în baie, Susan ar fi putut să fugă. Pe altă parte, era posibil să i se fi poruncit să ucidă, în afară de mine, şi orice martor, caz în care, după ce mă dădea gata, ar fi plecat pe urmele ei.

Trebuia să existe un alt mod în care s-o scot pe Susan din casă. Şi atunci mi-am adus aminte.

— Susan! am strigat. Acolo jos, pe masa mea, e o sticlă pentru sportivi. Bea ce e în ea şi gândeşte-te că vrei să fii departe de-aici. OK? Gândeşte-te că vrei să fii foarte departe.

— Am găsit-o, mi-a răspuns ea, o secundă mai târziu. Miroase urât.

— La naiba, e un elixir. O să te scoată de-aici. Bea-l!

S-a auzit un soi de gâlgâit şi, peste o clipă, ea m-a întrebat:

— Şi acum?

Am clipit nedumerit şi m-am uitat spre scara care cobora.

— Ar fi trebuit să funcţioneze…

M-am întrerupt când creatura broască s-a aplecat în faţă şi a întins un picior cu gheare, făcând un singur pas care a apropiat-o cu un metru de mine. Am reuşit s-o opresc din nou, cu mare greutate, dar ştiam că avea să sară la beregata mea peste numai câteva secunde.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, a zis Susan. La naiba, Harry, trebuie să facem ceva.

Şi pe urmă a apărut urcând stângace treptele, cu ochii negri fulgerându-i şi cu pistolul meu de calibrul .38 în mână.

— Nu! i-am spus. Nu trage!

Am simţit din nou toiagul alunecându-mi. Demonul se pregătea să treacă dincolo de sistemul meu de apărare.

Susan a ridicat arma, palidă, cu mâinile tremurându-i, şi a apăsat pe trăgaci. Un pistol Chief's Special de calibrul .38 are şase gloanţe, şi eu folosesc muniţie de viteză-medie, mai degrabă decât gloanţele penetrante, explozive, sau decât altele, tot atât de sofisticate. Sunt mai puţine şanse să meargă ceva anapoda în prezenţa unei multitudini de forţe magice.

O armă de foc e o maşinărie destul de simplă. Un revolver e una *foarte* simplă. Butoiaşe, mecanisme de acţionare şi o simplă pârghie pentru aprinderea pulberii. În marea majoritate a cazurilor, magiei îi e greu să intre în conflict cu fizica.

Pistolul a bubuit de şase ori.

Primele două gloanţe au ratat probabil cu mult ţinta, lovind cu totul altceva. Următoarele două au

izbit pielea demonului, lăsând urme adânci în ea înainte de a ricoşa, zburând nebuneşte prin încăpere, aşa cum mă temusem că avea să se întâmple, şi fiind mai degrabă un pericol pentru noi. Din fericire, am scăpat amândoi vii şi nevătămaţi. Al cincilea glonţ a trecut printre picioarele lungi, de formă bizară, ale demonului, ajungând dincolo de el.

Al şaselea l-a izbit drept între ochii ca nişte lanterne, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă cu un şuierat de frustrare.

Am icnit şi am înhăţat-o pe Susan de încheietura mâinii.

— În subsol, am spus, cu respiraţia întretăiată, în timp ce ea arunca arma.

Am coborât amândoi scara în grabă. Nu m-am ostenit să-nchid uşa în urma mea. Creatura putea să-şi croiască drum prin duşumea, dacă era nevoită. Aşa aveam să ştiu măcar pe unde cobora, în loc să-şi sfredelească un tunel şi să mă trezesc cu ea în creştet.

Prin puterea voinţei mele, vârful bastonului continua să împrăştie lumină, alungând întunericul din încăpere.

De pe raft s-a auzit vocea lui Bob.

— Harry? Luminile din ochii craniului s-au aprins, şi s-a rotit, îndreptându-se spre mine. Ce naiba se petrece? Ohooo, cine-i frumuşica?

Susan a sărit în sus.

— Ce-i *asta?*

— Nu-i da atenţie, i-am spus, şi mi-am urmat propriul sfat.

M-am dus în capătul opus al mesei din laborator şi am început să-ndepărtez de pe duşumea, cu lovituri de picior, cutii, pungi, blocnotesuri şi broşuri vechi.

— Ajută-mă să eliberez spaţiul ăsta de pe podea.

Repede!

Ea m-a ajutat, iar eu mi-am blestemat lipsa talentului de păstrător al curăţeniei, vinovată de harababura în acel capăt al laboratorului. Mă străduiam să ajung la cercul pe care-l făcusem pe podea, un inel perfect din aramă, un cadru neîntrerupt pe beton, care putea fi folosit pentru a reţine un demon - în interiorul sau în afara lui.

— Harry! a zis Bob, înecându-se cu cuvintele, în timp ce noi ne agitam. E un, ăă. Un demon-broască râioasă al naibii de arţăgos coboară scara.

— *Ştiu,* Bob.

Am săltat o grămadă de cutii de carton goale şi le-am aruncat într-o parte, în timp ce Susan azvârlea cu frenezie nişte hârtii, scoţând la vedere întregul inel de aramă, cu un diametru de aproape un metru. Am luat-o de mână şi am intrat în cerc, trăgând-o lângă mine.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat ea, uluită şi îngrozită.

— Stai pur şi simplu cât mai aproape, i-am spus.

S-a lipit strâns de mine.

— Demonul te vede, Harry, mi-a raportat Bob. Are de gând să scuipe ceva pe tine, aşa cred.

N-am avut timp să verific dacă Bob avea sau nu dreptate. M-am aplecat şi am atins cercul cu vârful toiagului, dorindu-mi să-i dau putere, să reţină creatura în afară. Cercul a luat fiinţă în jurul nostru, o încordare tăcută şi nevăzută a aerului.

Ceva a împroşcat bariera invizibilă cu un şuierat, la numai câţiva centimetri de faţa mea. M-am uitat şi am zărit acidul negru scuipat alunecând pe scutul invizibil pe care ni-l oferise puterea cercului. Dacă ar fi ajuns cu o jumătate de secundă mai devreme, mi-ar fi mistuit faţa. Un gând vesel.

Am încercat să-mi ţin răsuflarea, să stau nemişcat şi să nu-mi las nicio parte a corpului să iasă din cerc, fiindcă l-ar fi întrerupt, anulându-i puterea. Îmi tremurau braţele şi îmi simţeam picioarele moi. Şi Susan tremura vizibil.

Demonul se apropia tiptil. Puteam să-l văd clar în lumina toiagului meu, şi îmi doream să nu fi putut. Era înfiorător de slut, diform, urât mirositor, cu muşchi puternici, şi îl comparasem cu o broască râioasă doar fiindcă nu găsisem nimic altceva destul de asemănător ca să-l descrie. Ne-a aruncat o privire feroce şi şi-a repezit pumnul în scutul cercului. Lovitura a ricoşat într-o ploaie de scântei albastre şi creatura a şuierat, un sunet oribil, având ceva din urletul vântului.

Afară, furtuna continua, un tunet după altul, înăbuşite de pereţii groşi ai subsolului.

Susan stătea lipită de mine, aproape plângând.

— De ce nu ne ucide? De ce nu ne-nşfacă?

— Nu poate, i-am explicat, cu blândeţe. Nu poate trece de marginea cercului şi nu poate face nimic ca s-o întrerupă. Atâta timp când niciunul dintre noi nu trece de linia aia, o să fim în siguranţă.

— Oh, Doamne, a zis ea. Cât trebuie să stăm aici?

— Până în zori. Până răsare soarele. Pe urmă trebuie să plece.

— Aici, jos, nu e soare, a obiectat ea.

— Nu funcţionează aşa. Creatura are un soi de cordon de putere, care se-ntinde către indiferent cine o fi invocat-o. Un cablu de alimentare. Imediat ce răsare soarele, cablul e tăiat şi ea dispare ca un balon rămas fără aer.

— Şi când răsare soarele?

— Oh, ei. Peste vreo zece ore.

— Oh, a zis ea.

Şi-a sprijinit capul de pieptul meu gol şi a închis ochii.

Demonul-broască râioasă ocolea încet cercul, căutând un punct slab al scutului. N-avea să găsească niciunul. Am închis şi eu ochii, încercând să mă gândesc.

— Ăă, Harry, a început Bob.

— Nu acum, Bob.

— Dar, Harry…, a încercat el din nou.

— La naiba, Bob. Încerc să mă gândesc. Dacă vrei să-mi fii într-adevăr de folos, ai putea încerca să-ţi dai seama de ce elixirul de evadare în care aveai atât de multă încredere n-a funcţionat pentru Susan.

— *Harry,* a protestat el, tocmai asta-ncerc să-ţi spun.

— E cald aici? a murmurat Susan, cu buzele spre pieptul meu. Sau m-am încins eu?

Am avut brusc o bănuială cumplită. M-am uitat în jos, la Susan, şi am avut o senzaţie de leşin. Nu, cu siguranţă nu. Nu. Nu era cu putinţă.

Ea şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii negri înceţoşaţi.

— O să murim, Harry, nu-i aşa? Te-ai gândit vreodată c-ai vrea să mori făcând dragoste?

M-a sărutat pe piept, aproape absentă.

A fost o senzaţie plăcută. Da, într-adevăr plăcută. Am încercat să nu dau atenţie spatelui ei încântător, pe care-l simţeam gol sub palmă.

— Eu m-am gândit de multe ori la asta, a zis Susan, cu buzele pe pielea mea.

— Bob, am început eu, cu furia adunându-mi-se în glas.

— Am încercat să-ţi spun, s-a tânguit el. Am încercat! A-nşfăcat celălalt elixir şi l-a dat pur şi

simplu peste cap. Ţeasta lui Bob s-a întors uşor către mine şi luminile i-au devenit mai strălucitoare. Însă trebuie totuşi să recunoşti. Elixirul dragostei funcţionează *de minune.*

Susan îmi săruta pieptul şi se freca de mine într-un stil nicidecum demn de o doamnă, extrem de plăcut şi de capabil să distragă atenţia.

— Bob, îţi jur c-o să te-ncui într-un seif din perete pentru următorii două sute de ani.

— Nu e *vina* mea! a protestat el.

Demonul urmărea cu ochi ceţoşi ceea ce se petrecea în cerc, eliberând cu lovituri de picior o porţiune din podea, curăţând-o de resturi atât cât era necesar ca să poată sta sprijinindu-se pe pulpe şi fixându-ne cu privirea, agitat şi gata de atac, ca o pisică la pândă, aşteptând să-şi scoată şoarecele capul din borta lui. Susan îşi înălţa spre mine ochii arzători şi încerca să mă trântească pe podea, ceea ce m-ar fi scos în afara protecţiei oferite de cerc. Bob continua să se tânguie, susţinându-şi nevinovăţia.

Cine spune că nu ştiu cum să distrez o doamnă?

Susan mi s-a agăţat de gât şi mi-a smucit capul în jos, către al ei, pentru un sărut. Şi au urmat, ei bine, sărutări. A fost, ăă, extrem de interesant. Pasiune perfectă, abandon, nici urmă de sfială sau de ezitare. Sau oricum nu din partea ei. Eu mi-am săltat capul un minut mai târziu, ca să respir, cu buzele furnicându-mă din cauza intensităţii sărutării, iar ea s-a uitat în sus, la mine, fixându-mă cu ochi arzători.

— Ia-mă, Harry. Am nevoie de tine.

— Ăă, Susan. În momentul ăsta nu e o idee prea bună, am spus.

Elixirul o luase bine în stăpânire. Nu era de mirare că-şi revenise, scăpând de spaimă într-o destul de mare măsură ca să urce scările şi să tragă cu pistolul meu în demon. Îi diminuase inhibiţiile suficient de mult ca să-i atenueze şi temerile.

Degetele lui Susan cutreierau, ochii ei azvârleau scântei.

— Buzele tale spun nu, a tors ea, dar *asta* spune da.

M-am săltat pe vârfurile picioarelor şi am înghiţit în sec, încercând să-mi păstrez echilibrul şi să desprind în acelaşi timp mâna ei de pe mine.

— Chestia aia spune întotdeauna câte-o prostie, i-am explicat.

Dar ea trecuse dincolo de raţiune. Elixirul îi adusese libidoul la intensitate sinucigaşă.

— Bob, dă-mi o mână de-ajutor aici!

— Sunt blocat în craniu, mi-a răspuns el. Dacă nu mă laşi să ies, nu pot face mai nimic, Harry.

Susan s-a ridicat pe vârfuri ca să-mi ronţăie urechea, şi-a înfăşurat o coapsă frumos modelată în jurul uneia dintre coapsele mele şi a început să

scâncească şi să mă tragă către podea. Echilibrul meu a prins să se clatine. Un cerc cu raza de nici un metru nu era suficient de mare ca să practici luptele corp la corp sau gimnastica sau... orice altceva în interiorul lui fără să-ţi iasă în afară o parte a corpului pe care s-o mestece demonul în aşteptare.

— Celălalt elixir mai e acolo? am întrebat.

— Sigur că da, a zis Bob. Îl văd pe podea, unde-a căzut. Aş putea şi să ţi-l arunc.

— OK, am încuviinţat, excitându-mă - ei, fie. Excitându-mă şi mai tare. Aveam şanse să ies viu din subsol. Te las să ieşi pentru cinci minute. Vreau să-mi ajuţi, să-mi arunci elixirul.

— Nu, şefule, a spus Bob, cu o voce înnebunitor de veselă.

— Nu?! Nu?!

— Ies pentru douăzeci şi patru de ore, sau deloc.

— La naiba, Bob! Sunt răspunzător pentru ceea ce faci dacă te las să ieşi! Ştii asta!

— Nu port lenjerie, mi-a şoptit Susan la ureche, încercând ceva care aproxima o figură de wrestling ca să mă trântească la podea.

M-am legănat, păstrându-mi echilibrul, şi am reuşit cu greu s-o opresc. Ochii de broască ai demonului s-au îngustat, şi s-a ridicat în picioare, gata să sară la noi.

— Bob! am strigat. Ticălos murdar!

— Încearcă să trăieşti câteva sute de ani într-un craniu, Harry! O să-ţi doreşti şi tu din când în când câte-o noapte liberă!

— Bine! am zbierat, cu inima în gât când am fost din nou cât pe ce să-mi pierd echilibrul. Bine! Asigură-te că-mi dai elixirul! Ai douăzeci şi patru de ore!

— Asigură-te tu că-l prinzi, a ripostat el.

Pe urmă, prin ambii ochii ai craniului s-a revărsat câte un şuvoi de lumină portocalie, scurgându-se în încăpere. Luminile s-au năpustit, într-un nor prelung, către sticla cu elixir căzută pe podea în partea opusă a laboratorului, au ridicat-o şi au azvârlit-o către mine. Mi-am întins mâna liberă şi am prins-o, am fost cât pe ce s-o scap pentru o clipă, apoi am reuşit s-o ţin din nou bine.

Luminile portocalii, care erau Bob sub înfăţişarea de spirit, au ţopăit puţin, apoi au zbârnâit în susul scării şi au ieşit din laborator, făcându-se nevăzute.

— Ce-i asta? a murmurat Susan, cu o privire năucită.

— O altă băutură, i-am spus. Bea-o cu mine. În privinţa concentrării, cred c-o pot face eu pentru amândoi, ca să ieşim de-aici.

— Harry, a zis ea. Nu mi-e *sete.* Flacăra din ochii ei mocnea. Mi-e *foame.*

Mi-a venit o idee.

— Odată ce-o să-l bem, o să fiu pregătit şi-o să putem merge-n pat.

S-a uitat la mine ca prin ceaţă şi a zâmbit, pervers, cu încântare.

— Oh, Harry. Până la fund!

Mâinile ei au făcut un soi de comentariu mut al cuvintelor, şi am sărit în sus, aproape scăpând sticla. O altă parte a şamponului din cap mi-a alunecat către ochii care-mi ardeau deja, şi am strâns cu putere din pleoape.

Am sorbit cam jumătate din conţinut, încercând să-i ignor gustul de cola fără acid, şi m-am grăbit să-i dau restul lui Susan. Ea a zâmbit alene şi a băut tot, lingându-se pe buze.

A început în măruntaiele mele - un soi de senzaţie

şovăielnică de fâlfâire care s-a deplasat, urcându-mi către plămâni şi ieşind prin umeri, pentru a-mi coborî în josul braţelor. A luat-o şi în josul trupului, trecându-mi prin şolduri şi ajungând în picioare. M-a cuprins un tremur incontrolabil.

Pe urmă m-am risipit pur şi simplu într-un nor de un milion de miliarde de bucăţele minuscule de Harry, fiecare dintre ele cu propria sa vedere, din propria perspectivă. Pentru mine, încăperea nu mai era doar un subsol pătrăţos, dezordonat, ci un model din energii, grupate în forme şi pentru utilizări specifice. Până şi demonul nu mai era decât o învălmăşeală de particule, înceată şi densă. Mi-am făcut norul să se scurgă în sus, trecând prin modelul deschiderii din tavan şi ieşind din apartament pentru a pătrunde în vacarmul furtunii informe.

A durat, probabil, vreo cinci secunde, după care puterea elixirului a început să scadă. Am simţit micile fărâme de mine năvălind brusc unele către altele şi ciocnindu-se cu o viteză de neimaginat. Durea, şi mi-a stârnit greaţa, simţeam un soi de lovituri de impact puternice, venind din absolut orice direcţie, şi din toate în acelaşi timp. M-am clătinat pe picioare, mi-am proptit toiagul în pământ şi am simţit ploaia revărsându-se asupra mea.

Susan a apărut lângă mine o bătaie de inimă mai târziu şi s-a aşezat imediat în fund, în ploaie.

— Oh, Doamne. Mă simt îngrozitor.

În apartament, demonul a urlat, un şuier bubuitor, fără voce.

— Haide, i-am spus lui Susan. Trebuie să plecăm de-aici înainte să-i vină mintea la cap şi să se uite după noi afară.

— Mi-e greaţă, a zis ea. Nu sunt sigură că pot să

merg.

— Amestecul elixirelor, i-am explicat. Îţi poate face asta. Dar trebuie să plecăm. Haide, Susan. Sus cu tine!

M-am aplecat, am ridicat-o în picioare şi am pus-o în mişcare, îndepărtându-ne de apartamentul meu.

— Unde mergem? a întrebat.

— Ai cheile maşinii?

S-a bătut cu palma peste rochie, ca şi cum şi-ar fi căutat buzunarele, apoi a clătinat din cap, năucită.

— Erau în buzunarul trenciului.

— Atunci mergem pe jos.

— Unde?

— Către Reading Road. Se inundă întotdeauna când plouă atât de tare. O să fie destulă apă ca să trântească la pământ creatura aia, dacă-ncearcă să ne urmărească.

Nu era decât la două cvartale distanţă. Ploua cu găleata. Dârdâiam de frig, eram dezbrăcat şi în ochi îmi intra mai mult clăbuc. Dar cel puţin eram curat.

— Ce? a mormăit ea. Ce-o să-i facă ploaia?

— Nu ploaia. Apa curgătoare. Îl ucide dacă-ncearcă s-o traverseze, pe urmele noastre, am lămurit-o eu, răbdător.

Speram că elixirele amestecate în stomacul ei n-avuseseră vreun efect ireversibil. Se mai întâmplaseră accidente. Ţinând cont de toate, înaintam cu o viteză bună, acoperiserăm poate patruzeci de metri prin ploaia torenţială. Nu mai aveam mult.

— Oh. Oh, asta-i bine, a spus.

După care a fost cuprinsă de convulsii şi a căzut brusc la pământ. Am încercat s-o susţin, dar eram pur şi simplu prea obosit, braţele îmi erau prea slăbite. Aproape că m-am prăbuşit alături de ea. S-a rostogolit

pe-o parte şi a rămas întinsă aşa, vomând îngrozitor, golindu-şi tot stomacul.

Fulgerul şi tunetul s-au dezlănţuit din nou deasupra noastră, şi am auzit pocnetul ascuţit al unui copac atins de electricitatea furtunii. Am văzut o străfulgerare puternică la impact, urmată de strălucirea crengilor în flăcări. M-am uitat în direcţia spre care ne îndreptam. De Roading Road, strada inundată unde am fi fost la adăpost de demon, ne mai despărţeau încă treizeci de metri.

— N-aş fi crezut c-o să rezişti atât de mult, a spus cineva.

Aproape că mi-a stat inima. Mi-am prins toiagul cu amândouă mâinile şi m-am răsucit încet descriind un cerc întreg, căutând sursa vocii.

— Cine-i acolo?

Undeva, în lateral, o pată de frig - nu frig la modul fizic, ci ceva mai profund şi mai întunecat decât puteau detecta celelalte simţuri ale mele. O contopire de umbre, o iluzie în întunericul dintre lumini, dispărută când scânteiase fulgerul şi reapărută după încetarea lui.

— Te-aştepţi să-ţi dezvălui numele meu? m-a luat în râs contopirea de umbre. E de-ajuns să-ţi spun că sunt cel care te-a ucis.

— Eşti sub aşteptări, am ripostat, încă răsucindu-mă, cu ochi cercetători. Treaba nu s-a făcut.

Pe urmă am reuşit să disting, la vreo şase metri distanţă, în bezna de sub un felinar spart, silueta unei persoane. N-aş fi putut spune dacă era bărbat sau femeie, şi nu-mi dădeam seama nici după glas.

— Se va face în curând, a spus. N-ai cum să mai rezişti prea mult. Demonul meu o să te dea gata în următoarele zece minute.

Glasul era plin de o încredere absolută.

— Tu ai chemat demonul ăla?

— Într-adevăr, mi-a confirmat silueta de umbră.

— Nu eşti în toate minţile? am întrebat, uluit. Nu ştii ce se poate întâmpla dacă scapă creatura aia?

— N-o să scape, m-a asigurat silueta. E sub controlul meu.

Mi-am extins simţurile către ea şi am descoperit ceea ce bănuisem că trebuia să fie adevărul. Nu era o persoană reală, sau o iluzie care-o masca. Era numai o aparenţă, o fantasmă a formei şi a sunetului, o hologramă capabilă să vadă, să audă şi să vorbească pentru creatorul ei, indiferent unde s-ar fi aflat acesta.

— Ce faci? a pretins să i se spună.

Probabil că mă simţise sondând-o.

— Îţi verific scrisorile de acreditare, am răspuns, şi mi-am trimis către ea o parte din puterea voinţei care-mi mai rămăsese, echivalentul vrăjitoresc al unei palme peste obraz.

Imaginea a ţipat, surprinsă, şi s-a retras clătinându-se.

— Cum ai *făcut* asta? a mârâit.

— Am fost la şcoală.

Holograma a mormăit, apoi şi-a ridicat vocea şi a strigat ceva rostogolind silabele. Am încercat să le desluşesc, dar bubuitura unui alt tunet i-a acoperit glasul la jumătate din ceea ce trebuia să fi fost numele demonului.

Zgomotul îndepărtat şi estompat al tărăboiului făcut de demonul care-mi distrugea apartamentul s-a oprit brusc.

—Acum, a spus imaginea, cu sarcasm în glas. Acum o să plăteşti.

— De ce faci asta? am întrebat.

— Îmi stai în cale.

— Lasă femeia să plece.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns. A văzut prea multe. Acum îmi stă şi ea în cale. Demonul meu o să vă ucidă pe amândoi.

— Nemernicule, am mârâit.

Mi-a râs în nas.

M-am uitat către apartamentul meu, în urmă, peste umăr. Am auzit prin ploaie un şuier uscat, hârjâit, sub care se desluşea un soi de mârâială păcănitoare. Ochii albaştri de broască, reflectând lumina fulgerelor, şi-au făcut apariţia pe scări, ieşind din locuinţa mea de la subsol. Creatura m-a fixat imediat cu privirea şi s-a pus în mişcare. Aripa din spate a maşinii lui Susan, parcată lângă clădire, îi stătea în drum, aşa c-a apucat automobilul din spate cu degetele cu perniţe la vârfuri ale unei labe membranoase, pe care ai fi crezut-o moale după cum arăta, şi l-a azvârlit într-o parte, unde a aterizat zdrobindu-se sub puterea izbiturii.

Am încercat să nu mă gândesc la degetele alea în jurul gâtului meu.

— Vezi? a spus imaginea. E al meu, vine la chemarea mea. Ţi-a sunat ceasul, domnule Dresden.

Lumina unui alt fulger mi l-a arătat pe demon lăsându-se în patru labe şi năpustindu-se către mine ca o şopârlă supradimensionată gonind către adăpostul umbrei pe nisipul fierbinte, într-o mişcare exagerat de legănată ce părea ridicolă, dar o aducea tot mai aproape, cu o viteză incredibilă.

— Trebuie să introduci încă o monedă de un sfert ca să-ţi continui convorbirea, dobitocule, am spus.

Mi-am întins toiagul către silueta de umbră, de data asta concentrându-mi voinţa într-un atac

complet.

— *Stregallum finitas.*

O lumină stacojie a invadat-o pe neaşteptate, devorîndu-i marginile şi înaintând spre interior.

Imaginea a mârâit, apoi a icnit de durere.

— Dresden! Demonul meu o să-ţi dea oasele de-a dura!

Pe urmă contra-magia a început să-i sfâşie imaginea şi vocea i s-a frânt într-un urlet de agonie. Eram mai bun decât indiferent cine o crease, puteam menţine vraja, înfruntându-mi potrivnicul. Holograma şi ţipătul au pălit încet, deopotrivă, pierzându-se în depărtare, până când au dispărut cu desăvârşire. Mi-am permis cea mai firavă umbră de satisfacţie cu putinţă, apoi m-am întors către femeia căzută la pământ.

— Susan, am spus, ghemuindu-mă alături de ea, cu ochii la demonul în goană. Susan, ridică-te. Trebuie să plecăm.

— Nu pot, a suspinat ea. Oh, Doamne - şi a vărsat din nou.

A încercat să se ridice, dar a recăzut la pământ, gemând jalnic.

M-am uitat în spate, către apă, apreciind viteza creaturii. Se apropia cu iuţeală, dar nu atât de repede cât poate alerga un om. Încă mai puteam să scap de ea, dacă alergam din răsputeri. Puteam ajunge dincolo de apă. Puteam fi în siguranţă.

Dar nu puteam s-o car pe Susan până acolo. Cu ea încetinindu-mă, n-aş fi reuşit niciodată. Însă, dacă nu fugeam, urma să murim amândoi. N-ar fi fost mai bine să scape măcar unul dintre noi?

M-am uitat din nou la demon. Eram istovit, mă luase pe nepregătite. Rafalele grele de ploaie ar fi

împiedicat focul, arma străveche a omului împotriva întunericului şi a lucrurilor pe care le ascundea, să fie eficient, oprind creatura. Şi în mine nu mai rămăsese nimic care să m-ajute să fac altceva. Să înfrunt demonul era totuna cu a mă sinucide.

Susan suspina căzută la pământ, neajutorată în ploaie, chinuită de greţuri din cauza elixirelor mele, incapabilă să se ridice.

Mi-am aplecat capul pe spate şi am lăsat ploaia să-mi spele ultimele rămăşiţe de şampon din ochi şi din păr. Pe urmă m-am întors şi am făcut un pas spre creatura care se apropia. Nu i-o puteam lăsa pe Susan. Chiar dacă asta ar fi însemnat moartea mea. Oricum n-aş mai fi putut trăi, pe urmă, suportându-mă pe mine însumi.

Demonul mi-a strigat ceva, cu vocea lui şuierată de broască, şi şi-a întins către mine ambele labe, săltându-se pe picioarele din spate. Fulgerul mi-a scânteiat orbitor deasupra capului. Tunetul i-a urmat imediat, destul de puternic ca să cutremure pavajul sub tălpile mele goale.

Tunet.

Fulger.

Furtună.

Mi-am ridicat privirea către norii clocotitori, luminaţi de fulgerele care se strecurau printre ei, letal de frumoase, de strălucitoare. Electricitate clocotind şi dansând în furtună, energii mistice tot atât de străvechi ca însuşi timpul, atât de multă forţă încât putea clinti stâncile, aer supraîncălzit, apă preschimbându-se în abur, arzând orice ar fi atins, transformând orice în cenuşă.

Cred că pot spune fără niciun risc că în clipa aceea eram destul de disperat ca să-ncerc orice.

Demonul a urlat şi a continuat să înainteze legănându-se, stângaci şi rapid. Mi-am înălţat toiagul către cer cu o mână şi am îndreptat-o pe cealaltă spre demon, cu un deget întins în direcţia lui. Era o lucrare periculoasă, acea încercare de a extrage puterea furtunii. Nu exista niciun ritual care s-o modeleze, niciun cerc care să mă apere, nici măcar nişte cuvinte care să-mi ferească mintea de modul în care aveau s-o străbată val-vârtej energiile magice, şi mi-am trimis toate simţurile în goană către înălţimi, către furtună, agăţând cu fiecare dintre ele forţele amorfe, atrăgându-le în tipare de energie brută care începeau să se scurgă către mine, către vârful toiagului meu.

— Harry? a zis Susan. Ce faci?

Stătea chircită pe pământ, în rochia ei de seară, tremurând. Avea vocea slabă, cleioasă.

— Când erai copil, te-ai luat vreodată de mâini cu alţii şi v-aţi frecat cu toţii tălpile de covor, pentru ca pe urmă ultimul din şir s-atingă pe cineva pe ureche, curentându-l?

— Da, a răspuns, derutată.

— Asta fac eu. Însă la scară mai mare.

Demonul a urlat din nou şi s-a repezit la mine, lansându-se cu picioarele lui puternice de broscoi, spre a străbate aerul cu o graţie înfricoşătoare, nefirească.

Mi-am concentrat puţina putere a voinţei care-mi mai rămăsese asupra toiagului, a norilor şi a forţei care tuna deasupra mea.

— *Ventas! am strigat. Ventas julmino!*

Prin voinţa mea, din vârful toiagului mi s-a desprins o scânteie, într-un salt către nori. A atins pântecul agitat, rostogolitor, al furtunii.

Iadul a tunat către mine drept răspuns.

Fulgere, mânie de un alb incandescent, cu un torent de vânt şi ploaie, totul a căzut asupra mea, centrându-se în jurul toiagului. Am simţit electricitatea izbind capătul lemnului murat de apă cu o zdruncinătură de baros. S-a scurs prin toiag şi în mâna mea, zgâlţâindu-mi muşchii, încordându-mi trupul gol, arcuindu-l. A fost nevoie să-mi adun toate puterile ca să-mi păstrez în minte imaginea a ceea ce doream, ca să-mi menţin mâna întinsă către demonul care venea spre mine, ca să las energia să se scurgă prin mine spre a face prăpăd într-o carne mai plăpândă decât a mea.

De demon mă mai despărţeau poate vreo cincisprezece centimetri când furia furtunii s-a concentrat fierbându-mi în trup, mi-a ieşit în braţ, prin degetul întins, şi l-a izbit în inimă. Forţa impactului l-a aruncat înapoi, pe spate şi în sus, în aer, şi l-a reţinut acolo, învăluit într-o coroană de energie orbitoare.

Demonul s-a zvârcolit, a urlat, a biciuit aerul cu labele de broască, l-a izbit cu picioarele si apoi a explodat într-o răbufnire de flăcări albastre. Noaptea s-a luminat încă o dată, strălucitoare ca ziua. Am fost nevoit să-mi umbresc ochii. Susan a ţipat, înspăimântată, şi cred că trebuie să fi ţipat şi eu alături de ea.

Pe urmă noaptea şi-a regăsit tăcerea. În jurul nostru ploua cu frânturi aprinse din ceva la care nu voiam să mă gândesc, aterizau pe stradă, pe trotuare şi în curţile din jur cu zgomote mărunte, umede, pleoscăitoare, arzând cu mare repeziciune pentru a se transforma în mici brichete de cărbune ce şuierau apoi, când se răceau sfârâind. Vântul s-a oprit brusc. Ploaia s-a domolit, reducându-se la o răpăială blândă, cu furia furtunii epuizată.

Mi s-au înmuiat picioarele şi m-am aşezat pe stradă, buimăcit. Părul mi se uscase, mi se făcuse măciucă. Din vârfurile înnegrite ale unghiilor de la picioare mi se ridicau şuviţe încolăcite de fum. Stăteam pur şi simplu, fericit că mă aflam în viaţă, că respiram. Simţeam că m-aş fi putut târî înapoi, în pat, ca să dorm câteva zile, deşi mă trezisem cu nici măcar o jumătate de oră înainte.

Susan s-a săltat în capul oaselor, clipind nedumerită, albă la faţă. S-a holbat la mine.

— Ce faci sâmbăta viitoare? am întrebat-o.

A continuat să se holbeze preţ de un minut. Apoi s-a întins din nou pe-o parte, în tăcere.

Am auzit paşi apropiindu-se din întunericul din lateral.

— Invocarea demonilor, a spus vocea acră, dezgustată. Ca adaos la atrocităţilor pe care le-ai comis deja. Ştiam c-am simţit miros de magie neagră în vânturile din seara asta. Eşti o pacoste, Dresden.

Mi-am răsucit cumva capul într-o parte ca să mă uit la Morgan, supraveghetorul meu, înalt şi masiv în trenciul lui negru. Ploaia îi netezise părul cărunt, întinzându-i-l în josul capului, şi îi trăsese ridurile feţei în aceeaşi direcţie, ca pe nişte canale într-o lespede de stâncă.

— N-am chemat eu creatura aia, am spus. Oboseala îmi făcea vocea neclară. Dar am trimis-o naibii acolo unde îi e locul. N-ai văzut?

— Te-am văzut apărându-te de ea, a zis el. Dar n-am văzut pe nimeni altcineva chemând-o. Probabil c-ai invocat-o chiar tu şi i-ai pierdut controlul. Oricum n-ar fi putut să mă lichideze, Dresden. Nu ţi-ar fi făcut niciun bine.

— Te flatezi, am râs eu, fără vlagă. E al naibii de

sigur că n-aş risca să chem un demon numai ca să mă scape de *tine,* Morgan.

Şi-a îngustat ochii deja înguşti.

— Am convocat Consiliul, a spus. Vor fi aici peste două răsărituri de soare de-acum încolo. Vor asculta mărturia mea, Dresden, şi dovezile pe care trebuie să le aduc împotriva ta.

A fulgerat din nou, o scânteiere mai estompată, punând în ochii lui licărul sălbatic al privirii unui nebun.

— Şi îmi vor porunci să te dau morţii.

M-am holbat pur şi simplu la el o clipă, plictisit.

— Consiliul, am zis. Vine aici. În Chicago.

Morgan mi-a zâmbit, genul de zâmbet pe care li-l rezervă rechinii puilor de focă.

— Luni, în zori, vei fi adus înaintea lor. De obicei nu-mi face plăcere rolul meu de călău, Harry Blackstone Copperfield Dresden. Dar în cazul tău o să mi-l îndeplinesc cu mândrie.

M-am cutremurat când mi-a pronunţat numele întreg. A făcut-o aproape cu o extremă precizie - poate din întâmplare, sau poate nu. Consiliul Alb avea membri care-mi ştiau numele, ştiau cum să-l pronunţe. Să fug de întrunirea Consiliului, să-i evit, ar fi însemnat să-mi recunosc vinovăţia şi să-i urez bun venit dezastrului. Şi, fiindcă-mi ştiau numele, mă puteau găsi. Puteau ajunge la mine. Oriunde.

Susan a gemut şi s-a foit.

— H...H...Harry? a bolborosit ea. Ce s-a-ntâmplat?

M-am întors spre ea, ca să m-asigur că se simţea bine. Când m-am uitat peste umăr, Morgan dispăruse. Susan a strănutat şi s-a îndesat în mine. Am cuprins-o cu braţul, împărţind cu ea puţina căldură pe care-o aveam.

Luni dimineaţă.

Luni dimineaţă, Morgan avea să-şi anunţe suspiciunile şi să-şi lanseze acuzaţiile, şi probabil c-avea să fie suficient pentru ca votul să-mi hotărască moartea. Indiferent cine-o fi fost domnul sau domnişoara Umbră, trebuia să-l găsesc sau s-o găsesc, sau eram ca şi mort înainte de sosirea zilei de luni.

Mă gândeam ce partener mizerabil fusesem la întâlnirea aceea când o maşină a poliţiei a oprit şi ne-a prins în lumina proiectoarelor, iar poliţistul a spus, în portavoce:

— Lăsaţi toiagul jos şi ridicaţi mâinile. Nu faceţi mişcări bruşte.

Era întru totul firesc, mi-am spus, adoptând un soi de stoicism obosit, ca un poliţist să aresteze un bărbat dezbrăcat şi o femeie în rochie de seară aşezaţi pe trotuar în ploaie, ca un cuplu de beţivi abia plecaţi de la o petrecere.

Susan şi-a umbrit ochii, apoi s-a uitat către lumină. După ce vărsase atât, scăpase probabil de elixirul din ea şi de efectele lui amoroase.

— Noaptea asta, a spus, cu voce calmă, lipsită de orice pasiune, e cea mai cumplită din viaţa mea.

Poliţiştii au coborât din maşină şi au pornit-o spre noi.

Am mârâit.

— Cu aşa ceva te-alegi când încerci să ieşi în oraş cu un vrăjitor.

M-a privit pieziş, şi în ochii ei s-a zărit pentru o clipă o sclipire întunecată. Aproape că a zâmbit, iar în tonul pe care a vorbit apoi era un soi de satisfacţie vindicativă.

— Dar o să iasă un reportaj *fantastic.*

După cum s-a dovedit, Linda Randall avea un motiv al naibii de bun ca să lipsească de la întâlnirea noastră.

Era moartă.

Am strănutat când m-am aplecat şi am trecut pe sub banda galbenă îmbrăcat cu pantaloni de trening şi cu un tricou, hainele pe care mi se îngăduise să le înhaţ din dezastrul de acasă înainte de a mă aduce maşina poliţei în partea opusă a oraşului, în apartamentul Lindei. Purtam şi cizme de cowboy. Mister îmi târâse undeva unul dintre adidaşi şi n-avusesem timp să-l caut, aşa că mă încălţasem cu ce găsisem. Motan ţăcănit.

Linda murise în seara aceea, ceva mai devreme. După ce ajunsese la faţa locului, Murphy încercase să-mi telefoneze, nu reuşise să ia legătura cu mine şi trimisese o maşină de patrulare, care să m-aducă să-mi fac datoria de consultant. Poliţiştii îndatoritori trimişi să mă culeagă se opriseră să vadă ce era cu nebunul în pielea goală aflat la un cvartal distanţă de locuinţa mea şi fuseseră surprinşi şi nu doar puţin cam suspicioşi când se dovedise că era vorba chiar de bărbatul pe care fuseseră trimişi să-l aducă la locul crimei.

Draga de Susan se grăbise să-mi vină în ajutor, explicând ce se întâmplase sub forma „chiar una dintre creaturile alea, hi, hi, hi” şi asigurându-i pe poliţişti că ea personal se simţea foarte bine şi putea conduce fără probleme până acasă. Pălise puţin când revăzuse ruina din apartamentul meu şi adâncitura enormă lăsată de demon în lateralul maşinii ei, dar adoptase un aer curajos şi plecase în cele din urmă având în ochi licărirea aceea care spunea „am un

reportaj de scris”. În drum spre ieşire se oprise să mă sărute pe obraz.

— N-a fost rău, Harry, îmi şoptise la ureche.

Pe urmă mă bătuse prieteneşte cu palma pe fundul gol şi se urcase-n maşină.

Roşisem. Nu cred că poliţiştii observaseră, date fiind ploaia şi întunericul. Mă priviseră amândoi piezişi şi fuseseră mai mult decât încântaţi să mă lase să-mi pun nişte haine. Singurele lucruri curate pe care le aveam erau alţi pantaloni de trening şi un tricou, cel care proclamă, cu litere îngroşate, suprapuse pe fundalul unui mic cimitir din desene animate: „ÎNVIEREA S-A AMÂNAT - AU GĂSIT CADAVRUL”.

Mă îmbrăcasem cu astea şi cu pardesiul, care supravieţuise cumva atacului demonului, şi îmi pusesem total nepotrivitele mele cizme de cowboy, după care mă urcasem în maşina de patrulare şi fusesem dus în partea opusă a oraşului. Mi-am prins micul meu card de identitate de reverul pardesiului şi am intrat în clădire pe urmele bărbaţilor în uniformă. Unul dintre ei m-a condus la Murphy.

Pe drum am înregistrat amănuntele. În jurul casei se adunaseră o droaie de gură cască. La urma urmelor, era încă destul de devreme. Ploaia cădea ca o ceaţă fină, estompând contururile scenei. În parcarea din faţă se aflau mai multe maşini de poliţie, iar o alta se găsea pe peluza de lângă uşa ce dădea în micul patio betonat al apartamentului în cauză. Cineva îi lăsase becurile aprinse şi licăreau albastre deasupra scenei, alternând fâşiile de umbră cu cele de lumină rece. Totul era înconjurat cu o grămadă de bandă galbenă.

Iar Murphy stătea exact în mijloc.

Arăta îngrozitor, de parcă de când o văzusem

ultima oară n-ar fi mâncat decât produse din distribuitoarele automate sau n-ar fi băut decât cafea stătută. Ochii ei albaştri erau obosiţi şi injectaţi, dar încă pătrunzători.

— Dresden, a zis. Şi s-a uitat în sus, la mine. Ai de gând să-l pui pe King Kong să ţi se caţere pe păr?

Am încercat să-i zâmbesc.

— Încă n-am distribuit pe nimeni în rolul demoazelei noastre care urlă după ajutor. Te interesează?

A pufnit. O face foarte bine pentru cineva cu un nas atât de drăgălaş.

— Haide.

S-a răsucit pe un călcâi şi a intrat în apartament, ca şi cum n-ar fi fost extenuată şi în impas.

Echipa de la criminalistică era deja acolo, aşa că am primit de la un poliţist postat lângă uşă nişte papuci din plastic urât mirositor pe care să ni-i punem peste încălţări şi câte o pereche de mănuşi largi.

— Am încercat să te sun mai devreme, a spus Murphy, dar telefonul tău nu funcţiona. Iarăşi, Harry.

— Am avut o noapte proastă, am ripostat, împleticindu-mă când mi-am pus papucii. Despre ce e vorba?

— Încă o victimă, mi-a răspuns ea. Acelaşi mod de operare ca la Tommy Tomm şi la Stanton.

— Iisuse, am zis. Ucigaşul foloseşte furtunile.

— Ce?

Murphy s-a răsucit şi şi-a pironit ochii asupra mea.

— Furtuna, am repetat eu. Poţi să foloseşti forţa furtunilor şi a altor fenomene naturale ca să faci ce vrei. Reprezintă un combustibil natural pentru vrăji.

— Până acum n-ai spus nimic despre asta, m-a acuzat Murphy.

— Nu mi-a trecut prin cap până-n seara asta.

Mi-am frecat obrajii. Avea sens. Pe clopotele Iadului, aşa izbutise Omul-umbră să facă totul într-o singură noapte. Invocase demonul şi fusese în stare să-l trimită după mine, apărând totodată şi în umbra pe care o proiectase. Şi reuşise să ucidă iarăşi.

— Ai făcut rost de vreun act de identitate al victimei?

Ea mi-a întors spatele, trecând pragul în timp ce-mi răspundea.

— Linda Randall. Şofer. Douăzeci şi nouă de ani.

Era bine că Murphy nu se uita la mine, altminteri falca mea căzută i-ar fi spus că o cunoscusem pe moartă şi mi-ar fi pus tot felul de întrebări incomode. M-am holbat în urma ei pentru o clipă, apoi m-am grăbit să-mi maschez expresia feţei şi am intrat după ea în locuinţa victimei.

Apartamentul cu un singur dormitor al Lindei Randall arăta aidoma rulotei unei formaţii rock care nu face mai nimic în afară de a da concerte şi petreceri, căzând apoi în apatie. Pe o jumătate a patului larg erau împrăştiate haine murdare. O mare parte a îmbrăcămintei părea să fi fost aleasă din catalogul Frederick's of Hollywood - dantelă, mătase şi culori lucioase, toate strălucitoare, menite să atragă privirile. În jurul patului erau multe lumânări, pe rafturi, pe măsuţe de toaletă şi pe o noptieră, majoritatea arse pe jumătate. Sertarul noptierei era parţial deschis, dând la iveală o serie de obiecte de amuzament personal - după toate aparenţele, Linda Randall îşi îndrăgise jucăriile.

Chicineta aflată în lateral părea să fi fost foarte rar folosită, cu excepţia cafetierei, a cuptorului cu microunde şi a coşului de gunoi, în care erau

înghesuite mai multe cutii de pizza. Poate că tocmai ele, cutiile acelea, au făcut-o, datorită lor am simţit brusc o zvâcnire dureroasă de înţelegere şi de empatie pentru Linda. Bucătăria mea arăta exact la fel, de foarte multe ori, mai puţin cuptorul cu microunde. Acolo trăise o altă persoană care ştiuse că acasă n-o aştepta nimic altceva decât singurătatea. Uneori e liniştitor. Cel mai adesea nu e. Eram gata să fac pariu că Linda ar fi înţeles asta.

Însă şansa de a o şti cu certitudine n-avea să mi se ivească niciodată. Echipa criminalistică era adunată în jurul patului, ascunzând indiferent ce s-ar fi aflat acolo, ca un ciorchine de ulii şorecari în jurul capetelor expuse ale nelegiuiţilor pe care obişnuiau să-i îngroape până la gât în Vechiul Vest. Vorbeau între ei cu voci scăzute, calme, imperturbabile, ca în timpul unei discuţii elevate de la cină, atrăgându-şi unul altuia atenţia asupra micilor amănunte şi felicitându-se reciproc pentru respectivele observaţii.

— Harry? a spus încet Murphy. Judecând după tonul vocii ei, n-o spunea pentru prima dată. Eşti sigur că te simţi destul de bine pentru asta?

Mi-au zvâcnit buzele. Bineînţeles că nu mă simţeam destul de bine pentru aşa ceva. Nimeni n-ar trebui să se simtă vreodată bine pentru astfel de lucruri. Însă am preferat să spun în schimb altceva:

— Mă doare capul, atâta tot. Scuze. Hai să dăm gata şi treaba asta.

A încuviinţat cu un gest şi m-a condus către pat. Era mult mai scundă decât majoritatea celor care lucrau acolo, însă eu îi depăşeam aproape pe toţi cu un cap. Aşa că n-am fost nevoit să rog pe nimeni să se dea la o parte, m-am apropiat pur şi simplu şi m-am uitat.

Linda murise vorbind la telefon. Era dezbrăcată. Deşi ne aflam încă atât de aproape de începutul anului, pe şolduri pielea albă îi alterna cu cea bronzată. Probabil că stătuse toată iarna sub lampa cu ultraviolete. Încă mai avea părul ud. Zăcea pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, cu o expresie calmă, aşa cum nu fusese când o văzusem în viaţă.

Inima îi fusese smulsă. Ajunsese pe patul supradimensionat, la o jumătate de metru de ea, terciuită, strivită şi alunecoasă, de un stacojiu amestecat cu cenuşiu. Avea şi o gaură în piept, dezvăluind locul în care osul îi fusese crăpat şi împins spre exterior de forţa care-i scosese inima.

Câteva clipe m-am holbat pur şi simplu, remarcând detaliile cu un soi de detaşare. Încă o dată. Cineva folosise încă o dată magia ca să ucidă.

N-am putut să nu mă gândesc la ea, aşa cum fusese la telefon. Glumind, cu replici prompte. Rostindu-şi cuvintele, expresiile şi frazele cu un soi de senzualitate. Cu o uşoară tentă de nesiguranţă, cu o vulnerabilitate care-i amplifica alte laturi ale personalităţii. Avea părul ud fiindcă făcuse o baie înainte de întâlnirea cu mine. Indiferent ce s-ar fi spus despre ea, fusese o fire pasională, plină de vitalitate. Fusese.

În cele din urmă mi-am dat seama ce linişte era în cameră.

Bărbaţii şi femeile din echipa judiciară se uitau, toţi cinci, în sus la mine. Aşteptând. Când m-am uitat la rândul meu în jur, şi-au ferit cu toţii privirile, dar nu trebuia să fii vrăjitor ca să vezi ce se citea pe feţele lor. Spaimă, nealterată, în stare pură. Se confruntau cu ceva pe care ştiinţa nu putea să-l explice. Erau derutaţi, zguduiţi până-n adâncurile sufletelor de acea

neaşteptată, violentă şi sângeroasă dovadă a faptului că trei sute de ani de progres ştiinţific şi de cercetare nu ofereau nimic pe potriva lucrurilor care continuau, după tot acest timp, să stea la pândă în întuneric.

Iar eu eram cel care trebuia să aibă răspunsuri.

N-aveam niciunul pentru ei şi m-am simţit mizerabil fiindcă am păstrat tăcerea în timp ce m-am retras cu un pas şi m-am întors cu spatele către cadavrul Lindei, pentru a traversa apoi încăperea către camera de baie de dimensiuni reduse. Cada era încă plină cu apă. Pe etajera din faţa unei oglinzi erau o brăţară şi o pereche de cercei, câteva farduri, o sticlă de parfum.

Murphy a apărut alături de mine şi a rămas acolo, uitându-se în baie.

— Ea ne-a sunat, mi-a spus. Ultimul număr înregistrat a fost nouă unu unu. De aceea am venit aici. A sunat şi a spus că ştie cine i-a ucis pe Tommy Tomm şi pe Stanton, şi că acum venea după ea. Pe urmă a-nceput să ţipe.

— Atunci a izbit-o vraja. Probabil că telefonul a ieşit din funcţiune imediat după aceea.

Murphy s-a încruntat la mine şi a dat din cap.

— Da. Aşa e. Dar funcţiona perfect când am ajuns aici.

— Vrăjile submineazā uneori tehnologia. M-am frecat la un ochi. Aţi vorbit cu vreo rudă, ceva de genul ăsta?

Ea a clătinat din cap.

— N-are nicio rudă în oraş. Le căutăm acum, dar s-ar putea să dureze ceva timp. Am încercat s-ajungem la şeful ei, dar nu era disponibil. Un oarecare domn Beckitt?

Mi-a studiat faţa, aşteptându-se să spun ceva.

— Ai auzit vreodată de el? m-a întrebat, o clipă mai târziu.

Nu i-am întors privirea. Am ridicat din umeri.

I s-a încordat falca, o uşoară mişcare a extremităţilor feţei. Pe urmă a spus:

— Greg şi Helen Beckitt. Fiica lor, Amanda, a fost ucisă acum trei ani într-un schimb de focuri. Gangsterii lui Johnny Marcone trăgeau într-o bandă de jamaicani care încerca atunci să ocupe cu forţa un teritoriu. Unul dintre ei a împuşcat fetiţa. A mai trăit trei săptămâni la reanimare şi a murit când au deconectat-o de la aparatele de menţinere în viaţă.

N-am spus nimic. Dar m-am gândit la faţa amorţită şi la ochii morţi ai doamnei Beckitt.

— Soţii Beckitt au încercat să-i intenteze lui Marcone un proces de omor din neglijenţă, dar avocaţii lui erau prea buni. L-au anulat încă înainte de a ajunge la tribunal. Şi nu s-a aflat niciodată cine era bărbatul care-a ucis-o pe micuţă. Se spune că Marcone s-a oferit să le plătească o despăgubire, un preţ al sângelui. Să le ofere o compensaţie. Însă ei l-au refuzat.

N-am spus nimic. În spatele nostru, Linda era pusă într-un sac pentru cadavre, era sigilată înăuntru. Am auzit bărbaţii numărând până la trei şi apoi ridicând-o, aşezând-o pe un soi de targă pe care au împins-o apoi dincolo de uşă. Unul dintre tipii din echipa de criminalistică i-a spus lui Murphy că luau o pauză şi că aveau să revină peste zece minute. Ea a dat din cap şi i-a trimis afară. Camera a devenit şi mai tăcută.

— Ei, Harry, a zis ea. Vorbea cu voce înceată, ca şi cum n-ar fi vrut să tulbure liniştea apartamentului. Ce poţi să-mi spui?

Întrebarea avea o încărcătură subtilă. Ar fi putut

să mă-ntrebe la fel de bine ce nu-i spuneam. Ăsta era sensul. Şi-a scos mâna din buzunarul hainei şi mi-a întins o punguţă de plastic.

Am luat-o. Înăuntru era cartea mea de vizită, cea pe care i-o dădusem Lindei. Era încă uşor curbată de când fusesem nevoit s-o palmez. Şi era pătată de ceea ce am presupus a fi sângele Lindei. M-am uitat pe acea parte a pungii unde se scrie numărul cazului şi cel de identificare al probei. Era gol. Nu fusese înregistrată. Nu era oficială. Nu încă.

Murphy aştepta răspunsul meu. Voia să-i spun ceva. Nu eram tocmai sigur dacă aştepta să-i spun că o mulţime de oameni aveau cartea mea de vizită şi că nu ştiam cum ajunsese acolo, sau cum o cunoscusem pe victimă, care erau legăturile mele cu ea. Pe urmă mi-ar fi pus întrebări. Întrebări de genul celor care li se pun suspecţilor.

— Dacă-ţi spun că am o premoniţie parapsihică, o să mă iei în serios? am întrebat-o.

— Ce fel de premoniţie? a zis ea.

Nu s-a uitat în sus, la mine.

— Simt... m-am întrerupt, cântărindu-mi cuvintele. Voiam să sune foarte clar. Simt că femeia asta are cazier, probabil pentru posesie şi solicitare de droguri. Simt că a lucrat pentru Madame Bianca, pentru Camera ei de Catifea. Simt că Jennifer Stanton i-a fost prietenă intimă şi că au avut o relaţie sexuală. Simt că, dacă ieri ar fi fost abordată şi întrebată despre cele două morţi, ar fi pretins că nu ştie nimic.

Ea s-a gândit o vreme la cuvintele mele.

— Ştii, Dresden, mi-a spus, cu vocea încordată, glacială, furioasă, dacă ai fi *simţit* lucrurile astea ieri, sau măcar azi-dimineaţă, ar fi fost posibil să vorbim cu ea. Ar fi fost posibil să reuşim s-aflăm ceva de la ea. Ar

fi fost chiar *posibil* - şi s-a întors spre mine şi m-a trântit de uşă, ţintuindu-mă acolo cu forţa unui antebraţ şi cu greutatea întregului ei corp - ar fi fost chiar posibil, a mârâit, să fie încă *în viaţă.*

Şi-a ridicat ochii spre faţa mea, fixându-mă cu privirea, şi nu mai arăta nicidecum ca o majoretă drăgălaşă. Semăna a lupoaică stând deasupra leşului unuia dintre puii ei şi pregătindu-se să facă pe cineva să plătească pentru moartea lui.

De data asta, eu am fost cel care s-a uitat în altă parte.

— O mulţime de oameni au cartea mea de vizită, am spus. Mi le las peste tot. Nu ştiu cum a făcut rost de ea.

— La naiba, Dresden, a zis Murphy.

A făcut un pas în spate şi s-a îndepărtat, îndreptându-se spre cearşafurile pătate de sânge.

— Îmi ascunzi ceva. Ştiu. Pot obţine un mandat pentru arestarea ta. Pot să te-aduc la secţie pentru interogatoriu. S-a întors din nou către mine. Cineva a ucis deja trei oameni. E *datoria* mea să-l opresc. Şi asta fac.

N-am spus nimic. Simţeam mirosul săpunului şi al şamponului din baia Lindei Randall.

— Nu mă face s-aleg asta, Harry. I s-a îmblânzit măcar vocea, dacă nu şi ochii şi faţa. Te rog.

Am căzut pe gânduri. I-aş fi putut dezvălui totul. Asta îmi cerea - nu doar o jumătate de poveste, nu doar o parte din informaţii. Voia totul. Voia să aibă toate piesele în faţa ei, ca să le poată asambla, să poată demonstra vinovăţia băieţilor răi. Nu voia să-ncerce o rezolvare a jocului de puzzle ştiind că eu păstram în buzunar o parte dintre piese.

Ce rău se putea întâmpla? Linda Randall mă

sunase în ziua aceea, mai devreme. Plănuise să vină la mine, să-mi vorbească. Urma să-mi dea nişte informaţii şi cineva o amuţise înainte de a o face.

În viziunea mea, dacă i-aş fi spus asta lui Murphy, ar fi apărut două probleme. În primul rând, ar fi început să gândească în stilul unui poliţist. Nu i-ar fi fost greu să afle că Linda nu era tocmai o creatură de înaltă fidelitate. Avusese numeroşi amanţi, din ambele tabere. Dacă ea şi cu mine eram mai apropiaţi decât recunoşteam eu? Dacă fusesem cuprins de furia geloziei şi mă folosisem de magie ca să-i ucid amanţii, după care aşteptasem o altă furtună ca s-o omor şi pe ea? Suna plauzibil, realist, o crimă din pasiune - Murphy ştia că procurorul districtual ar fi trebuit să trudească din greu pentru a dovedi că magia putea fi o armă a crimei, dar, dacă ar fi fost în schimb vorba de un pistol, ar fi mers foarte repede.

A doua problemă, şi cea care mă îngrijora cel mai mult, era faptul că muriseră deja trei oameni. Şi, dacă n-aş fi fost norocos şi inventiv, ar mai fi existat doi morţi, în apartamentul meu. Încă nu ştiam cine era făptaşul. Dacă i-aş fi împărtăşit lui Murphy puţinele mele informaţii în plus, n-aş fi ajutat-o cu nimic. Aş fi făcut-o doar să pună mai multe întrebări, iar ea voia răspunsuri.

Dacă glasul din umbră ştia că Murphy conducea o anchetă cu scopul de a-l demasca şi că era pe calea cea bună, ar fi ucis-o şi pe ea, fără niciun scrupul. Şi ea n-ar fi avut cum să se apere. Poate că era formidabilă în înfruntarea cu un criminal obişnuit, dar, dintre toate tehnicile aikido din lume, niciuna nu i-ar fi fost de vreun folos în lupta împotriva unui demon.

Şi mai era şi Consiliul Alb. Oameni ca Morgan şi superiorii lui, în siguranţă datorită puterii lor,

aroganţi şi considerându-se mai presus de orice altă autoritate şi de orice alte legi în afară de ale lor, n-ar fi ezitat să elimine un locotenent de poliţie care descoperise lumea lor secretă.

M-am uitat la cearşafurile pătate de sânge şi m-am gândit la cadavrul Lindei. M-am gândit la biroul lui Murphy, mi-am imaginat cum ar fi arătat cu ea lată pe podea, cu inima smulsă din piept, sau cu gâtul smuls de o creatură înfiorătoare din altă lume.

— Îmi pare rău, Murph, i-am răspuns, Vocea îmi suna ca o şoaptă hârâită. Aş vrea să te pot ajuta. Nu ştiu nimic util.

N-am încercat nici să-mi ridic ochii spre ea, nici să-i ascund că minţeam.

Am simţit, mai degrabă decât am văzut, înăsprirea din jurul ochilor ei, micile încreţituri care spuneau că se simţea rănită, că era furioasă. Nu sunt sigur că i-a căzut o lacrimă sau că n-a ridicat pur şi simplu mâna ca să-şi îndepărteze părul din ochi. Pe urmă s-a întors către uşa de la intrare, strigând:

— Carmichael! Mişcă-ţi fundul încoace!

Carmichael arăta la fel de neîngrijit cum fusese cu câteva zile în urmă, ca şi cum trecerea timpului nu l-ar fi schimbat câtuşi de puţin - era sigur că nu-şi schimbase haina, singurele modificări fiind ale petelor de pe cravată şi a modelului aparte creat de părul lui ciufulit. Într-un asemenea gen de stabilitate ar trebui să fie ceva liniştitor, m-am gândit. Indiferent cât de rău mergeau lucrurile, indiferent cât de oribilă sau de dezgustătoare ar fi fost scena, puteai conta pe Carmichael, care arăta întotdeauna la fel de mizerabil. A intrat aruncându-mi o privire aspră.

— Da?

Murphy i-a azvârlit punguţa de plastic şi el a prins-

o..

— Etichetează asta şi înregistreaz-o, i-a cerut ea. Şi rămâi încă un minut. Am nevoie de un martor.

Carmichael s-a uitat în jos, la punguţă, şi mi-a văzut cartea de vizită. A căscat ochii, ochii lui ca mărgelele, şi am văzut recuplarea rotiţelor din capul lui când m-a reclasificat, schimbându-mi eticheta de *aliat enervant* cu aceea de *suspect.*

— Domnule Dresden, a spus Murphy. Şi-a păstrat tonul glacial, politicos. Am vrea să-ţi punem câteva întrebări. Crezi că ai putea veni la secţie, să dai o declaraţie?

Întrebări. Consiliul Alb avea să se reunească peste mai puţin de treizeci de ore ca să mă execute. N-aveam timp pentru întrebări.

— Îmi pare rău, locotenente. În seara asta trebuie să-mi aranjez părul.

— Atunci mâine dimineaţă, a propus ea.

— O să vedem, am spus.

— Dacă n-o să fii acolo, m-a ameninţat ea, o să cer un mandat de arestare. O să venim, o să te găsim şi, pe Dumnezeu, Harry, o să capăt nişte răspunsuri despre povestea asta.

— Faci ce vrei, i-am spus, şi am luat-o spre uşă.

Carmichael a înaintat cu un pas şi mi-a tăiat calea. M-am oprit şi m-am uitat la el, dar a rămas cu ochii pironiţi asupra centrului pieptului meu.

— Dacă nu sunt arestat, am spus, presupun că sunt liber să plec.

— Lasă-l să treacă, Ron, a zis Murphy. Vorbea pe un ton dezgustat, dar am simţit, sub el, că era rănită. O să mai stăm de vorbă în curând, domnule Dresden. S-a apropiat cu un pas şi a adăugat, cu o voce perfect egală: şi, dacă se dovedeşte că tu eşti în spatele

tuturor acestora, fii sigur de un lucru. Orice-ai face şi indiferent care ţi-ar fi puterile vrăjitoreşti, o să te găsesc şi-o să te ucid. M-ai înţeles?

Chiar înţelegeam. Înţelegeam sub ce presiune se afla, îi înţelegeam frustrarea, furia şi hotărârea de a pune capăt crimelor. Dacă aş fi fost un soi de erou dintr-un roman de dragoste, aş fi spus ceva concis, elocvent şi dureros. Dar eu nu sunt decât eu, aşa că am răspuns:

— Înţeleg cu siguranţă, Karrin.

Carmichael s-a dat la o parte din drum.

Şi m-am îndepărtat de Murphy, cu care nu putusem vorbi, şi de Linda, pe care nu putusem s-o apăr, cu capul chinuit de durere, obosit până-n măduva oaselor şi simţindu-mă exact ca un rahat.

Am pornit-o spre marginea cvartalului în care se afla blocul Lindei Randall, cu furtuna propriilor gânduri şi emoţii mult mai puternică decât cea care se îndepărta acum de oraş, dezlănţuindu-se deasupra întinderii lacului. Am chemat un taxi de la un telefon public de lângă o benzinărie şi am rămas cu spatele sprijinit de peretele clădirii, sub ploaia fină, aşteptând încruntat.

Pierdusem încrederea lui Murphy. N-avea importanţă c-o făcusem ca s-o protejez, protejându-mă totodată pe mine însumi. Intenţiile nobile nu-nseamnă nimic. Rezultatele sunt cele care contează. Iar rezultatul acţiunilor mele fusese o minciună sfruntată, spusă unuia dintre puţinii oameni pe care ajunsesem aproape să-i numesc prieteni. Şi eram sigur că tot ceea ce se petrecuse între noi nu se mai putea şterge niciodată, chiar dacă găseam vinovatul sau vinovaţii, chiar dacă descopeream cum să-i înfrâng, chiar dacă făceam treaba lui Murphy în locul ei.

Mă gândeam la asta şi la altele, similare, la fel de sumbre şi de pesimiste, când un bărbat cu pălăria trasă pe ochi s-a îndreptat spre mine, s-a oprit la jumătatea drumului, s-a răsucit şi mi-a tras un pumn în stomac.

Nu înc-o dată, am avut timp să gândesc, apoi m-a lovit a doua şi a treia oară. Fiecare lovitură mi-a pătruns în măruntaie, m-a aruncat cu spatele în zidul inflexibil. Respiraţia îmi ieşea din gură în icnete mărunte, sugrumate, şi, chiar dacă aş fi avut în gând o vrajă deja pregătită, n-aveam suflu ca s-o rostesc.

M-am îndoit cumva când a încetat să mă lovească, şi el m-a trântit la pământ. Ne aflam lângă o staţie de benzină bine luminată, chiar înainte de miezul unei

nopţi de vineri, şi tot ce făcea se vedea perfect din toate maşinile care treceau. Dumnezeule, sigur că n-avea de gând să mă ucidă. Deşi în momentul acela eram prea obosit şi prea chinuit de durere ca să-mi pese.

Am zăcut acolo o clipă, năucit. Simţeam mirosul transpiraţiei şi al coloniei agresorului. Îmi dădeam seama că era aceeaşi persoană care sărise la mine cu o noapte înainte. M-a înşfăcat de păr, mi-a smucit capul în sus şi, cu un ţăcănit audibil al unei foarfeci de oţel, mi-a tăiat o şuviţă mare. Pe urmă mi-a dat drumul.

Mi-a îngheţat sângele în vene.

Părul meu. Îmi tăiase o şuviţă de păr. Putea fi folosită aproape pentru orice fel de magie, pentru orice vrajă letală, iar eu nu puteam face absolut nimic ca să-mpiedic asta.

Bărbatul mi-a întors spatele, îndepărtându-se cu paşi repezi, dar nu alergând. Inundat de panică şi de disperare, am sărit la piciorul lui, l-am prins de genunchi şi am smucit cu putere.

— Nemernicule! a ţipat el, după ce am auzit un *poc* specific, şi a căzut grămadă la pământ.

Un pumn, unul foarte mare, cu încheieturi noduroase, era încleştat în jurul şuviţei mele de păr. Am încercat să trag aerul cu putere în piept şi am sărit pe mâna lui.

Pălăria îi căzuse, şi l-am recunoscut - era unul dintre oamenii lui Johnny Marcone care mă urmăriseră de la hotel în după-amiaza zilei de joi, cel care începuse să şchioapete după ce alergase pe o distanţă de mai multe cvartale, străduindu-se să m-ajungă. După toate aparenţele, Şontorogul avea un genunchi cu probleme şi eu tocmai îi aplicasem

tratamentul potrivit.

L-am înşfăcat de încheietură şi i-am ţinut-o cu ambele mâini. Nu sunt foarte puternic, dar sunt numai fibră, şi sunt foarte încăpăţânat. M-am încolăcit în jurul încheieturii lui şi m-am ţinut zdravăn, încercând să-i desfac degetele groase. Şontorogul a-ncercat să-şi smucească braţul. Un braţ plin de muşchi, ceea ce nu era însă de-ajuns ca să clintească greutatea întregului meu trup. M-a îmbrâncit cu mâna cealaltă, străduindu-se să m-arunce de pe el, apoi a-nceput să dea în mine cu un singur pumn.

— Dă-mi drumul, fir-ar să fie, a zbierat el. Dă-te jos de pe mine!

M-am încovoiat, cu capul în jos şi cu umerii ridicaţi, şi m-am ţinut bine. Dacă-mi puteam ţine degetele înfipte în tendoanele lui pentru un timp destul de îndelungat, mâna avea să i se deschidă, indiferent cât de puternic ar fi fost. Am încercat să-mi imaginez că încheietura lui era din plastilină, iar degetele mele din oţel masiv, împingându-se în el, şi am continuat, cu gândul la tot ce era în joc. I-am simţit degetele începând să-şi slăbească strânsoarea. Puteam să văd firele negre şi subţiri ale părului meu.

— Iisuse Hristoase, a strigat cineva. Hei, Mike, vino aici!

S-au auzit paşi în fugă.

După care au apărut doi tineri în costume de jogging şi adidaşi, şi m-au tras de pe Şontorog. Am urlat, incoerent, când mi-au alunecat mâinile de pe încheietura lui. O parte din părul meu s-a împrăştiat pe betonul umed, dar o şi mai mare parte a rămas între degetele care s-au închis din nou.

— Potoleşte-te, potoleşte-te, omule, spunea unul dintre tipii care mă trăgeau. Potoleşte-te.

N-avea rost să mă lupt cu amândoi. Mi-am tras în schimb răsuflarea şi am reuşit să gâfâi:

— Portofelul. Mi-a luat portofelul.

Ţinând cont cum eram îmbrăcat, prin comparaţie cu costumul şi pardesiul Şontorogului, minciuna mea n-avea şanse să stea vreodată în picioare. Sau cel puţin n-ar fi avut, dacă Şontorogul nu ne-ar fi întors spatele şi nu s-ar fi îndepărtat cu mare repeziciune. Cei doi mi-au dat drumul, derutaţi. Apoi au plecat pe o rută prudentă, grăbindu-se să se-ntoarcă la maşina lor.

M-am străduit să mă ridic în picioare şi să mă iau după Şontorog, hârâind ca un acordeon spart. A traversat strada către o maşină şi era deja în ea, demarând, când am ajuns eu acolo. M-am oprit târşâindu-mi picioarele în norul gazelor lui de eşapament şi m-am holbat cu jale în urma luminilor lui de poziţie în vreme ce dispărea în ceaţa stropilor mărunţi de ploaie.

Inima îmi bătea cu putere şi nu s-a domolit nici după ce mi-am recăpătat răsuflarea. Părul meu. Johnny Marcone avea acum o şuviţă din părul meu. I-o putea da cuiva care folosea magia, care o putea întrebuinţa ca să-mi facă orice blestemăţie i-ar fi fost pe plac.

O putea folosi ca să-mi smulgă inima din piept, să mi-o scoată spintecându-mă, aşa cum li se întâmplase lui Jennifer Stanton, lui Tommy Tomm şi sărmanei Linda Randall. Marcone mă prevenise de două ori să mă opresc, iar acum avea de gând să mă scoată din joc odată pentru totdeauna.

Slăbiciunea mea, teama şi oboseala au fost mistuite brusc de furie.

— Pe naiba, am mârâit. O să mă scoată pe naiba.

Tot ce-aveam de făcut era să-i găsesc, să-l găsesc pe Johnny Marcone, să-l găsesc pe Şontorog, să-l găsesc pe vrăjitorul lui Marcone, indiferent cine-o fi fost, bărbat sau femeie. Să-i găsesc, să-mi iau şuviţa de păr înapoi, să-i trântesc la pământ ca pe nişte popice şi s-o trimit pe Murphy să-i aresteze.

Pe Dumnezeu, n-aveam să fac asta stând lungit. Nemernicii nu glumeau. Încercaseră deja să mă ucidă o dată şi veneau din nou după mine. Marcone şi băieţii lui...

Nu, m-am gândit. Nu Marcone. N-avea niciun sens, dacă Ochiul-Trei nu fusese cumva vândut de la bun început de banda lui. Dacă ar fi avut un vrăjitor personal, de ce-ar mai fi încercat să mă mituiască numai ca să mă retrag? De ce nu-mi luase o şuviţă de păr când îl trimisese pe gangsterul cu bâta, ca să mă ucidă apoi când l-am ignorat?

Oare putea fi Marcone? Sau asasinul din slujba lui juca pe două fronturi?

Am decis că, în ultimă instanţă, nu conta. Un lucru era clar: cineva avea o şuviţă din părul meu. Undeva, un vrăjitor intenţiona să mă ucidă.

Oricine ar fi fost, nu era prea priceput - îmi dădusem seama când îi spulberasem vraja de trimitere a umbrei. Nu-mi putea ţine piept dacă îi impuneam o înfruntare directă - poate că avea o grămadă de curaj şi de forţă brută ca să folosească furtunile aşa cum o făcuse şi să ia un demon în robie. Dar era ca un adolescent voinic şi stângaci, puterea lui era nouă pentru el. Eu aveam ceva mai mult decât putere, ceva mai mult decât curaj. Aveam de partea mea antrenamentul, experienţa şi cunoştinţele temeinice.

Şi nu numai atât. În clipa aceea eram suficient de furios ca să-mi rod unghiile şi să scuip agrafe pentru

hârtie.

Omul-umbră nu mă putea lua încă drept ţintă. N-avea un asemenea gen de putere. Trebuia s-aştepte furtunile din fiecare primăvară, să le folosească pentru a mă ucide. Aveam timp. Timp să lucrez. Ar fi fost de-ajuns să aflu unde erau, unde-mi dusese Şontorogul părul, şi aş putut pleca pe urmele lui.

Răspunsul mi-a venit în minte într-o străfulgerare, şi era relativ simplu. Dacă părul putea fi folosit pentru a se crea o legătură cu restul trupului meu, poate reuşeam s-o inversez - să creez o legătură de la mine către păr. La naiba, poate aş fi reuşit chiar să-i dau foc, să-l ard fără să mă mişc din apartamentul meu. Însă formula unei asemenea vrăji era probabil al naibii de bizară. Aveam nevoie de Bob. Bob mă putea ajuta să duc la bun sfârşit o vrajă, putea găsi o asemenea formulă în câteva minute, în loc să fie nevoie de mai multe ore, sau de zile.

M-am strâmbat. Bob plecase şi avea să lipsească aproape încă douăzeci şi patru de ore. De unul singur n-aveam cum să găsesc formula în mai puţin de zece sau douăsprezece ore şi nu credeam că, pe moment, creierul meu era destul de coerent ca să ducă la bun sfârşit nişte calcule valabile.

Aş fi putut s-o sun pe Murphy. Ea trebuia să ştie unde se ascundea Marcone, iar Şontorogul se afla probabil în apropiere. Sau mi-ar fi putut da măcar o idee, sugerându-mi cum să-i caut pe Gentlemanul Johnny, pe Şontorog şi pe Omul-umbră. Dar acum n-ar mai fi făcut-o. Sau ar fi pretins oricum să afle toată povestea şi, după ce i-aş fi spus-o, ar fi încercat să mă aresteze pentru propria mea protecţie, sau să facă altceva tot atât de ridicol.

Mi-am încleştat pumnii cu putere şi unghiile mi-au

intrat în palme. Ar trebui să mi le tai din când în când...

M-am uitat în jos, la ele. Pe urmă m-am grăbit să trec strada, m-am aşezat sub luminile staţiei de benzină şi m-am holbat la mâinile mele.

Sub unghii era sânge, acolo unde muşcaseră din încheietura mâinii Şontorogului. Mi-am aruncat capul pe spate şi am râs. Aveam tot ce-mi trebuia.

Am ieşit din nou în ploaia ceţoasă şi m-am ghemuit pe trotuarul de beton. Am folosit o bucată de cretă pe care-o ţineam în buzunarul pardesiului ca să trasez un cerc în jurul meu. Apoi mi-am răzuit sângele de sub unghii şi l-am pus pe beton, între tălpile mele. A scânteiat sub stropii mărunţi de ploaie.

Am avut nevoie de un moment ca să găsesc următoarea parte, dar m-am împăcat cu ideea folosirii unei vrăji de urmărire pe care o ştiam deja, în loc s-o modific, obţinând una mai plină de demnitate. Mi-am smuls două fire de păr din nări şi le-am pus şi pe ele în cerc, peste fărâmele din pielea Şontorogului şi peste sângele lui. Pe urmă am atins cu un deget cercul de cretă, dorindu-mi să-i dau energie, şi l-am închis.

Şi mi-am adunat toată forţa, forţa mâniei, a spaimei reînoite, a durerii de cap, a stomacului îngreţoşat, şi am aruncat-o într-o vrajă.

— *Segui votro testatum.*

A urmat un val de energie, care mi s-a concentrat în nări, făcându-mă să strănut de mai multe ori la rând. Şi apoi am simţit, destul de evident, parfumul coloniei Şontorogului. M-am ridicat, am redeschis cercul cu o lovitură de picior şi am ieşit. M-am răsucit încet, făcând o rotaţie completă. Am simţit mirosul puternic al Şontorogului venind dinspre sud est, dinspre suburbiile luxoase ale oraşului.

Am început să râd din nou. Ticălosul era el meu. Îl puteam urmări până la Marcone, sau până la indiferent cine-o fi fost cel pentru care lucra, dar trebuia s-o fac imediat. N-avusesem destul sânge pentru ca efectul să dureze mai mult.

— Hei, amice!

Taximetristul s-a aplecat în afara geamului şi m-a privit cu asprime, cu motorul în ralanti, cu capătul ţigării de foi strălucind portocaliu.

M-am holbat o clipă la el.

— Ce e ?

S-a încruntat.

— Ce, eşti surd? A chemat cineva un taxi?

I-am zâmbit larg, încă furios, încă uşor năucit, încă uşor cu capul în nori, încă nerăbdător să trag un şut în dinţii Şontorogului şi ai Omului-umbră.

— Da, eu.

— De ce dau eu peste toţi nebunii? a zis el. Urcă.

Am făcut-o, închizând portiera în urma mea. El m-a privit suspicios prin oglindă şi m-a-ntrebat:

— Încotro?

— Două opriri, i-am răspuns.

I-am dat adresa apartamentului meu şi m-am lăsat pe spătarul banchetei, cu capul întorcându-mi-se de la sine către sud-est, în direcţia celor care voiau să mă omoare.

— Asta-i una, a zis el. Şi a doua?

Mi-am îngustat ochii. Aveam nevoie de câteva lucruri din apartamentul meu. De talismane, de bagheta distrugătoare, de toiag, de un fetiş care ar fi putut avea o importanţă vitală. La urma urmelor, trebuia să port o discuţie serioasă cu unul dintre cei mai mari gangsteri din Chicago.

— O să-ţi spun când ajungem acolo.

Ne-am încheiat drumul la Varsity, un club dintr-o suburbie, aflat în proprietatea lui Marcone. Era un local aglomerat, o distracţie pentru numeroşii tineri de vârsta studenţiei din acea parte a oraşului, şi la ora unu şi jumătate noaptea era încă destul de plin pentru un loc atât de izolat, singurul dintr-un mall şi singurul din tot mall-ul deschis la acea oră a nopţii, singurele ferestre luminate vizibile fiind ale sale.

— Ţicnit, a murmurat taximetristul în timp ce demara, şi a trebuit să mă opresc pentru o clipă şi să-i dau dreptate.

Îl călăuzisem pe un traseu şerpuitor, căci vraja pe care-o aruncasem îmi îngăduia, literalmente, să merg pe urmele Şontorogului după miros. Începuse să se estompeze chiar din momentul în care o făcusem - nu avusesem destul sânge pentru una mai persistentă, dar ţinuse destul de mult ca s-ajung drept la Varsity şi să identific maşina Şontorogului în parcare. Am trecut pe lângă geamuri şi, aşa cum era de aşteptat, într-un separeu mare, rotund, din spate i-am văzut pe Johnny Marcone, pe Hendricks, cu ceafa lui de taur, pe Şontorogu şi pe Ţeposu, stând cu toţii de vorbă. M-am aplecat în grabă, ieşind din raza lor vizuală înainte de a mă observa vreunul dintre ei. Apoi m-am întors în parcare, să văd ce-aveam la dispoziţie.

Câte o brăţară la fiecare încheietură. Un inel. Bagheta distrugătoare. Toiagul meu.

M-am gândit la toate mijloacele rafinate şi perfide prin care aş fi putut înclina situaţia în favoarea mea - iluzii inteligente, o întrerupere convenabilă a curentului electric sau a apei, o invazie bruscă a şoarecilor sau a gândacilor de bucătărie. Aş fi putut s-o dirijez pe oricare dintre ele. Printre oamenii care

folosesc magia nu sunt mulţi atât de uşor adaptabili, şi foarte puţini au acel gen de experienţă şi au făcut acel gen de antrenament de care este nevoie ca să pună în funcţiune toate aceste vrăji laolaltă.

Am clătinat din cap, iritat. N-aveam timp de pierdut cu subtilităţi.

Atunci, putere în talismane. Putere în inel. Am întins mâna pentru a aduce putere atât în toiag, cât şi în baghetă, puterea rece a lemnului şi furia clocotitoare a focului, şi m-am oprit în faţa uşii clubului Varsity.

Pe urmă am aruncat-o în aer, smulgând-o din balamale.

Am aruncat-o în afară, nu înăuntru. O serie de fărâme au zburat către mine şi au ricoşat din scutul de aer pe care mi-l ţineam în faţă, în timp ce altele au căzut în ploaie în parcarea din spatele meu. N-o smulsesem ca să-i rănesc pe cei câţiva oameni nevinovaţi care cinau de cealaltă parte a ei. Dar n-ai decât o singură şansă de a face o primă impresie.

Uşa odată îndepărtată, mi-am îndreptat bagheta distrugătoare spre interior şi am rostit o poruncă. Tonomatul s-a izbit de perete de parcă ar fi fost lovit de o ghiulea, apoi s-a topit într-o băltoacă vâscoasă de plastic lichid. Muzica a ţipat în difuzoare şi s-a oprit. Am păşit în cadrul uşii şi am eliberat din inel un val controlat de energie. Explozia becurilor a început de la uşă şi s-a extins pe un cerc în toată încăperea, cu pocnete ascuţite ale micilor detonări şi cu jeturi de sticlă pulverizată şi de fragmente strălucitoare de filament. Oamenii de la bar şi de la mesele de lemn împrăştiate prin sală au reacţionat aşa cum are toată lumea tendinţa s-o facă în asemenea situaţii. Au început să ţipe, să se ridice în picioare sau să se

ghemuiască derutaţi sub mese. Câţiva s-au repezit afară prin uşa de incendiu plasată în lateral şi în fundul încăperii. Tăcerea s-a lăsat brusc, profundă. Toată lumea a încremenit, şocată, holbându-se către uşă - holbându-se la mine.

La masa din spate, Johnny Marcone se uita spre uşă cu ochii lui lipsiţi de pasiune, de culoarea banilor. Nu zâmbea. Lângă el, Hendricks mă privea cu asprime, cu singura sa sprânceană coborâtă destul de mult ca să-l ameninţe cu orbirea. Ţeposu strângea din buze, palid la faţă. Şontorogu se holba la mine cu o groază în stare pură. Nimeni nu făcea nicio mişcare şi nu scotea niciun sunet. Cred că apariţia unui vrăjitor dezlănţuit poate avea efectul ăsta.

— Porcuşorule, porcuşorule, lasă-mă să intru, am spus eu, în mijlocul tăcerii. Mi-am proptit toiagul în podea şi m-am uitat la Marcone cu ochi îngustaţi. Aş vrea realmente să stăm un minut de vorbă, John.

Marcone m-a fixat o clipă cu privirea, apoi i-au zvâcnit colţurile buzelor.

— Ai un stil aparte de persuasiune, domnule Dresden.

S-a ridicat şi li s-a adresat tuturor celor de faţă fără să-şi ia ochii de la mine nici măcar pentru o singură clipă. Probabil că era furios, dar interiorul lui de gheaţă îi ascundea mânia.

— Doamnelor şi domnilor, s-ar părea că Varsity se închide mai devreme. Vă rog să ieşiţi în ordine, prin cea mai apropiată uşă. Nu vă faceţi griji pentru notele de plată. Domnule Dresden, vrei să te dai la o parte din uşă ca să le permiţi clienţilor să iasă?

Am făcut un pas în lateral. Localul s-a golit repede, părăsit de clienţi şi de personal deopotrivă, ceea ce m-a lăsat singur cu Marcone, cu Hendricks, cu Ţeposu şi

cu Şontorogu. Niciunul dintre ei nu s-a clintit în vreme ce aşteptau să plece clienţii şi chelneriţele. Şontorogu a-nceput să transpire. Expresia lui Hendricks a rămas tot timpul neschimbată. Uriaşul avea răbdarea unei pume, gata să sară asupra cerbului care nu bănuieşte nimic.

— Îmi vreau şuviţa de păr înapoi, am anunţat, imediat ce ultimul cuplu de vârsta studenţiei s-a grăbit să iasă pe uşă.

— Poftim? s-a mirat Marcone.

Capul i s-a aplecat într-o parte şi părea sincer nedumerit.

— Ai auzit ce-am spus, am zis eu. Gunoiul ăsta al tău - mi-am înălţat bagheta distrugătoare cu o zvâcnire şi am arătat spre Şontorog - tocmai a sărit pe mine într-o staţie de benzină din cealaltă parte a oraşului şi mi-a tăiat nişte păr. Îl vreau înapoi. N-am de gând să crăp ca Tommy Tomm.

În ochii lui Marcone a strălucit o furie cumplită, rece, de culoarea banilor. Şi-a întors încet capul către Şontorog.

Faţa lată a acestuia s-a albit mai tare. A clipit, vrând să scape de o picătură de sudoare ajunsă în ochi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, şefule.

Privirea lui Marcone a rămas neclintită.

— Domnule Dresden, a spus, presupun că ai vreun soi de dovadă.

— Uită-te la încheietura lui stângă, am răspuns. Are pe piele mai multe urme de unghii, în locul de unde l-am înşfăcat.

Marcone a dat din cap, cu ochii lui reci de tigru pironiţi într-ai Şontorogului, şi a întrebat, aproape cu blândeţe:

— Ei?

— Minte, şefule, a protestat Şontorogu. La naiba, am nişte urme de unghii de la prietena mea. El ştie asta. Ţi-aduci aminte ce-ai zis, e vrăjitor pe bune, ştie lucruri.

Piesele de puzzle au căzut la locurile lor.

— Indiferent cine l-a fi ucis pe Tommy Tomm ştie că sunt pe urmele lui, am spus. Rivalul tău, cel care vinde Ochiul-Trei. Probabil că Şontorogu a primit o ofertă avantajoasă din partea lui ca să se-ntoarcă împotriva ta. Îi dă concurentului tău informaţii, îi face comisioane.

Şontorogu n-ar fi fost în stare să-şi salveze viaţa jucând pocher. S-a holbat îngrozit la mine, a protestat scuturând din cap.

— Există un mod simplu de a lămuri lucrurile, a spus Marcone, cu voce lină, egală. Lawrence. Arată-mi încheietura.

— Minte, şefule, a repetat Lawrence Şontorogu, dar îi tremura vocea. Încearcă să te zăpăcească.

— Lawrence, a zis Marcone, pe tonul reproşului blând adresat de un părinte copilului său.

Lawrence Şontorogu a ştiut că se terminase. I-am citit hotărârea disperată pe chip înainte de a face vreo mişcare.

— Mincinosule! a urlat la mine.

S-a ridicat, scoţându-şi mâna de sub masă. Am avut timp să-mi dau seama că ţinea în ea un revolver, de fapt o armă geamănă cu pistolul meu de calibrul .38, înainte de a începe să tragă.

S-au întâmplat mai multe lucruri în acelaşi timp. Mi-am ridicat mâna stângă, concentrându-mi voinţa asupra brăţării din scuturi medievale minuscule de la încheietură, şi am întărit energiile protectoare din

jurul meu. Gloanţele s-au lovit de ele scoţând sunete tânguitoare şi împrăştiind scântei în imediata mea apropiere, în întunericul din restaurant.

Ţeposu a sărit de la masă, cu un mic pistol automat gen Uzi în mână. Hendricks a fost mai crud şi mai direct, reacţionând cu violenţa lipsită de raţiune a unui sălbatic. Bodyguardul uriaş l-a tras pe Marcone înapoi cu o mână, interpunându-se între şeful mafiot şi Lawrence. Cu mâna cealaltă a scos un pistol compact semiautomat.

Şontorogu a-ntors capul şi l-a văzut pe Hendricks, i-a văzut arma. Intrat în panică, a întors-o pe-a lui către bărbatul mai voinic.

Hendricks l-a împuşcat cu o eficienţă nemiloasă, trei pocnete ascuţite, trei străfulgerări la gura ţevii. Primele două gloanţe l-au nimerit pe Şontorog în mijlocul pieptului, împingându-l cu doi paşi înapoi. Al treilea l-a izbit deasupra sprâncenei drepte, i-a aruncat capul pe spate, l-a făcut să se rostogolească la pământ.

Avea ochi de culoare întunecată, ca ai mei. I-i zăream. Aşa cum zăcea pe duşumea, capul i s-a întors către mine. L-am văzut clipind, o singură dată. Pe urmă i-a pierit lumina din ochi şi şi-a dat sufletul.

Am rămas o clipă nemişcat, uluit. Cu intrarea mea grandioasă sau fără, nu asta mă aşteptasem să se-ntâmple. Nu voiam să ucid pe nimeni. La naiba, nu voiam să moară nimeni, nici eu, nici ei. Mi-era greaţă. Fusese un soi de joc, un concurs macho în domeniul organizării spectacolelor pe care fusesem hotărât să-l câştig. Şi dintr-odată nu mai era un joc, iar eu nu-mi mai doream decât să plec din locul ăla viu.

Stăteam cu toţii acolo, fără să ne clintim. Pe urmă Marcone a spus, de sub Hendricks:

— Îl voiam viu. În primul rând, era posibil să aibă răspunsuri pentru mai multe întrebări.

Hendricks s-a încruntat şi s-a ridicat de pe Marcone.

— Îmi pare rău, şefule.

— E-n ordine, domnule Hendricks. Presupun că e mai bine să greşeşti din prudenţă.

Marcone s-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat cravata şi s-a dus să-ngenuncheze lângă cadavru. I-a pipăit gâtul, apoi încheietura mâinii, şi a clătinat din cap.

— Lawrence, Lawrence. Ţi-aş fi plătit de două ori mai mult decât ţi-a oferit celălalt, dacă ai fi venit la mine să-mi spui. N-ai fost niciodată prea isteţ, nu-i aşa?

Pe urmă, cu un chip care nu trăda mai multe emoţii decât pe toată durata serii, i-a tras lui Lawrence Şontorogu mâneca în sus şi i-a studiat încheietura. S-a încruntat şi i-a lăsat braţul din nou jos, cu o expresie meditativă.

— S-ar părea c-avem un duşman comun, domnule Dresden, a zis. S-a răsucit şi şi-a oprit privirea asupra mea. Cine e?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Dacă-aş fi ştiut, n-aş mai fi fost acum aici. Am crezut că puteai fi tu.

Marcone a ridicat din sprâncene.

— Ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine, domnule Dresden.

Era rândul meu să mă-ncrunt.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit.

Omorurile fuseseră făcute cu mai multă răutate, cu mai multă sălbăticie decât s-ar fi deranjat el să pună într-o asemenea faptă. Concurenţa trebuia

înlăturată, dar era lipsit de sens să faci din asta o reprezentaţie. N-avea cu siguranţă niciun rost să ucizi spectatori, cum fusese Linda, sau Jennifer Stanton. Era ineficient, neindicat pentru afaceri.

— Dacă are ceva care-ţi aparţine, poţi să-l iei, domnule Dresden, a zis Marcone. Şi-a rotit privirea în jurul încăperii şi a oftat. Ai face bine să te grăbeşti. Cred că Varsity a avut parte de ultima sa aglomeraţie. O ruşine.

Era greu, dar am păşit deasupra trupului lui Lawrence Şontorogu. A trebuit să-mi las alături toiagul şi bagheta ca să scotocesc buzunarele leşului. M-am simţit ca un jefuitor de cadavre, ghemuit deasupra unui mort, scoţându-i din buzunare ceea ce era valoros pentru mine.

Nu mi-am găsit părul nicăieri. Mi-am ridicat privirea spre Marcone, iar el s-a uitat la mine, în ochii mei, fără nicio emoţie vizibilă.

— Nimic, i-am spus.

— Interesant. Trebuie să-i fi dat altcuiva materialul în cauză înainte de a ajunge aici, a zis el.

— E posibil să i-l fi dat cuiva după ce a ajuns aici?

Marcone a clătinat din cap.

— Sunt cât de poate de sigur că n-a făcut-o. Aş fi observat.

— Te cred, i-am spus, şi aşa era. Dar cui i l-a dat?

— Duşmanului nostru, a răspuns Marcone. Evident.

Am închis ochii, brusc încovoiat de oboseală.

— La naiba.

Marcone n-a zis nimic. S-a ridicat în picioare şi le-a dat lui Hendricks şi Ţeposului câteva ordine cu voce scăzută. Cel dintâi şi-a şters arma cu un şervet şi a lăsat-o pe podea. Al doilea s-a dus în spatele barului şi a început să se ocupe de ceva care implica un cablu de

alimentare cu electricitate şi o sticlă cu whisky.

Mi-am luat toiagul şi bagheta, m-am ridicat şi m-am întors spre Marcone.

— Spune-mi ce altceva mai ştii. Trebuie să aflu tot dacă vreau să-l prind pe tipul ăsta.

El s-a gândit la vorbele mele, apoi a dat din cap.

— Da, aşa e. Din nefericire, ai ales pentru discuţia asta un forum public. Te-a plasat, în ochii oricui a vrut să se uite, în postura cuiva care-mi e duşman. Oricât de uşor de priceput ţi-ar fi fost motivele, faptul că m-ai sfidat în public rămâne. Nu-l pot lăsa să treacă fără o ripostă, indiferent care mi-ar fi sentimentele, dacă nu vreau să-i invit pe alţii să-l repete. Trebuie să-mi păstrez controlul. Nu e nimic personal, domnule Dresden. E vorba de afaceri.

Mi-am încordat fălcile, am strâns cu mai multă putere bagheta distrugătoare şi m-am asigurat că scutul meu era încă acolo, gata să plec.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Nimic, a răspuns el. Nu trebuie să fac nimic. Fie că o să te ucidă duşmanul nostru, caz în care nu e necesar să-mi asum eu vreun risc, sau să şi-l asume oamenii mei pentru a te lichida, fie o să-l găseşti la timp şi o să-l dobori. Dacă o să-l înfrângi, o să le dau de înţeles tuturor celor care vor întreba că ai făcut-o din ordinul meu, după care voi fi înclinat să dau uitării seara asta. În ambele cazuri, am mai mult de câştigat dacă aştept şi urmăresc ce se petrece.

— Dacă mă omoară, am subliniat eu, dacă eu sunt următorul căruia i se va smulge inima din piept, tot n-o să ştii unde e. N-o să faci niciun progres în privinţa înlăturării lui şi a protejării afacerilor tale.

— E adevărat, a recunoscut Marcone. Pe urmă a zâmbit, o expresie care a dispărut după o fracţiune de

secundă. Dar cred că n-o să fii o pradă chiar atât de uşoară. Chiar dacă o să te ucidă, cred c-o să se dea de gol într-un fel sau altul. Şi, după întâlnirea noastră de zilele trecute, am impresia că simt mai bine ce anume trebuie să caut.

L-am privit încruntându-mă şi i-am întors spatele, îndreptându-mă grăbit spre uşă.

— Harry, a spus el.

M-am oprit şi m-am răsucit pe călcâie.

— Între noi fie vorba - oricum nu ştiu nimic care ţi-ar putea fi de folos. Niciunul dintre oamenii lui pe care-am reuşit să punem mâna n-a dezvăluit nimic. Atât de mult se tem de el. Nimeni nu pare să ştie de unde provine drogul, din ce e făcut, sau unde-şi desfăşoară afacerile individul ăsta. Umbră, spun toţi. E întotdeauna în umbră. Asta-i tot ce-am aflat.

L-am privit o clipă, apoi am dat din cap, o singură dată.

— Mulţumesc.

A ridicat din umeri.

— Baftă. Cred c-ar fi mai bine dacă noi doi nu ne-am mai întâlni pe viitor. Nu mai pot tolera un alt amestec în afacerile mele.

— Şi eu cred că e o idee bună, am spus.

— Excelent. E bine să ai pe cineva care-nţelege.

Pe urmă s-a întors către cei doi oameni care-i rămăseseră, lăsând cadavrul lui Lawrence Şontorogu pe podea, în spatele lui.

M-am întors şi eu spre uşă şi am ieşit târându-mi picioarele, în noapte, în frig şi în ploaia măruntă. Mi-era greaţă, încă mai vedeam ochii Şontorogului din clipa când murise. Încă mai auzeam în minte râsul răguşit al Lindei Randall. Încă îmi mai părea rău că o minţisem pe Murphy, încă n-aveam de gând să-i spun

mai multe decât îi spusesem deja. Încă nu aflasem cine încerca să mă ucidă. Încă nu aveam nicio dovadă pe care să i-o prezint Consiliului Alb în apărarea mea.

— Înfruntă adevărul, Harry, mi-am spus. Eşti tot în rahat.

Aţi simţit vreodată disperarea? O totală lipsă de speranţă? Aţi stat vreodată în întuneric, ştiind, în adâncul inimii şi al sufletului, că absolut niciodată n-o să fie mai bine? Că s-a pierdut ceva, pentru totdeauna, şi că nu se mai întoarce?

Asta simţeam eu, ieşind din Varsity, umblând prin ploaie. Când sunt răvăşit, când nu pot gândi, când sunt istovit şi speriat şi când mă simt foarte, foarte singur, ies la plimbare. E pur şi simplu unul dintre lucrurile pe care le fac. Merg şi tot merg şi, mai curând sau mai târziu, îmi vine ceva în minte, ceva care mă face să mă simt mai puţin ca şi cum aş vrea să mă arunc de pe o clădire.

Aşa că am mers. Privind în retrospectivă, pare de-a dreptul stupid să umbli prin Chicago la o oră târzie a unei nopţi de sâmbătă. Nu-mi ridicam prea des privirea. Lăsam lucrurile să mi se deruleze în minte şi mergeam cu mâinile în buzunarele pardesiului, care-mi flutura în jurul picioarelor lungi în vreme ce ploaia îmi lipea treptat părul de ţeastă.

M-am gândit la tata. O fac de obicei când am moralul atât de scăzut. A fost un om bun, un om generos, un ratat fără speranţă. Magician de scenă într-o epocă în care tehnologia făcea mai multe minuni decât magia, nu avusese niciodată prea multe de oferit familiei sale. Era pe drumuri în cea mai mare parte a timpului, dând spectacole în case dărăpănate, străduindu-se din greu să-i ofere mamei o viaţă bună. N-a fost acolo când m-am născut eu.

N-a fost acolo când a murit ea.

Şi-a făcut apariţia la mai bine de o zi după naşterea mea. Mi-a dat numele a trei magicieni, apoi m-a luat cu el, pe drumuri, să distrăm copiii şi

pensionarii, dând spectacole în sălile de gimnastică ale şcolilor şi în magazine alimentare. Era întotdeauna generos, amabil - de fapt mai generos şi mai amabil decât şi-ar fi putut permite. Îmi arăta fotografiile mamei şi îmi vorbea despre ea în fiecare noapte. Şi era întotdeauna puţin cam trist. Ajungeam aproape să simt că o cunoşteam şi eu.

Sentimentul a devenit tot mai puternic pe măsură ce am crescut. Cred că îl vedeam pe tata aşa cum îl văzuse ea - ca pe un bărbat îndrăgit, dulce, blajin. Puţintel naiv, dar cinstit şi cumsecade. Un om căruia îi păsa de alţii, care nu punea câştigul material mai presus de orice. Îmi dau seama de ce l-a iubit ea.

Însă n-am avut când să cresc destul de mare ca să-i fiu asistent, cum îmi promisese. A murit într-o noapte, în somn. Un anevrism, aşa au spus medicii. L-am găsit rece, zâmbind. Poate în clipa morţii o visa pe mama. Şi, uitându-mă la el, m-am simţit dintr-odată, pentru prima oară în viaţa mea, pe deplin şi întru totul singur. Am simţit că dispăruse ceva care n-avea să se mai întoarcă nicicând, că în interiorul meu apăruse un gol care n-avea să se mai umple niciodată.

Şi exact aşa mă simţeam în noaptea aceea ploioasă de primăvară din Chicago, hoinărind pe străzi, cu răsuflarea transformându-mi-se într-o dâră de abur, cu cizma dreaptă scârţâindu-mi la fiecare pas, cu oameni morţi în fiecare gând.

Cred că n-ar fi trebuit să fiu surprins, când, după ore de mers, paşii m-au readus la locuinţa Lindei Randall. Toţi poliţiştii plecaseră, toate luminile erau stinse, toţi vecinii curioşi stăteau comod în paturile lor. În complexul de apartamente era linişte. Zorile încă nu se zăreau pe cer, dar de undeva, pe pervazul unei ferestre sau într-un cuib de pe acoperiş, ciripea o

pasăre.

Eram la capătul puterilor, la capătul resurselor. Nu reuşisem să mă gândesc la nimic, nu-mi venise nicio idee genială. Un ucigaş avea de gând să mă omoare cu o vrajă cu prima ocazie când se putea folosi de o furtună şi, după cum simţeam aerul, îmi dădeam seama că asta se putea întâmpla oricând. Dacă nu mă omora el, Morgan avea să convingă cu siguranţă Consiliul Alb să ceară executarea mea în zorii zilei de luni. Probabil că nemernicul începuse deja s-adune voturi. Dacă toată povestea ajungea în faţa Consiliului, n-aveam nicio şansă.

M-am sprijinit de uşa apartamentului Lindei. Era brăzdată de banda galbenă cu negru pe care scria LIMITĂ STABILITĂ DE POLIŢIE - NU O TRAVERSAŢI. Nu mi-am dat seama ce făceam decât după ce rostisem deja o vrajă care descuiase uşa şi desprinsese partea de jos a benzii galbene, şi intrasem în apartament.

— Asta-i o prostie, Harry, mi-am spus.

Cred că nu eram într-o dispoziţie care să mă-ndemne să-mi dau ascultare. M-am plimbat prin apartamentul Lindei, trăgând în nări mirosul parfumului şi al sângelui ei. Pe care încă nu veniseră să-l cureţe. Probabil că administratorul apartamentului avea să se ocupe de asta mai târziu. În filme n-arată niciodată asemenea detalii.

În cele din urmă m-am pomenit întins pe podea, pe covorul de lângă patul lat al Lindei. Eram ghemuit pe-o parte, cu spatele la pat şi cu faţa spre uşile glisante, de sticlă, care dădeau în micul ei patio pavat cu beton. Nu simţeam nevoia să mă mişc, să plec undeva, să fac ceva. Era inutil. Totul fusese inutil. Aveam să mor în următoarele două zile.

Şi nu eram sigur că-mi păsa, asta reprezenta cea mai rea parte. Eram pur şi simplu prea obosit, istovit după toate vrăjile pe care fusesem nevoit să le folosesc, după mersul pe jos, după vânătăile şi pumnii cu care mă alesesem, după lipsa de somn. Era întuneric. Totul era în întuneric.

Cred că trebuie să fi adormit. Aveam nevoie de somn, după tot ce se întâmplase. Nu-mi aduc aminte de nimic altceva, doar că soarele îmi strălucea cu prea multă putere în ochi.

Am clipit şi m-am apărat de lumină ridicându-mi o mână şi rămânând cu ochii închişi. Dimineţile nu fuseseră niciodată momentul zilei preferat de mine, iar soarele se înălţase deasupra clădirilor de vizavi, soarele vesel de primăvară, a cărui strălucire străpungea draperiile Lindei Randall şi pleoapele mele şi îmi pătrundea în creier. Am bombănit ceva şi m-am rostogolit pe partea cealaltă, cu faţa către întunericul răcoros de sub pat, cu spatele la razele calde.

Dar n-am adormit din nou. Am început să mă simt dezgustat de mine însumi.

— Ce dracu faci, Harry? am întrebat, cu voce tare, pe un ton poruncitor.

— M-am întins să mor aici, mi-am răspuns, arţăgos.

— Ca naiba, a zis partea mea mai înţeleaptă. Ridică-te de pe podea şi treci la treabă.

— Nu vreau. Sunt obosit. Pleacă.

— Nu eşti prea obosit ca să vorbeşti singur. Aşa că nu eşti prea obosit nici ca să-ţi aperi fundul de crocodili. Deschide ochii, mi-am ordonat, cu hotărâre.

Mi-am curbat umerii, nevrând să mă supun, dar, în ciuda judecăţii mele mai sănătoase, chiar mi-am deschis ochii. Soarele preschimbase apartamentul Lindei Randall într-un loc aproape vesel, poleit cu aur

- tot pustiu, desigur, dar încălzit de câteva amintiri frumoase. Am văzut un album de absolvire din liceu zăcând în apropiere, sub pat, cu mai multe fotografii servind drept semne de carte. Era şi o poză înrămată, a unei Linda mult mai tinere, cu un zâmbet strălucitor, neavând nimic din sfârşeala pe care-o văzusem în ea şi stând, în roba ei de absolventă, în mijlocul unui cuplu cu înfăţişare blândă, doi oameni ce păreau să se apropie de şaizeci de ani. Părinţii ei, am presupus. Părea fericită.

Şi, chiar la marginea unei raze răzleţite, una care se retrăgea deja pe măsură ce se ridica soarele deasupra muchiilor clădirilor, era un cilindru mic de plastic, roşu cu capac gri.

Salvarea mea.

M-am grăbit să-l înşfac şi l-am scos de sub pat. Tremuram. L-am scuturat, şi a zăngănit. Înăuntru era un film. L-am deschis şi mi-am răsturnat filmul în palmă. Capătul de plastic fusese retras în casetă - pe film erau poze, dar încă nu fuseseră developate. Am pus filmul la loc, mi-am dus mâna în buzunarul pardesiului şi am scos o altă cutiuţă cilindrică, cea pe care o găsisem lângă casa lui Victor Sells de pe malul lacului. Cele două erau identice.

Gândurile mi s-au rotit, orientându-se către o pistă cu totul nouă. Un întreg şi nou tărâm al posibilităţilor mi se deschisese în faţă şi, acolo, în el, ar fi putut exista ocazia pe care-o aşteptam, şansa mea de a scăpa cu viaţă, de a-l prinde pe ucigaş, de a salva tot ce începuse să se ducă dracului.

Dar încă nu era limpede. Nu puteam şti cu certitudine ce se petrecea, însă acum exista o legătură, o legătură între anchetarea crimei şi căutarea abandonată a soţului dispărut al Monicăi

Sells, Victor. Aveam un alt fir de urmat, dar nu prea mult timp la dispoziţie. Trebuia să mă scol, să mă ridic în picioare, să trec repede la acţiune. Un vrăjitor bun nu poate fi oprit.

M-am ridicat, mi-am înşfăcat toiagul şi bagheta şi am pornit-o către uşă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu surprins violând locul crimei. M-ar fi putut aresta, m-ar fi putut închide, şi aş fi fost mort înainte de a apuca să depun cauţiunea. Mintea mi-o luase deja înainte, gândindu-se la următorul pas, la încercarea de a găsi fotograful care fusese la casa lui Victor de pe plajă şi la developarea fotografiilor, pentru a vedea dacă surprindeau ceva care să merite uciderea Lindei Randall.

În momentul acela am auzit un zgomot şi m-am oprit. S-a repetat, o răzuire uşoară.

Cineva a răsucit cheia în yala uşii de la intrarea în apartament şi a deschis-o.

Nu era timp să mă reped sub pat, sau în baie, şi nu voiam în niciun caz să-mi limitez mobilitatea. Am făcut un salt înainte şi m-am plasat în spatele uşii care se deschidea, rămânând nemişcat.

A intrat un bărbat - subţire, scund, părând hărţuit. Părul lui de un castaniu fără luciu era prins la spate, într-o coadă de cal. Purta pantaloni de bumbac şi haină, ambele de culoare închisă, şi ducea pe umăr o geantă agăţată de o curea. A închis uşa aproape complet şi s-a uitat agitat în jur. Dar, aidoma majorităţii oamenilor prea nervoşi ca să gândească limpede, vedea mai puţine decât ar fi trebuit şi, cu toate că şi-a rotit capul până într-un punct din care ar fi putut să mă prindă în raza vederii periferice, nu m-a observat. Era un bărbat frumos, sau cel puţin aşa părea, cu linii puternice ale maxilarelor şi obrajilor.

A traversat camera şi s-a oprit brusc când a dat cu ochii de patul pătat de sânge. L-am văzut încleştându-şi pumnii. A scos un sunet straniu, ca un croncănit mărunt, s-a aruncat la podea alături de pat şi a-nceput să pipăie duşumeaua de sub el. După câteva secunde, mişcările i-au devenit mai frenetice şi l-am auzit înjurând cu glas tare.

Mi-am lăsat degetele s-alunece pe suprafaţa netedă a cutiuţei cilindrice care adăpostea filmul din buzunarul meu. Vasăzică aşa. Fotograful misterios care stătuse la pândă în jurul casei de lângă lac a lui Victor Sells era aici, căutându-şi filmul. Am avut, în stomac, o senzaţie asemănătoare cu aceea pe care-o simt când termin un joc de puzzle dificil - o satisfacţie aparte, amestecată cu o tentă de îngâmfare.

Mi-am lăsat fără zgomot toiagul şi bagheta în colţul de lângă uşă şi mi-am scos insigna de consultant

oficial al poliţiei, care conţinea fotografia mea, în afara pardesiului, altfel încât să apară pe fundalul materialului negru. Mi-am acoperit tricoul vechi, mizerabil, cu pardesiul şi am sperat că tipul avea să fie prea buimăcit şi prea nervos ca să observe că pe sub pardesiu purtam pantaloni de trening şi cizme de cowboy.

Mi-am pus mâinile în buzunare, am împins uşa cu o lovitură uşoară a cizmei şi am spus, exact în clipa când se închidea:

— Aşa. Reîntoarcere la locul crimei. Ştiam c-o să te prindem dacă mă mulţumesc s-aştept.

În oricare altă zi, reacţia bărbatului m-ar fi făcut să mă tăvălesc pe jos de râs. A zvâcnit în sus, s-a izbit cu capul de partea de dedesubt a patului, a scheunat, s-a tras în afară, s-a întors să se uite la mine şi, când m-a văzut, a făcut pur şi simplu un salt înapoi, peste pat. Mi-am revizuit părerea despre înfăţişarea lui - avea buzele prea subţiri şi, datorită ochilor prea mici şi prea apropiaţi, privirea încordată, de animal de pradă, a unui dihor.

Mi-am îngustat ochii şi m-am apropiat de el cu un mers maiestuos, un pas lent după altul.

— N-ai putut să rămâi departe, nu-i aşa?

— Nu! a exclamat. Oh, Doamne! Aţi înţeles greşit. Sunt fotograf. Vedeţi? Vedeţi? A bâjbâit în geanta care-i atârna într-o parte, de unde a scos un aparat de fotografiat. Fac poze. Pentru ziare. De-asta am venit aici, încercam doar s-arunc o privire atentă.

— Păstrează-ţi minciunile, i-am spus. Ştim amândoi că n-ai venit să faci fotografii. Căutai asta.

Am scos din buzunar cutiuţa cu filmul, am ridicat-o în mână şi i-am arătat-o.

A-ncetat să trăncănească şi a rămas absolut

nemişcat, holbându-se la mine. Apoi la cutiuţă. Şi-a lins buzele şi a dat să spună ceva.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Mi-am păstrat vocea aspră, poruncitoare. Am încercat să mă gândesc cum ar fi sunat glasul lui Murphy, dacă m-aş fi aflat în clipa aceea în centru, cu ea, aşteptând să-mi pună întrebări.

— Ăă. Wise. Donny Wise. A înghiţit în sec, fixându-mă cu privirea. Am dat de vreun soi de belea?

L-am măsurat cu ochi îngustaţi şi am mârâit:

— O să vedem. Ai vreun act de identitate?

— Sigur, da.

— Să-l văd. L-am săgetat cu privirea şi am adăugat: Încet.

S-a holbat la mine şi şi-a dus mâna la buzunarul de pe şold cu o încetineală exagerată. Şi-a scos portofelul cu o singură mână şi l-a deschis, ca să-i văd permisul de conducere.

M-am apropiat ţanţoş, i l-am smuls din mână şi l-am studiat cu atenţie. Permisul şi fotografia coincideau cu numele pe care mi-l dăduse.

— Ei bine, domnule Wise, am început, aici e în plină desfăşurare o anchetă a poliţiei. Atâta timp cât nu cooperezi cu mine, nu cred că...

M-am uitat în sus, l-am văzut studiindu-mi insigna şi vocea mi s-a stins. El mi-a smuls portofelul, acuzându-mă:

— Nu eşti poliţist!

Mi-am lăsat capul pe spate, sub un unghi plin de aroganţă.

— OK. Poate că nu. Dar lucrez cu poliţia. Şi am filmul tău.

A înjurat din nou şi a-nceput să-şi îndese camera înapoi, în geantă, având evident intenţia să plece.

— Nu. N-ai nimic. Nimic care să mă lege de toate astea. Am plecat de-aici.

L-am privit trecând pe lângă mine în drum spre uşă.

— Nu fi atât de zorit, domnule Wise. Sunt într-adevăr convins că noi doi avem de discutat câteva lucruri. Cum ar fi o cutiuţă de film căzută sub docul unei case de lângă Lacul Providence săptămâna trecută, în noaptea de miercuri.

Mi-a aruncat o privire grăbită.

— N-am nimic să-ţi spun, a mormăit, indiferent cine naiba eşti.

A-ntins mâna spre uşă şi a dat s-o deschidă.

Am gesticulat scurt către toiagul meu din colţ şi am şuierat, cu mâna zvâcnindu-mi către uşă şi rostind, cu cea mai spectaculoasă voce de care eram în stare:

— *Vento servitas.*

Purtat de aerul ce se mişca pe canale strict controlate, ca răspuns la invocarea mea, toiagul a făcut un salt prin încăpere şi a închis uşa, trântindu-i-o în nas lui Donny Wise. El a-nlemnit ca o scândură.

Şi-a răsucit faţa spre mine, cu ochii mari.

— Dumnezeule. Eşti unul dintre ei. Nu mă ucide, a spus. Oh, Doamne. Ai pozele. Eu nu ştiu nimic. Nimic. Nu sunt un pericol pentru tine.

Încerca să-şi păstreze vocea calmă, dar îi tremura. L-am văzut îndreptându-şi ochii către uşile glisante ale micului patio, ca şi cum şi-ar fi calculat şansele de a ajunge acolo înainte de a putea eu să-l opresc.

— Linişteşte-te, domnule Wise, i-am spus. N-am venit aici ca să-ţi fac vreun rău. Îl urmăresc pe ucigaşul Lindei. Ajută-mă. Spune-mi ce ştii. De restul mă ocup eu.

A slobozit un mic hohot de râs aspru şi a făcut cu

prudenţă o jumătate de pas către uşile de sticlă.

— Ca să fiu ucis? Cum a fost Linda, cum au fost ceilalţi? Nici gând!

— Nu, domnule Wise. Spune-mi ce ştii. O să pun capăt crimelor. O să-l aduc pe ucigaşul Lindei în faţa justiţiei.

Am încercat să-mi păstrez vocea liniştitoare, egală, luptând împotriva frustrării pe care-o simţeam. La naiba, avusesem de gând să-l tulbur, dar nu să-l sperii atât de tare încât să vrea să sară printr-o uşă glisantă din sticlă.

— Vreau să-i opresc pe oamenii ăştia tot atât de mult cum o vrei tu.

— De ce? m-a întrebat. Şi acum i-am desluşit în ochi o umbră de dispreţ. Ce-nsemna ea pentru tine? Şi tu te culcai cu ea?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu e decât un alt om care a murit şi n-ar fi trebuit să moară.

— Nu eşti poliţist. De ce-ţi rişti fundul pentru asta? De ce te pui cu oamenii ăştia? N-ai văzut ce pot să facă?

Am ridicat din umeri.

— Cine altcineva o s-o facă? Nu mi-a răspuns, aşa că am ridicat cutiuţa cu filmul. Ce sunt fotografiile astea, domnule Wise? Ce conţin, de ce a meritat să fie ucisă Linda Randall pentru ele?

Donny Wise şi-a frecat palmele de coapse. Coada de cal i-a zvâcnit când şi-a rotit privirea prin cameră.

— Facem un târg. Îmi dai filmul, iar eu îţi spun tot ce ştiu.

Am clătinat din cap.

— S-ar putea să am nevoie de ceea ce e aici.

— Nu-ţi e de niciun folos dacă nu ştii la ce te uiţi, a

subliniat el. Habar n-am cine eşti. Nu vreau să am necazuri. Tot ce vreau e să ies de-aici viu şi întreg.

L-am fixat o clipă cu privirea. Dacă acceptam târgul, pierdeam filmul şi indiferent ce conţinea. Dacă n-o făceam, şi dacă el spunea adevărul, filmul nu mi-ar fi folosit la nimic. Pista mă condusese acolo, la el. Dacă nu descopeream un indiciu care să mă ducă mai departe, eram mort.

Aşa că am pocnit din degete, lăsându-mi toiagul să cadă zăngănind pe podea. Pe urmă i-am aruncat filmul, cu o mişcare de jos în sus. El l-a scăpat şi s-a aplecat să-l ridice, studiindu-mă cu prudenţă.

— După ce ies de-aici, a spus, suntem chit. Nu te-am văzut niciodată.

Am dat din cap.

— Perfect. S-auzim.

Donny a-nghiţit în sec şi şi-a trecut o mână peste păr, către spate, trăgându-se uşor de coada de cal la sfârşitul mişcării.

— O ştiam pe Linda de prin împrejurimi. I-am făcut nişte fotografii, pentru un portofoliu. Fac poze pentru o serie de fete din tot oraşul. Cele mai multe vor s-ajungă în reviste.

— Reviste pentru adulţi?

— Nu, s-a răstit el, încă nervos. În revista unchiului Abner pentru copii. Bineînţeles că-n alea pentru adulţi. Nimic cu adevărat clasa-ntâi, dar poţi să faci bani buni şi dacă nu eşti Hugh Hefner[13].

— Aşa că Linda a venit miercuri la mine. A spus că voia să-mi propună un târg. Trebuia să fac nişte fotografii cu ea şi să-i dau filmul şi primeam… şi ea avea să fie cu adevărat drăguţă cu mine. Nu trebuia decât să-mi fac apariţia acolo unde-mi spunea, să dau

---

[13] Fondatorul revistei Playboy

gata filmul fotografiind prin ferestre şi să plec. Livrarea urma să i-o fac ei, a doua zi. Şi chiar aşa am făcut. Iar acum e moartă.

— La Lacul Providence, am spus eu.

— Da.

— Ce-ai văzut acolo? l-am întrebat.

A clătinat din cap, uitându-se pe lângă mine, cu ochii atraşi din nou de pat.

— Pe Linda. Alţi oameni. Niciunul pe care să-l cunosc. Făceau un soi de petrecere. Numai lumânări şi alte chestii. Era o furtună dată dracului, cu o grămadă de tunete şi de fulgere, aşa că de fapt nu-i puteam auzi. O vreme m-am temut c-o să se uite cineva în sus şi-o să mă vadă în lumina fulgerelor, dar presupun că erau prea ocupaţi.

— Făceau sex, am spus.

— Nu, s-a răstit el. Jucau canastă. Da, sex. Sex adevărat, nu se prefăceau într-un decor. Sexul adevărat n-arată la fel de bine. Linda, încă o femeie, trei bărbaţi. Mi-am făcut filmul şi-am fost gata.

Am rânjit, dar el părea să nu fi remarcat dublul înţeles. Pur şi simplu nu mai găseşti destul de des nelegiuţi de calitate.

— Îl poţi descrie pe vreunul dintre ceilalţi?

A clătinat din cap.

— Nu m-am uitat. Dar n-aveau nimic prea deosebit, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Mi-au întors stomacul pe dos.

— Ştii de ce voia Linda fotografiile?

S-a uitat la mine şi a chicotit apoi, ca şi cum aş fi fost extrem de naiv.

— Iisuse, amice. La ce crezi că sunt bune asemenea fotografii? Voia să aibă pe cineva la mână. La naiba, reputaţia ei n-ar fi avut de suferit din cauza unei poze

care o surprindea în mijlocul unei asemenea orgii. Dar a unora dintre ceilalţi ar fi putut avea. Ce fel de idiot care se vrea poliţist mai eşti şi tu?

I-am ignorat întrebarea.

— Ce-ai de gând să faci cu filmul, Donny?

A ridicat din umeri.

— Probabil c-o să-l arunc.

I-am văzut ochii zvâcnind dintr-o parte în alta şi am ştiut că minţea. Avea de gând să-l păstreze, să afle cine era în fotografii şi, dacă reuşea să-l scoată de-acolo, avea de gând să obţină de pe urma lui orice profit posibil. Părea genul, şi m-am încrezut în propriile instincte.

— Dă-mi voie, am spus, şi am pocnit din degete. *Fuego.*

Capacul gri al cutiuţei a sărit odată cu o mică şuierătură a unei flăcări şi Donny Wise a scâncit, retrăgându-şi mâna. Cutiuţa roşie a izbucnit în flăcări pe drumul către podea, unde a aterizat într-un cocoloş mototolit şi fumegând.

Fotograful s-a holbat la film, apoi la mine, cu gura căscată.

— Sper că n-o să aflu că m-ai minţit, Donny, i-am spus.

S-a albit ca varul, m-a asigurat că n-o făcuse, s-a răsucit pe călcâie şi a fugit din apartament, dând în drumul său peste banda întinsă de poliţie şi lăsând două bucăţi să-i atârne libere în urmă. N-a închis uşa.

L-am lăsat să plece. L-am crezut. Nu părea destul de inteligent ca să inventeze o poveste pe fugă, aşa tulburat cum fusese. M-am simţit inundat de un val sălbatic de triumf, de furie şi de dorinţă de a-l găsi pe omul care, indiferent cine-o fi fost, lua forţele brute ale vieţii şi ale creaţiei şi le transforma în unelte ale

distrugerii, şi de-al arunca alături de restul gunoaielor. Indiferent cine-o fi fost, ucidea oamenii prin magie şi îi omora încetul cu încetul cu Ochiul-Trei, aşa că voiam să-l dobor. Creierul meu s-a clătinat, cuplându-se. Acolo şi atunci aveam ceva cu care să lucrez, o variantă a dimineţii următoare care nu includea moartea mea în diverse moduri înspăimântătoare.

Linda Randall plănuia să şantajeze pe cineva, aşa că am făcut un salt mental incredibil şi am dedus că era vorba de Victor, sau de altcineva aflat în casa lui în momentul petrecerii. Dar de ce? Eu nu mai aveam nicio fotografie, nimic altceva decât informaţiile obţinute de la Donny Wise. Nu-mi puteam permite să pierd vremea. Trebuia să urmăresc pista pe care mi-o dezvăluise, dacă voiam să ajung în miezul lucrurilor şi să aflu cine-o omorâse pe Linda.

Cum reuşisem să mă aleg cu atâtea necazuri în numai câteva zile? Şi cum cerului reuşisem să dau din întâmplare peste ceea ce părea a fi un mic complot complex şi perfid, acolo, în casa de lângă Lacul Providence, investigând un cu totul alt caz?

Aveam un răspuns simplu - nu fusese o întâmplare. Totul fusese gândit. Fusesem direcţionat într-acolo. Cineva dorise să ajung la casa de lângă lac, dorise să mă implic şi să aflu ce se petrecea în locul ăla. O femeie al naibii de nervoasă în preajma vrăjitorilor, care nu voia să-şi dezvăluie numele, care lăsase cu mare grijă să-i scape expresii menite să mă convingă de ignoranţa ei, care trebuise să plece val-vârtej de la întâlnirea stabilită şi care fusese dispusă să renunţe la cinci sute de dolari numai ca să scape de mine la telefon cu câteva secunde mai repede. Cineva mă alesese şi mă silise să ies în câmp deschis, unde

atrăsesem tot soiul de personaje care-mi acordaseră atenţia lor ostilă.

Asta era cheia.

Mi-am cules toiagul şi bagheta şi am ieşit furios pe uşă. Era timpul să stau de vorbă cu Monica Sells.

Taxiul m-a lăsat la un cvartal distanţă de locuinţa Monicăi din suburbii. Timpul mă presa, banii împrumutaţi de Murphy erau pe sfârşite, ajunsesem la capătul răbdării, aşa că n-am mai irosit niciun strop din lumina zilei şi m-am grăbit să străbat strada către casa ei.

Era o clădire mică, atrăgătoare, cu etaj, cu cei doi copaci tineri în curtea din faţă făcându-i concurenţă în privinţa înălţimii. Pe alee se vedeau un minivan şi un coş de baschet, des întrebuinţat. Iarba de pe peluză crescuse prea mult, dar ploile recente ofereau o scuză foarte bună pentru aşa ceva. Strada era liniştită şi am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că majoritatea caselor nu erau ocupate. În multe curţi se vedea anunţul DE VÂNZARE. Draperii răzleţe atârnau ca nişte pânze de păianjen peste ferestre goale, larg deschise. Pentru o stradă cu atâţia copaci, ciripeau prea puţine păsări şi n-auzeam niciun câine lătrându-mă în timp ce mergeam pe trotuar. Deasupra capului, norii se îngroşau, pregătindu-se pentru o altă furtună.

Luând în considerare totul, aveam senzaţia unui loc blestemat, unde se instalase magia neagră. Am intrat pe poarta familiei Sells şi m-am îndreptat spre uşă.

Am sunat şi am aşteptat.

N-a răspuns nimeni.

Am bătut. M-am sprijinit de sonerie.

Tot n-a venit nimeni.

Mi-am încordat fălcile şi m-am uitat în jur. N-am văzut pe nimeni, aşa că m-am întors din nou spre uşă, pregătindu-mă s-o descui cu o vrajă.

Însă tocmai s-a deschis, poate cu vreo cincisprezece centimetri. Înăuntru stătea Monica

Sells, privindu-mă cu ochii ei verzi. Purta jeanşi, o cămaşă simplă, din flanel, cu mânecile suflecate, şi avea părul acoperit de o basma. Nu era machiată. Aşa arăta mai bătrână şi era în acelaşi timp mai atrăgătoare - poate fiindcă înfăţişarea aceea era mult mai naturală, mult mai apropiată de firea ei decât cea pe care i-o dăduseră hainele frumoase şi bijuteriile, când mă vizitase la birou. A pălit, buzele i-au devenit livide.

— N-am nimic să-ţi spun, domnule Dresden, a zis. Pleacă.

— Nu pot, i-am spus.

A dat să trântească uşa, dar mi-am proptit capătul toiagului lângă toc, împiedicând-o să se-nchidă.

— Chem poliţia, m-a ameninţat, cu voce încordată.

S-a sprijinit de uşă, încercând să mă-mpiedice să intru.

— Fă-o, am mârâit, şi-o să le spun despre tine şi despre soţul tău, am adăugat apoi, lăsându-mă în baza intuiţiei.

Era ca şi cum aş fi tras un glonte în întuneric, dar, ce naiba. Ea nu ştia că eu nu ştiam ce dracu se petrecea.

Instinctul meu a dat roade. Am auzit-o trăgându-şi brusc răsuflarea cu un icnet şi am simţit că nu mai apăsa atât de tare în uşă. Mi-am proptit umărul în tăblia ei şi m-am sprijinit cu toată puterea, iar Monica s-a retras din faţa mea, surprinsă. Nu cred că se aştepta să-i intru în casă apelând la forţa fizică. La naiba, nici eu nu mă aşteptasem. Nu-mi dădusem seama cât de furios eram decât după ce zărisem panica de pe chipul ei când îşi ridicase ochii spre mine. Nu ştiu cum arătam, dar e posibil să nu fi părut prea prietenos.

M-am oprit. Am închis ochii. Am respirat adânc şi am încercat să-mi controlez furia. Pierderea controlului nu mi-ar fi fost de niciun folos.

Atunci s-a dus ea după dispozitivul cu electroşocuri.

Am auzit-o mişcându-se şi am deschis ochii la timp ca s-o văd înşfăcând de pe pian o cutie de plastic negru, de mărimea unui telefon mobil, şi fandând către mine. Era palidă, speriată. Între cei doi dinţi ai dispozitivului cu electroşocuri a dansat un fulger albastru când mi l-a îndreptat spre stomac.

Mi-am mişcat toiagul, în poziţie verticală, de la dreapta la stânga, şi aparatul zumzăitor purtat de fandarea Monicăi mi-a trecut pe alături, izbind cadrul uşii. M-am strecurat pe lângă ea, intrând în camera de zi, şi m-am întors s-o privesc în timp ce se redresa şi se răsucea spre mine.

— Nu te las să le faci niciun rău, a mârâit. Nici pe tine, nici pe altcineva. Te ucid înainte de-a apuca să-i atingi, vrăjitorule.

Pe urmă s-a repezit din nou la mine, cu furia înlocuindu-i spaima din ochi, cu o îndârjire care-a reuşit să mă ducă pentru o clipă cu gândul la Murphy. Pentru prima oară mă privea drept în faţă. Pentru prima oară uitase să-şi ferească ochii de ai mei şi, în clipa aceea, am privit în ea.

Totul a părut să-ncetinească pentru o clipă. Am avut timp să-i văd culoarea ochilor, construcţia feţei. Să-mi dau seama unde le mai văzusem înainte, de ce mi se păruse că în înfăţişarea ei era ceva familiar. Am avut timp să-i văd, în spatele ochilor, spaima şi dragostea care îi motivau fiecare mişcare, fiecare pas. Am văzut ce-o făcuse să se repeadă la mine, de ce se temea. I-am văzut amărăciunea şi i-am văzut durerea.

Toate piesele au căzut la locurile lor. Ştiind ce emoţii o conduceau, ştiind ce extraordinară continua să fie chiar şi acum dragostea ei, totul mi s-a părut cu desăvârşire limpede şi m-am simţit ca un idiot fiindcă nu-mi dădusem seama cu câteva zile înainte.

— Opreşte-te, am spus, sau am încercat să spun, înainte de a-mi îndesa ea dispozitivul în piept.

Am dat drumul toiagului şi baghetei, care au căzut troncănind, şi am prins încheietura mâinii ei cu ambele mele mâini. Ea mi-a împins dispozitivul în faţă şi am lăsat-o s-o facă.

Era la vreo şapte-opt centimetri de mine, cu lumina lui strălucitoare în ochii mei. Am expirat, trimiţând aerul către dispozitivul cu electrosocuri, odată cu un efort de voinţă. Au urmat o scânteie şi un norişor de fum, apoi aparatul şi-a dat sfârşitul în mâinile ei, aşa cum părea să facă orice alt dispozitiv electronic când mă aflam prin preajmă. La naiba, eram surprins că avusese nevoie de atât de mult timp ca să iasă din funcţiune. Şi, chiar dacă n-ar fi făcut-o, nu mi-ar fi fost greu să-l scot din uz cu o vrajă.

Am continuat să strâng încheietura Monicăi, dar tensiunea din spatele braţului ei dispăruse. Se holba la faţa mea, cu ochii mari din cauza şocului care fusese întâlnirea privirilor noastre. A-nceput să tremure şi a scăpat dispozitivul inutil dintre degetele fără vlagă. Obiectul a zăngănit pe podea. I-am eliberat mâna, şi ea a continuat să mă fixeze cu privirea.

Şi eu tremuram. O privire în suflet nu e niciodată plăcută şi niciodată simplă. Doamne, uneori detestam faptul că trebuia să trăiesc cu asta. Nu-mi dorisem să ştiu că fusese victima unor abuzuri în copilărie. Pe urmă se măritase cu un om care-i oferise, în viaţa ei de adult, acelaşi lucru. Singura ei speranţă, singura

lumină din existenţa ei erau cei doi copii. N-avusesem timp să-i desluşesc toate motivaţiile, să-i înţeleg logica. Încă nu ştiam de ce mă atrăsese în toată povestea aia - dar ştiam că o făcuse, în ultimă instanţă, fiindcă îşi iubea cei doi copii.

Şi asta era tot ce-mi trebuia de fapt, asta şi o altă legătură, asemănarea sâcâitoare cu altcineva, pe care o remarcasem când venise în biroul meu. Pornind de acolo, totul avea sens.

Monica Sells n-a avut nevoie decât de un singur moment ca să-şi revină. A făcut-o cu o viteză remarcabilă, de parcă ar fi fost obişnuită să-şi pună masca la loc după ce îi fusese smulsă dintr-o lovitură.

— Îmi... îmi pare rău, domnule Dresden. Şi-a înălţat bărbia cu o mândrie fragilă, rănită. De ce ai venit, ce vrei?

— Două lucruri, i-am răspuns. M-am aplecat şi mi-am recuperat toiagul şi bagheta. Vreau şuviţa mea de păr. Şi vreau să ştiu de ce-ai venit la mine joia trecută, de ce m-ai atras în mizeria asta. Şi mai vreau să aflu cine i-a ucis pe Tommy Tomm, pe Jennifer Stanton şi pe Linda Randall.

Ochii ei s-au posomorât şi mai tare, a devenit mai palidă.

— Linda e moartă?

— A murit azi-noapte, i-am spus. Şi cineva are de gând să mă ucidă în acelaşi mod, cu următoarea ocazie.

Afară, la mare depărtare, a bubuit un tunet. Se pregătea o altă furtună, încetul cu încetul. Când ajungea în oraş, aveam să fiu mort. Nimic mai simplu.

M-am uitat din nou la Monica Sells, şi i se citea pe toată faţa, ştia la fel de bine ca mine cum stăteau lucrurile cu furtuna. Ştia asta, şi avea în ochi un soi de

frustrare amară, vlăguită.

— Trebuie să pleci, domnule Dresden, a spus. Nu te poţi afla aici când.... Trebuie să pleci înainte de a fi prea târziu.

Am făcut un pas către ea.

— Eşti singura mea şansă, Monica. Te-am mai rugat o dată să ai încredere în mine. Va trebui s-o fac din nou. Trebuie să ştii că n-am venit aici ca să vă fac vreun rău, ţie sau...

Pe culoarul din spatele ei s-a deschis o uşă. O fată, aflată la sfârşitul incomod al preadolescenţei, cu părul de aceeaşi culoare cu al mamei ei, s-a aplecat în afară.

— Mamă? a spus, cu voce tremurătoare. Mamă, eşti OK? Vrei să chem poliţia?

A scos capul şi un băiat, probabil cu un an sau doi mai mic decât sora lui. Ţinea în mâini o minge de baschet răsfolosită, răsucind-o cu gesturi mici, nervoase.

M-am uitat din nou la Monica. Ţinea ochii închişi. Îi apăreau lacrimile, prelingându-se pe obraji. A avut nevoie de o clipă, dar şi-a tras răsuflarea şi i-a răspuns fetei cu voce clară, calmă, fără să se-ntoarcă spre ea.

— Sunt bine. Jenny, Billy, întoarceţi-vă în camera voastră şi încuiaţi uşa. Vorbesc serios.

— Dar, mamă..., a-nceput băiatul.

— Acum, a spus Monica. Avea glasul încordat.

Jenny a pus o mână pe umărul fratelui ei.

— Hai, Billy.

S-a uitat la mine pentru o singură clipă. Avea ochi prea bătrâni şi prea ştiutori pentru un copil de vârsta ei.

— Hai.

Cei doi au dispărut din nou în cameră, au închis uşa şi au încuiat-o.

Monica i-a aşteptat să plece, apoi a izbucnit mai tare în mai multe lacrimi.

— Te rog. Te rog, domnule Dresden. Trebuie să pleci. Dacă eşti aici când începe furtuna, dacă el află…

Şi-a îngropat faţa în mâini şi a scos un sunet estompat, ca un orăcăit.

M-am apropiat de ea. Trebuia să-i obţin ajutorul. N-avea importanţă nici cât de îndurerată era, nici ce soi de agonie trăia, trebuia să m-ajute. Şi credeam că ştiu ce nume să invoc ca s-o conving.

Uneori pot fi atât de nemernic.

— Monica. Te rog. Sunt pus la zid. Nu mai am de ales. Tot ce ştiu conduce aici. La tine. Şi n-am timp să aştept. Am nevoie de ajutorul tău, înainte de a o sfârşi ca Jennifer, Tommy şi Linda. I-am căutat ochii, şi ea şi i-a ridicat în sus, la mine, fără să-şi ferească privirea. Te rog. Ajută-mă.

M-am uitat în ochii ei şi i-am văzut acolo frica, suferinţa şi slăbiciunea. Am văzut-o uitându-se la mine ca şi cum m-aş fi sprijinit de ea, ca şi cum i-aş fi pretins să-mi dea mai mult decât îşi putea permite.

— Bine, a şoptit. Mi-a întors spatele şi a pornit-o spre bucătărie. Bine. O să-ţi spun tot ce ştiu, vrăjitorule. Dar nu pot face nimic ca să te-ajut.

S-a oprit în uşă şi s-a uitat în urmă, către mine. Cuvintele ei au căzut cu greutatea convingerii, a purului adevăr.

— Acum nu poate face nimeni nimic în ajutorul tău.

Monica Sells avea o bucătărie veselă, în culori strălucitoare. Colecţiona văcuţe din desenele animate, care se înşiruiau pe pereţi şi pe uşile dulapurilor din încăpere cu un soi de indolenţă voioasă, bovină. Frigiderul era acoperit de desene în creion şi de carduri de evaluare şcolară. Pe pervazul ferestrei erau aliniate sticle de toate culorile. Auzeam clopoţeii de vânt de afară, agitaţi fără încetare de un suflu rece, tot mai puternic. Ceasul de pe perete, mare, tot de forma unui văcuţe prietenoase, îşi legăna coada într-o parte şi-ntr-alta, *tic-tac, tic-tac, tic-tac.*

Monica s-a aşezat la masă. Şi-a tras picioarele sub ea şi a părut ceva mai relaxată. Am simţit că bucătăria era sanctuarul ei, locul unde se retrăgea când era supărată. Era de o curăţenie scânteietoare, păstrată cu dragoste.

Am lăsat-o să se relaxeze cât de mult am putut, ceea ce nu însemna un timp prea îndelungat. Aproape că simţeam tensiunea crescând în aer, furtuna clocotind în depărtare. Nu-mi puteam permite să mă port cu mănuşi. Tocmai mă pregăteam să deschid gura, să-ncep să insist, când a spus:

— Pune întrebări, vrăjitorule. O să-ţi răspund. Eu una nu ştiu de unde să-ncep.

Nu s-a uitat la mine. Nu s-a uitat la nimic.

— Bine, am spus. M-am sprijinit de masă. O cunoşti pe Jennifer Stanton, nu-i aşa? Sunteţi rude.

Expresia ei a rămas neschimbată.

— Avem amândouă ochii mamei, a confirmat. Surioara mea a fost întotdeauna rebelă. A fugit de-acasă cu gândul să ajungă actriţă, dar a ajuns în schimb curvă. I se potrivea, în felul ei aparte. Eu am vrut întotdeauna să termine cu asta, dar cred că ea nu

voia. Nu sunt sigură că ştia cum.

— Te-a căutat poliţia, în legătură cu moartea ei?

— Nu. I-au sunat pe părinţii noştri, în St. Louis. Încă n-au descoperit că eu locuiesc în oraş. Sunt sigură că în curând o să-şi dea cineva seama.

M-am încruntat.

— De ce nu te-ai dus la ei? De ce-ai venit la mine?

M-a privit.

— Poliţia nu mă poate ajuta, domnule Dresden. Eşti de părere că mi-ar da crezare? Dacă m-aş duce să le trăncănesc despre vrăji şi ritualuri, s-ar uita la mine ca la un soi de lunatică. S-a strâmbat. Poate că ar avea dreptate. Uneori mă întreb dacă nu-nnebunesc cumva.

— Aşa că ai venit la mine, am zis. De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Cum aş fi putut? m-a întrebat. Cum aş fi putut să intru în biroul cuiva pe care nici măcar nu-l cunoşteam şi să-i spun…

A înghiţit în sec şi a strâns din pleoape, închizându-le peste mai multe lacrimi.

— Şi ce să-mi spui, Monica? am întrebat, la rândul meu. Mi-am păstrat vocea blândă. Cine ţi-a ucis sora?

De-afară se auzea clinchetul clopoţeilor de vânt. Ceasul vacuţă prietenoasă îşi vedea de treabă, *tic-tac, tic-tac, tic-tac.* Monica Sells a tras aerul îndelung în piept, cutremurându-se, şi a închis ochii. Am văzut-o adunându-şi firele curajului destrămat, înnodându-le cât de tare putea. Ştiam deja răspunsul, dar aveam nevoie să-l aud din gura ei. Trebuia să fiu sigur. Am încercat să-mi spun că era bine pentru ea să facă asta, să-i rostească numele cu voce tare. Nu sunt sigur că m-am auto-convins - cum spuneam, nu sunt un mincinos prea grozav.

Monica şi-a strâns pumnii.

— Dumnezeu să m-ajute, a zis. Dumnezeu să m-ajute. A fost soţul meu, domnule Dresden. A fost Victor.

Am crezut c-o să se dizolve în lacrimi, dar n-a făcut decât să se gârbovească mai tare în micul ei ghem defensiv, de parcă s-ar fi aşteptat să-nceapă cineva s-o lovească.

— De-asta ai vrut să-l găsesc, m-am auzit spunând. De-asta m-ai trimis la casa de lângă lac, să-l caut. Ştiai că era acolo. Ştiai c-o să mă vadă dac-o să mă trimiţi în locul ăla.

Vorbeam cu glas scăzut, nu tocmai furios, dar cuvintele loveau în jurul Monicăi Sells ca loviturile de baros, azvârlind în aer aşchii de beton. Fiecare o făcea să tresară.

— Am fost nevoită, a suspinat. Dumnezeule, domnule Dresden. Nu ştii cum a fost. El se înrăia. La început n-a fost rău, chiar n-a fost, dar s-a tot înrăit într-una, şi mi-a fost frică.

— Pentru copiii tăi.

A dat din cap şi şi-a sprijinit fruntea pe genunchi. Şi pe urmă cuvintele au început să se reverse din ea, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai grăbite, ca şi cum n-ar mai fi putut susţine greutatea lor imensă. Am ascultat-o. I-o datoram, fiindcă îi călcam în picioare sentimentele, silind-o să-mi vorbească.

— N-a fost niciodată un om rău, domnule Dresden. Trebuie să-nţelegi. A muncit din greu pentru noi, ca să ne ofere ceva mai bun. Probabil fiindcă ştia că părinţii mei au fost atât de bogaţi. Voia să-mi ofere la fel de mult cât puteau avea ei, şi nu reuşea. Din cauza asta era atât de frustrat, atât de furios. Uneori îşi ieşea din fire. Dar nu era întotdeauna atât de rău. Iar uneori putea să fie atât de bun. Credeam că, poate, copiii or

să-l ajute să se calmeze.

Billy avea patru ani când a descoperit Victor magia. Nu ştiu unde. Dar a-nceput să fie obsedat de ea. A adus acasă cărţi peste cărţi. Lucruri bizare. A pus lacăt la uşa podului şi după cină dispărea acolo. Într-unele nopţi nu venea în pat. În altele, mi se părea c-aud diverse lucruri, acolo, sus. Voci. Ori lucruri care nu erau voci.

S-a cutremurat.

— A-nceput să se-nrăiască. Se-nfuria, şi se petrecea câte ceva. Întâmplări mărunte. Draperiile luau foc pe o margine. Sau obiectele zburau de pe pereţi şi se spărgeau.

Şi-a îndreptat pentru o clipă privirea bântuită către văcuţele ei drăgălaşe, lipite la locurile lor, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că erau tot acolo.

— Ţipa la noi fără niciun motiv. Sau izbucnea în râs, tot fără motiv. Vedea... vedea lucruri. Lucruri pe care eu nu puteam să le văd. Am crezut că-nnebunea.

— Dar nu l-ai înfruntat, am spus, cu voce joasă.

— Nu. Dumnezeu să mă ierte. N-am putut. Mă obişnuisem să tac, domnule Dresden. Să nu fac scandal.

A respirat adânc şi a continuat.

— Pe urmă, într-o noapte, a venit să mă trezească. M-a convins să beau ceva. Mi-a spus că asta o să mă facă să văd, o să mă facă să-l înţeleg. Că, dacă beau, o să văd lucrurile pe care le vede el. Că voia să-l înţeleg, fiindcă eram soţia lui.

De data asta chiar a început să plângă, cu lacrimile alunecându-i în tăcere în josul obrajilor, pe lângă colţurile gurii.

Altceva şi-a mai ocupat cu un pocnet puternic locul, unde ştiam deja că avea s-ajungă.

— Ochiul-Trei, am spus.

Ea a dat din cap.

— Şi… am văzut lucruri, domnule Dresden. L-am văzut pe el.

I s-a schimonosit faţa şi am crezut c-o să vomite. O înţelegeam. Să ţi se deschidă brusc A Treia Vedere, fără să ai habar ce era, ce ţi se întâmpla; să te uiţi la bărbatul cu care te-ai cununat, care ţi-a dat copii, şi să-l vezi aşa cum era cu adevărat, obsedat de putere, mistuit de lăcomie - trebuia să fie ca-n iad. Şi iadul avea să rămână cu ea. Pentru totdeauna. Amintirea n-avea să pălească niciodată, n-avea să găsească niciodată alinarea şi consolarea aşternută de ani, ca o căptuşeală confortabilă între ea şi imaginea soţului ei în postură de monstru.

Ea a continuat, vorbind în răbufniri grăbite, cu voce joasă:

— Mai voiam. Chiar atunci când s-a terminat, cu toate că fusese oribil, mai voiam. Am încercat să nu mă trădez, dar el şi-a dat seama. S-a uitat în ochii mei şi a ştiut, domnule Dresden. Cum s-a întâmplat cu tine, acum. Şi a început să râdă. De parcă tocmai ar fi câştigat la loterie. M-a sărutat, era atât de fericit. Mi-a stârnit greaţa.

A-nceput să facă drogul în cantităţi mai mari. Dar nu reuşea niciodată să facă destul. Şi asta îl înnebunea, îl înfuria. Pe urmă a-nceput să-şi dea seama că putea să fabrice mai mult când era furios. Îşi provoca adevărate crize de furie. Dar tot nu era de-ajuns. Monica a înghiţit în sec. Atunci… atunci…

M-am gândit la spaima şoferului care livra pizza şi la comentariul lui Taa despre „sporturile” practicate de oameni.

— Atunci şi-a dat seama că putea să aibă acces şi la

emoţiile altora, am spus. Că le putea folosi ca să dea mai multă putere vrăjilor.

Ea a dat din cap şi s-a ghemuit mai tare în sine însăşi.

— La început n-am fost decât eu. Mă înspăimânta. Şi pe urmă eram atât de obosită. Apoi a descoperit că, pentru ceea ce făcea el, dorinţa sexuală dădea rezultate mai bune. Şi a-nceput să se uite în jur. După susţinători. Investitori, aşa le spunea el.

Şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii implorând.

— Te rog, domnule Dresden. Trebuie să-nţelegi. N-a fost întotdeauna atât de rău. Erau momente când aproape că puteam să-l văd din nou, aşa cum fusese. Când credeam că se-ntoarce la noi.

Am încercat s-o privesc cu compasiune. Dar nu eram sigur că mai simţeam şi altceva în afară de furie, furie pentru că un om, *oricare,* putea să-şi trateze astfel familia - sau pe oricine altcineva. Probabil că sentimentele mi se citeau pe faţă, fiindcă Monica s-a grăbit să-şi ferească ochii şi s-a ghemuit, speriată. A continuat, cu voce grăbită, parcă vrând să-mi îndepărteze furia, cu vocea unei femei care mai alungase mânia cu vorbele ei disperate, nu numai o singură dată.

— I-a găsit pe soţii Beckitt. Aveau bani. Le-a spus că, dacă-l ajută, o să-i ajute la rândul lui să se răzbune pe Johnny Marcone. Pentru fiica lor. Şi i-au acordat încredere. I-au dat toţi banii de care avea nevoie.

M-am gândit la cei doi Beckitt, la feţele lor uscăţive, flămânde. M-am gândit la ochii morţi ai doamnei Beckitt.

— Şi a început ritualurile. Ceremonia. A spus că avea nevoie de dorinţa noastră sexuală.

Ochii i-au alunecat din stânga în dreapta şi i s-a

adâncit expresia îngreţoşată a feţei.

— N-a fost chiar atât de rău. El închidea cercul şi, dintr-odată, nu mai conta nimic. Nimic, decât carnea. Mă puteam elibera pentru o vreme. A fost aproape ca o evadare.

Şi-a frecat mâna de un picior al pantalonului, ca şi cum ar fi vrut s-o şteargă de ceva scârbos.

— Dar nu era de-ajuns. Atunci a-nceput să discute cu Jennifer. Ştia cu ce se ocupa ea. Ştia că ea cunoştea genul potrivit de oameni. Cum era ea, cum era Linda. Linda i-a făcut cunoştinţă cu omul lui Marcone. Nu-i ştiu numele, dar Victor i-a promis ceva care-a fost suficient ca să-l aducă în cerc.

Atunci n-am mai fost nevoită să merg de fiecare dată. Eu sau Jenny rămâneam cu copiii. Victor a fabricat drogul. Am început să facem bani. Lucrurile au mers mai bine, pentru o scurtă vreme. Atâta timp cât nu m-am gândit prea mult. Monica a inspirat adânc. Atunci a început Victor să se-nrăiască şi mai mult. Invoca demoni. I-am văzut. Şi a spus că-i trebuia mai mult putere. Îi era foame de putere. Era oribil, ca şi cum ai fi urmărit un animal înfometat, măsurând la nesfârşit locul cu pasul. Şi l-am văzut începând… începând să se uite la copii, domnule Dresden. M-a speriat. Felul în care se uita uneori la ei, ştiam…

De data asta s-a îndoit de mijloc, aplecându-se către podea cu un geamăt. S-a cutremurat şi a început să plângă, fără niciun control.

— Oh, Doamne. Copilaşii mei. Copilaşii mei.

Am vrut să mă apropii de ea. Să-i ofer mâna ca susţinere, să-i cuprind umerii cu braţul şi să-i spun că o să fie bine. Dar acum o cunoşteam. Privisem înăuntrul ei. Aş fi făcut-o să ţipe. Doamne, Harry, mi-am spus. N-ai torturat-o destul pe femeia asta?

Am căutat prin dulapuri până când am găsit un pahar. Am deschis apa rece de la chiuvetă, l-am umplut, apoi m-am dus şi l-am pus alături de ea. S-a îndreptat în scaun şi a ridicat paharul între mâinile tremurătoare. A luat o înghiţitură şi o mică parte i s-a vărsat pe bărbie.

— Îmi pare rău, am spus.

Era tot ce-mi trecuse prin cap.

Dacă m-a auzit, n-a dat niciun semn. A sorbit din apă, apoi a continuat, ca şi cum şi-ar fi dorit cu disperare să termine, să scape de gustul cuvintelor din gură.

— Am vrut să-l părăsesc. Ştiam c-o să fie furios, dar nu puteam lăsa copiii să rămână în apropierea lui. Am încercat să vorbesc cu Jenny despre asta. Şi ea a luat problema în propriile mâini. Surioara mea, încercând să mă protejeze. A vorbit cu Victor şi i-a spus că, dacă nu mă lasă să plec, o să se ducă la poliţie şi la Johnny Marcone. Şi-o să le povestească despre el. Iar el... El...

— A omorât-o, am spus.

Victor n-avusese nevoie de nicio şuviţă din părul lui Jenny. Orice soi de mostră din fluidele corporale ar fi dat rezultate. Cu ceremoniile poftei trupeşti pe care le ţinea, avea din belşug ocazia să le colecteze de la sărmana Jennifer Stanton. Poate o făcuse chiar să-i aducă vreo mostră de la Tommy Tomm. Sau poate că Jennifer şi Tommy Tomm fuseseră pur şi simplu prea apropiaţi în clipele când făcuseră dragoste, şi vraja menită să-l afecteze numai pe unul dintre ei îi ucisese pe amândoi.

— A omorât-o, a confirmat Monica.

I-au căzut umerii, gârboviţi de o sfârşeală bruscă.

— Atunci am venit la tine. Am crezut că ai putea să vezi. Ai putea să faci ceva, înainte de a le face el vreun

rău copiilor mei. Înainte de a ucide pe altcineva. Şi acum a murit şi Linda. Şi tu, în curând, domnule Dresden. Nu-l poţi opri. Nimeni nu poate.

— Monica, am spus.

A clătinat din cap şi s-a strâns într-un mic ghem nenorocit.

— Pleacă, a zis. Oh, Doamne. Te rog, pleacă, domnule Dresden. Nu vreau să văd când te ucide.

Inima mea părea un bulgăre de ceară rece în piept. Îmi doream atât de mult să-i spun că totul avea să fie bine. Voiam să-i şterg lacrimile şi să-i spun că încă mai exista bucurie în lume, că încă mai existau lumina şi fericirea. Dar nu credeam că m-ar fi auzit. Acolo unde se afla ea nu se mai afla nimic, decât un întuneric nesfârşit, fără de speranţe, plin de spaimă, durere şi înfrângere.

Aşa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. M-am retras în tăcere, lăsând-o cu plânsul ei. Poate reuşea s-o ajute să se vindece.

Pentru mine nu făcea decât să sune aidoma cioburilor de sticlă căzute dintr-o fereastră spartă.

Când mă îndreptam spre uşa din faţă, privirea mi-a fost atrasă de o mişcare uşoară din stânga. Jenny Sells stătea pe coridor, o umbră tăcută. S-a uitat la mine cu ochi verzi, luminoşi, ca ai mamei ei, ca ai mătuşii moarte căreia îi purta numele. M-am oprit şi m-am întors spre ea. Nu ştiu de ce.

— Eşti vrăjitorul, a spus, cu voce scăzută. Eşti Harry Dresden. Ţi-am văzut o dată poza în ziar. În *Arcana.*

Am dat din cap.

Ea mi-a studiat chipul preţ de un minut îndelungat.

— O s-o ajuţi pe mama?

Era o întrebare simplă. Dar cum să-i spui unui copil că lucrurile nu sunt chiar atât de simple, că unele întrebări n-au răspunsuri simple - sau că n-au niciun răspuns?

M-am uitat în ochii ei prea ştiutori, apoi m-am grăbit să-mi feresc privirea. Nu voiam să vadă ea ce soi de om eram, ce lucruri făcusem. N-avea nevoie de asta.

— O să fac tot ce pot ca s-o ajut pe mama ta.

A dat din cap.

— Promiţi?

I-am promis.

S-a gândit la asta o clipă, studiindu-mă. Apoi a dat şi ea din cap.

— Domnule Dresden, tata era unul dintre oamenii buni. Dar cred că nu mai e.

Părea tristă. Expresia feţei era dulce, sinceră.

— O să-l omori?

O altă întrebare simplă.

— Nu vreau s-o fac, i-am răspuns. Dar el încearcă să mă ucidă. S-ar putea să n-am de ales.

A înghiţit în sec şi şi-a înălţat bărbia.

— Am iubit-o pe mătuşa Jenny, a spus. Ochii îi străluceau de lacrimi. Mama nu vrea să spună, iar Billy e prea mic ca să priceapă, dar eu ştiu ce s-a-ntâmplat.

S-a întors cu spatele, cu mai multă graţie şi demnitate decât aş fi fost eu în stare, şi a dat să plece. Pe urmă a adăugat, încet:

— Sper că eşti un om bun, domnule Dresden. Avem într-adevăr nevoie de un om bun. Sper c-o să scapi teafăr.

Şi a dispărut pe coridor, călcând fără zgomot cu tălpile goale.

Am părăsit casa din suburbii cât de repede am putut. Picioarele mă purtau pe trotuarul bizar de tăcut, către colţul unde mă aştepta taxiul, cu aparatul de taxare ticăind.

M-am urcat şi i-am spus şoferului să mă ducă la cel mai apropiat telefon public. Pe urmă am închis ochii şi m-am străduit să mă gândesc. Îmi venea greu, cu toată amărăciunea pe care-o simţeam. Poate că sunt un prost, sau cam aşa ceva, dar nu-mi place să văd oameni ca Monica, sau ca micuţa Jenny, suferind astfel. În lume n-ar trebui să existe o asemenea durere şi mă-nfurie ori de câte ori o descopăr. Mă înfurie şi mă întristează. Nu ştiam dacă voiam să ţip sau să plâng. Voiam să-i trag lui Victor Sells un pumn în faţă, şi voiam să mă strecor în pat şi să m-ascund sub pături. Voiam s-o strâng în braţe pe Jenny Sells şi să-i spun că totul avea să fie bine. Şi încă-mi era frică, simţeam frica în stomac, compactă şi arzând. Victor Sells, al umbrelor şi al demonilor, avea de gând să mă omoare imediat ce se dezlănţuia furtuna.

— Gândeşte-te, Harry, mi-am spus. *Gândeşte-te,* dar-ar naiba.

Taximetristul mi-a aruncat o privire ciudată prin oglinda retrovizoare.

Mi-am îndesat toate sentimentele, toată spaima şi toată furia, într-un mic ghem strâns. N-aveam timp să le las să mă orbească. Aveam nevoie de claritate, de concentrare, de fermitate. Aveam nevoie de un plan.

Murphy. Murphy ar fi putut să mă ajute. Aş fi putut să-i vând pontul cu casa de lângă lac şi să trimit acolo cavaleria. Ar fi putut găsi un stoc de Ochiul-Trei. După care l-ar fi putut aresta pe Victor ca pe oricare alt traficant.

Dar planul avea prea multe hibe. Dacă Victor nu-şi

ţinea proviziile în casa de lângă lac? Dacă reuşea să evite poliţia? Atunci Monica şi copii ei ar fi fost în pericol. Mai mult decât atât, dacă Murphy nu m-ar fi ascultat? La naiba, judecătorul ar fi putut să nu elibereze un mandat de percheziţie a unei proprietăţi private pornind de la spusele unui om pe numele căruia exista probabil acum un mandat de arestare. În plus, birocraţia implicată de conlucrarea cu autorităţile din Lake Providence, nici mai mult nici mai puţin decât într-o zi de duminică, ar fi încetinit lucrurile. Ar fi fost posibil să nu se petreacă la timp pentru a mă salva de moartea prin smulgerea inimii. Nu, nu mă puteam baza pe poliţie.

Dacă s-ar fi întâmplat oricând altcândva, dacă asupra mea n-ar fi planat atâtea suspiciuni ale Consiliului Alb, aş fi putut să-i raportez existenţa lui Victor Sells şi să-i las pe membrii săi să rezolve întreaga poveste. Nu sunt tocmai atraşi de oamenii care folosesc vrăjitoria aşa cum o folosea Victor, invocând demoni, omorând, fabricând droguri. Probabil că încălcase absolut toate Legile Magiei. Consiliul Alb n-ar fi pierdut timpul, ar fi trimis pe cineva ca Morgan să-l radă pe Victor de pe faţa pământului.

Însă nu puteam face nici asta. Eram deja suspect, mulţumită orbirii din mintea îngustă a lui Morgan, Consiliul se întrunea deja, luni, la răsăritul soarelui. Ar fi fost posibil ca unii dintre membrii săi să-mi dea ascultare, dar probabil că în clipa aceea erau pe drum. N-aveam cum să ajung la cei care dădeau dovadă de înţelegere şi cu atât mai puţin cum să le cer ajutor. De fapt, n-aveam timp să-ncerc să-i adun laolaltă pe aliaţii mei obişnuiţi.

Aşadar, am conchis. Depinde de mine. Numai de

mine.

Era un gând făcut să mă trezească.

Trebuia să-l înfrunt pe Victor Sells, un practicant mai puternic decât oricare altul împotriva căruia luptasem vreodată, chiar în locul de unde-şi trăgea puterea - casa de lângă lac. Mai mult decât atât, trebuia s-o fac fără să încalc vreo lege a magiei. Nu-l puteam ucide cu ajutorul vrăjitoriei - dar trebuia să-l opresc cumva.

Se părea că aveam şanse foarte mari să fiu ucis, indiferent dacă încercam sau nu să-l înfrunt. Atunci, la naiba cu asta. Dacă urma să mor, atunci n-avea să se-ntâmple în vreme ce zăceam gemând şi plângându-mă că am avut o existenţă inutilă. Dacă Victor Sells voia să-l lichideze pe Harry Blackstone Copperfield Dresden, atunci trebuia să-şi săvârşească vrăjile chiar în faţa mea.

Hotărârea m-a înveselit cumva. Măcar acum ştiam ce fac, unde mă duc. Ceea ce-mi trebuia era un avantaj, am decis. O pârghie cu care să-l manevrez pe Victor, ceva la care să nu se aştepte.

Acum, când ştiam cine era, înţelegeam ceva mai bine vraja de care mă lovisem lângă apartamentul meu. Era puternică, letală, dar nu şi sofisticată, nu şi ţinută într-adevăr sub control. Victor era puternic, un mag înnăscut - dar nu şi experimentat. Dacă aş fi avut ceva de-al lui, de exemplu nişte păr, l-aş fi putut folosi ca să-l înfrunt. Poate-ar fi trebuit să caut în baia Monicăi, dar aveam presimţirea că nu era atât de neprevăzător. Cineva care îşi petrece timpul gândindu-se cum să folosească aşa ceva împotriva altora dă fără îndoială dovadă de o doză dublă de paranoia, ferindu-se să-i ofere altcuiva ocazia de a-i face lui acelaşi lucru.

Şi atunci m-a izbit revelaţia - aveam ceva de-al lui Victor. Scorpionul talisman, din sertarul biroului meu. Era unul dintre instrumentele lui, ceva apropiat, familiar. Îl puteam folosi ca să creez o legătură cu el, un soi de tactică judo de întoarcere a propriei sale forţe împotriva lui, fără probleme, fără întrebări.

Era posibil să mai am încă o şansă. Nu eram terminat, nu pe termen lung.

Taxiul a intrat într-o staţie de benzină şi s-a oprit lângă telefonul public. I-am cerut şoferului să m-aştepte un minut şi am coborât, scotocindu-mă prin buzunar şi scoţând o monedă de un sfert pentru convorbire. Dacă se întâmpla să nu mai apuc ziua următoare, voiam să fiu al naibii de sigur că pe urmele lui Victor Sells mârâiau toţi câinii iadului.

A format numărul lui Murphy de la secţia de poliţie.

A sunat de mai multe ori, şi-n cele din urmă a răspuns cineva. Zgomotul de fond al conexiunii era puternic, distonant, abia reuşeam să-mi dau seama cu cine vorbeam.

— Biroul lui Murphy, sunt Carmichael.

— Carmichael, am spus în receptor, cu voce sonoră. Sunt Harry Dresden. Trebuie să vorbesc cu Murphy.

— Ce? a zis el.

A urmat o răbufnire stridentă a paraziţilor. La naiba, făceam telefoanele s-o ia razna în cele mai nepotrivite momente.

— Nu te-aud. Murphy? O vrei pe Murphy? Cine e? Anderson, tu eşti?

— Sunt Harry Dresden! am strigat. Trebuie să vorbesc cu Murphy.

— Eh, a mormăit Carmichael. Nu te-aud, Andy.

Uite ce e, Murphy lipseşte. A luat mandatul ăla şi s-a dus la Harry Dresden, s-arunce o privire.

— *Ce*-a făcut? am spus.

— Biroul lui Harry Dresden, a repetat Carmichael. A spus că se-ntoarce repede. Ascultă, legătura e groaznică, încearcă să suni din nou.

Şi a închis.

Am bâjbâit cu mâini tremurânde după o altă monedă de un sfert şi am format numărul biroului meu. Ultimul lucru de care-aveam nevoie era să mi-l scotocească Murphy, poate sechestrându-mi lucrurile. Dacă-mi reţinea scorpionul ca dovadă, eram terminat. N-aş fi reuşit niciodată să-i explic totul în timp util. Iar dacă ne-ntâlneam faţă în faţă, ar fi putut fi destul de furioasă ca să mă arunce în arest şi să mă lase acolo peste noapte. În cazul ăsta aş fi fost mort până dimineaţă.

Telefonul meu a sunat de două ori, după care Murphy a răspuns. Conexiunea era încântător de bună.

— Biroul lui Harry Dresden.

— Murph, am spus. Slavă Domnului. Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine.

Îi puteam simţi realmente furia,

— E prea târziu acum, Harry. Trebuia să fi venit să-mi vorbeşti azi-dimineaţă.

Am auzit-o foindu-se de colo-colo. A-nceput să-mi deschidă sertarele.

— La naiba, Murphy, am spus, frustrat. Ştiu cine e criminalul. Ascultă-mă, trebuie să stai departe de biroul ăla. Ar putea fi periculos.

Mă gândisem că o minţeam, dar mi-am dat seama că tocmai îi spuneam adevărul. Îmi aduceam aminte că văzusem, sau că mi se păruse că vedeam nişte

mişcări ale talismanului când îl studiasem. Poate că nu fusese doar imaginaţia mea.

— Periculos, a mârâit ea.

Am auzit-o împrăştiindu-mi pixurile scoase din sertarul de sus, mutând lucrurile dintr-o parte în alta. Scorpionul era în sertarul de dedesubt.

— O să-ţi spun eu ce e periculos. Să mă minţi pe mine e periculos, Dresden. Ăsta nu e un soi de joc. Şi nu mai am încredere în tine.

— Murphy, am spus, încercând să-mi păstrez vocea egală, trebuie să mai ai o dată încredere în mine. Nu te apropia de biroul meu. Te rog.

Pentru o clipă a fost linişte. Am auzit-o inspirând şi expirând pe gură. Pe urmă m-a întrebat, cu voce aspră, profesională:

— De ce, Dresden? Ce ascunzi?

Am auzit-o deschizând sertarul din mijloc.

A urmat un pocnet şi o-njurătură plină de surprindere din partea ei. Receptorul a zăngănit pe podea. Am auzit focuri de armă, şocant de puternic, ricoşeuri şuierătoare, apoi un ţipăt.

— La naiba! am strigat în receptor. Murphy!

Am închis telefonul trântindu-l şi am alergat spre taxiul în aşteptare.

Şoferul m-a privit clipind cu nedumerire.

— Hei, amice. Unde arde?

Am trântit portiera şi i-am dat adresa biroului meu. Pe urmă i-am îndesat în mână toţi banii care-mi mai rămăseseră, spunând:

— Du-mă acolo acum cinci minute.

El a clipit din nou, cu ochii la bani.

— Nebuni, a zis. Taximetriştii găsesc toţi nebunii.

Pe urmă a virat, ieşind în stradă, cu un nor de fum în urma noastră.

Clădirea era încuiată duminica. Mi-am îndesat cheia în broască, am răsucit-o cu putere şi am scos-o cu o smucitură. Nu m-am obosit să mă-ndrept spre lift, am luat-o pur şi simplu în susul scărilor, cât de repede am putut.

Scări pentru cinci niveluri. Mi-a luat mai puţin de un minut, dar i-am detestat fiecare secundă. Când am ajuns la etajul patru şi am rupt-o la fugă pe coridor, îmi ardeau plămânii şi aveam gura uscată ca nisipul. Culoarele erau tăcute, pustii, întunecoase. Singurele lumini erau ale indicatoarele ieşirilor şi a zilei mohorâte de afară. Umbrele se întindeau şi se simţeau în largul lor pe uşile închise.

A biroului meu era întredeschisă. Îmi auzeam ventilatorul din tavan scârţâind în suport, acoperit de hârâitul propriei mele respiraţii chinuite. Becul de sus nu era aprins, dar lampa mea de birou trebuia să fi fost aprinsă, pentru că o lumină galbenă contura cadrul uşii şi aşternea o dâră aurie pe podeaua coridorului. M-am oprit în prag. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât abia puteam să-mi ţin toiagul şi bagheta.

— Murphy? am strigat. Murphy, mă auzi?

Aveam vocea aspră, răsuflarea tăiată.

Am închis ochii şi am ascultat. Mi s-a părut că auzeam două lucruri.

Primul era o răsuflare chinuită, cu un geamăt slab la fiecare expiraţie.

Al doilea era sunetul sec al unei mişcări grăbite.

Simţeam mirosul de praf de puşcă din aer.

Mi-am încleştat fălcile, cuprins de o furie subită. Mica lighioană a lui Victor Sells, indiferent ce-o fi fost, îmi rănise prietena. Nici gând să rămân acolo, afară, şi

să-i las supremaţia în biroul meu.

Am împins uşa cu toiagul şi am intrat tiptil, cu bagheta distrugătoare întinsă în faţă şi cu cuvinte ale puterii pe buze.

Chiar în faţa uşii biroului se află o masă pe care sunt frumos aranjate o serie de broşuri cu titluri de genul *Adevăratele Vrăjitoare Nu Plutesc Chiar Atât de Bine* şi *Magia în Secolul Al Douăzeci şi Unulea.* Câteva dintre ele erau scrise chiar de mine însumi. Le erau destinate curioşilor, oamenilor care voiau pur şi simplu să afle cum stau lucrurile cu vrăjitoarele şi cu magia. M-am ghemuit o clipă, cu bagheta distrugătoare îndreptată către masă, dar n-am văzut nimic. M-am ridicat şi m-am uitat în toate părţile, tot cu bagheta pregătită.

Peretele din dreapta uşii e acoperit cu cartoteci, şi tot acolo sunt şi două fotolii. Cartotecile erau închise, dar sub unul dintre fotolii s-ar fi putut ascunde ceva. M-am deplasat uşor către stânga, m-am uitat în spatele uşii de la intrare şi mi-am lipit umerii de perete, continuând să supraveghez din priviri încăperea.

Biroul meu e în fundul camerei, în dreapta când intri pe uşă, plasat în diagonală faţă de ea. E un birou de colţ. Toţi pereţii exteriori au ferestre. Jaluzelele mele erau trase ca de obicei. Ventilatorul din tavan, plasat în centrul încăperii, se învârtea cu câte un mic geamăt istovit la fiecare tură.

Ochii mi-au rămas în mişcare, simţurile în alertă. Mi-am înăbuşit cu ferocitate furia, mi-am impus să-mi păstrez prudenţa. Indiferent ce ar fi păţit Murphy, nu-i făceam niciun bine dacă lăsam să mi se întâmple acelaşi lucru. Am înaintat încet, precaut, cu bagheta distrugătoare pregătită. Vedeam adidaşii ei sub biroul

meu. Ţinând cont de unghiul sub care i se aflau picioarele, părea să fie încovrigată pe o parte, dar nu-i puteam vedea restul trupului. Am înaintat cu paşi mari către centrul peretelui din fund, ţinându-mi bagheta distrugătoare ca pe o puşcă îndreptată spre podeaua din spatele biroului, pe măsură ce devenea vizibilă.

Murphy zăcea acolo, ghemuită pe o parte, cu părul auriu răsfirat firesc în jurul capului, cu ochii deschişi şi holbându-se fără să vadă. Era îmbrăcată în jeanşi, cu o cămaşă cu nasturi în colţurile gulerului şi cu o jachetă Cubs de satin. Pe umărul stâng avea o pată de sânge. Arma îi căzuse, era la vreo jumătate de metru distanţă. Mi-am simţit inima în gât. Am auzit-o trăgând aerul în piept puţin câte puţin şi gemând de fiecare dată când îl lăsa să iasă.

— Murphy, am spus. Murphy, am repetat apoi, mai tare.

Am văzut-o agitându-se, o mişcare schiţată, spasmodică, ca răspuns la vocea mea.

— Uşurel, uşurel, i-am spus. Relaxează-te. Nu-ncerca să te mişti. O să-ncerc să te-ajut.

Am îngenuncheat lângă ea, foarte încet, rotindu-mi ochii prin încăpere. N-am văzut nimic. Mi-am lăsat toiagul alături şi mi-am pus degetele pe gâtul ei. Pulsul era firav, dar îi alerga nebuneşte. Nu era destul sânge pentru ca rana să fie gravă, dar i-am atins umărul. Am simţit umflătura chiar şi prin jachetă.

— Harry? a întrebat ea, cu voce hârâită. Tu eşti?

— Da, Murph, i-am răspuns, punându-mi bagheta distrugătoare alături şi întinzând încet mâna spre telefon.

Sertarul din mijloc al biroului meu, cel în care se aflase scorpionul talisman, era deschis şi gol.

— Rezistă. Chem o ambulanţă să te-ajute.

— Nu-mi vine să cred. Nemernicule, a şuierat Murphy. Am simţit-o răsucindu-se uşor. Tu ai pus la cale asta.

Am tras telefonul jos şi am format 911.

— Sst, Murph. Ai fost otrăvită. Ai nevoie urgentă de ajutor.

Operatoarea de la 911 a răspuns şi mi-a notat numele şi adresa.

I-am spus să trimită o ambulanţă pregătită să trateze pe cineva otrăvit, iar ea mi-a cerut să rămân la telefon. N-aveam timp pentru aşa ceva. Indiferent cine-i făcuse asta lui Murphy, era încă acolo, undeva. Trebuia s-o scot din încăpere, iar apoi trebuia să recuperez talismanul lui Victor, ca să-l pot folosi împotriva lui când ajungeam la vila de lângă lac.

Murphy s-a foit din nou, şi am simţit ceva dur şi rece înconjurându-mi încheietura şi închizându-se cu un *poc-poc.* Am clipit nedumerit şi m-am uitat în jos, la ea. Maxilarul i s-a crispat într-o expresie a încăpăţânării când şi-a închis cealaltă cătuşă în jurul propriei încheieturi.

— Eşti arestat, a spus, cu voce hârâită. Nemernicule. Aşteaptă să te duc într-o cameră de interogatoriu. Nu pleci nicăieri.

Am privit-o uluit.

— Murph, am spus, bâlbâindu-mă. Dumnezeule. Nu ştii ce faci.

— Pe naiba, a zis ea, cu buza înălţându-i-se într-un spectru al mârâitului ei caracteristic. Şi-a răsucit capul, strâmbându-se de durere, şi m-a privit cu ochii îngustaţi. Ar fi trebuit să stai de vorbă cu mine în dimineaţa asta. Acum te-am prins, Dresden. S-a întrerupt gâfâind, apoi a adăugat: Dobitocule.

— Căţea căpoasă din iad. M-am simţit dezorientat

pentru o clipă, apoi am clătinat din cap. Trebuie să te scot de-aici înainte de a se-ntoarce creatura, am spus, aplecându-mă ca să-ncerc s-o ridic.

În clipa aceea s-a năpustit scorpionul asupra mea, ţâşnind din umbrele de sub biroul meu, o mişcare neîndurătoare, însetată, bruscă. Nu mai era un gândac pe care să-l pot strivi între degete. Ajunsese la dimensiunile unui terier mare, în întregime de un cafeniu scânteietor, şi era aproape prea rapid ca să-l văd venind.

M-am ferit cu o mişcare convulsivă şi i-am văzut străfulgerarea cozii, i-am văzut acul repezindu-se înainte şi ratându-mi ochiul la mustaţă. Ceva rece şi umed mi-a împestriţat obrazul şi pielea a-nceput să mă ardă. Venin.

În timpul mişcării mele speriate mi-a zvâcnit piciorul, izbindu-mi toiagul şi bagheta şi azvârlindu-le departe de mine. M-am rostogolit disperat după cea de-a doua. Cătuşele lui Murphy m-au oprit scurt şi amândoi ne-am trădat durerea cu câte un sunet când ne-au tăiat benzile de oţel la baza palmelor. M-am întins după baghetă, i-am simţit cu vârfurile degetelor rotunjimea netedă, apoi s-a auzit din nou zgomotul unei mişcări grăbite şi scorpionul s-a repezit către spatele meu. Bagheta mi-a ţâşnit de sub degetele care se străduiau s-o apuce şi s-a rostogolit prea departe ca s-o mai pot atinge.

N-am avut timp pentru o vrajă, dar mi-am înşfăcat sertarul de mijloc al biroului, l-am scos de pe ghidajul său dintr-o smucitură şi abia am reuşit să-l aduc între scorpion şi mine. Acul creaturii a plonjat, străpungând fundul sertarului şi înţepenindu-se. Iar cleştele lui de crab mi-a făcut o gaură în pantalonii de trening şi în picior.

Am ţipat şi am aruncat sertarul. Cu coada încă blocată, scorpionul a fost azvârlit odată cu el, şi au aterizat grămadă împreună, la mai bine de un metru distanţă.

— N-o să-ţi fie de niciun folos, Dresden, a gemut incoerentă Murphy.

Otrava o purtase prea departe ca să mai priceapă ce se petrecea.

— Te-am prins. Nu te mai împotrivi. Acum o să obţin nişte răspunsuri de la tine.

— Murph, am gâfâit eu, uneori faci lucrurile exact cu puţin mai dificile decât ar trebui să fie. Ţi-a mai spus cineva vreodată asta?

M-am aplecat către ea, mi-am strecurat încheietura încătuşată pe sub braţul şi în jurul spatelui ei, trăgându-i mâna dreaptă după stânga mea, de care o legau cătuşele.

— Foştii mei soţi, a gemut ea.

M-am încordat şi ne-am ridicat pe amândoi de la podea, apoi am început să m-apropii şontâc-şontâc de uşă. Îmi simţeam sângele prelins pe picior, durerea din locul sfâşiat de scorpion, fierbinte şi nesuferită.

— Ce se-ntâmplă? În vocea lui Murphy tremurau confuzia şi spaima. Harry, nu mai văd.

Rahat. Otrava i se răspândea în trup. Înţepătura scorpionului brun comun, răspândit pe aproape întreg teritoriul Statelor Unite, nu e mai veninoasă decât a unui bondar. Însă cei mai mulţi bondari nu sunt, fireşte, de dimensiunile unui câine. Iar Murphy nu era prea mare. În organismul ei fusese introdusă o grămadă de otravă, sorţii îi erau potrivnici. Avea nevoie de îngrijire medicală, şi asta imediat.

Dacă aş fi avut mâinile libere, mi-aş fi ridicat toiagul şi bagheta şi m-aş fi luptat, dar nu-mi plăcea ce

şanse aveam fiind legat de Murphy - chiar dacă aş fi reuşit să ţin creatura departe de mine, ar fi putut să aterizeze pe ea, s-o înţepe din nou, să-i aducă astfel sfârşitul. Stăteam sub un unghi nefavorabil, îmi era greu să-i caut cheile şi n-aveam timp să le iau la rând pe toate cele de pe inel, încercându-le una după alta la cătuşe. Iar orice vrajă pe care-aş fi putut s-o fac destul de repede ca să spulber cătuşele la timp m-ar fi ucis probabil cu schijele zburătoare, n-aveam vreme pentru una care să mă elibereze printr-o metodă mai blândă. *La naiba, tată,* m-am gândit, *mi-aş dori să fi trăit destul de mult ca să-mi arăţi cum se poate ieşi dintr-o pereche de cătuşe.*

— Harry, a repetat Murphy, cu voce firavă, ce se-ntâmplă? Nu mai văd.

Mi-am cruţat răsuflarea şi am tras-o către uşă fără să-i răspund. În spatele meu s-au auzit hârşâituri şi trosnete furioase. M-am uitat peste umăr. Acul scorpionului era bine înfipt în sertar, dar creatura sfâşia rapid lemnul cu cleştii şi cu picioarele.

Am înghiţit în sec, m-am întors, am ieşit şontâcăind din birou şi am pornit-o cu Murphy pe coridor. Am reuşit să-nchid uşa în urma mea cu un şut. Picioarele lui Murphy îi ofereau prea puţin sprijin, iar diferenţa dintre înălţimile noastre ne îngreuna al naibii de mult deplasarea. Mă încordam ca s-o menţin în poziţie verticală şi în mişcare.

Am ajuns la capătul culoarului, cu uşa către casa scării în dreapta, cu liftul în stânga.

M-am oprit o clipă, gâfâind, încercând să nu las trosnetele lemnului spintecat să-mi întunece judecata. Murphy s-a încovoiat, sprijinindu-se de mine, acum fără grai, şi n-aş fi putut spune dacă mai respira sau nu. N-aveam cum s-o car în josul treptelor. Niciunul

dintre noi nu mai avea destulă putere pentru asta. Ambulanţa urma să apară în câteva minute şi, dacă nu eram cu ea jos la sosirea maşinii, aş fi putut la fel de bine s-o las să moară pe podea.

M-am strâmbat. Detest ascensoarele. Dar am apăsat pe buton şi am aşteptat. Numerele luminoase de pe uşi au început numărătoarea până la patru.

În partea opusă a coridorului, zgomotul spintecării lemnului a încetat şi ceva s-a izbit de uşa biroului meu, făcând-o să zăngănească în cadru.

— Clopotele iadului, Harry, am spus, cu voce tare.

M-am uitat în sus, la cifrele luminoase. Unu. O pauză de aproximativ zece secole.

— *Grăbeşte-te,* am mârâit, şi am apăsat butonul de încă o sută de ori.

Pe urmă mi-am amintit de brăţara de scuturi din jurul încheieturii mâinii mele stângi. Am încercat să mă concentrez asupra ei, dar n-am putut, cu braţul răsucit într-o poziţie incomodă sub Murphy, susţinând-o. Aşa că am întins-o pe podea cu toată blândeţea şi cu toată repeziciunea de care eram în stare, apoi mi-am ridicat mâna stângă şi m-am concentrat asupra brăţării.

A treia tăblie de jos a uşii biroului meu a explodat, sărind în afară, şi silueta brună şi strălucitoare a scorpionului a traversat culoarul dintr-un salt şi s-a oprit în perete. Acum era mai mare. Blestemăţia creştea. A ricoşat de perete zgâriindu-l, cu o agilitate oribilă, s-a întors către mine şi s-a năpustit în direcţia mea cu viteza cu care poate alerga un om, cu picioarele izbind în goană podeaua. A sărit la mine, cu cleştii întinşi, cu acul scânteind. Mi-am concentrat voinţa asupra scutului defensiv creat şi menţinut cu ajutorul brăţării, străduindu-mă să-l asamblez înainte

de a mă lovi scorpionul.

Şi am reuşit, cu greutate. Scutul invizibil de aer a apărut în calea scorpionului la un lat de palmă de trupul meu şi l-a făcut să ricoşeze, căzând pe spate. Acolo s-a zbătut o clipă, stângaci şi biciuind aerul cu picioarele.

În spatele meu, s-a auzit clinchetul liftului şi uşile s-au deschis retrăgându-se cu graţie.

Neavând timp pentru delicateţe, am înşfăcat-o pe Murphy de încheietură şi am tras-o după mine în cabină, apăsând butonul corespunzător holului de la intrare. Pe coridor, scorpionul şi-a rotit coada şi s-a ridicat, întorcându-se din nou pe direcţia mea cu o inteligenţă stranie, şi a zburat către mine. Nu mai era timp să-mi închid din nou scutul. Am ţipat.

Uşile liftului s-au închis. S-a auzit o bufnitură ascuţită şi cabina a zăngănit în timp ce se izbea scorpionul de ele.

Ascensorul a început să coboare, şi am încercat să-mi recapăt răsuflarea. Ce naiba era creatura aia?

Nu era pur şi simplu o insectă. Era prea rapidă, prea al naibii de deşteaptă. Mă atacase prin surprindere, aşteptând până când îmi lăsasem armele deoparte. Trebuia să fie altceva, un soi de construcţie energetică, construită la scară redusă, dar proiectată să absoarbă energie, să crească, să devină mai puternică, un omolog artropod al monstrului lui Frankenstein. Nu cu adevărat viu, nu era decât un golem, un robot, ceva programat pentru o anumită misiune. Probabil că Victor descoperise unde îi ajunsese talismanul, şi nemernicul nebun aruncase asupra lui o vrajă, ca să atace orice persoană cu care venea în contact. Murphy dăduse exact peste el.

Şi continua să crească, să devină mai rapid, mai

puternic şi mai rău. Nu era de-ajuns s-o scot pe Murphy în afara pericolului. Trebuia să găsesc un mod de a-l controla. Nu-mi doream asta, dar eram singurul om din clădire care-o putea face. Şi golemul implica un pericol potenţial prea mare. Dacă nu înceta să crească? Trebuia ucis înainte de a scăpa de sub control.

Cifrele luminoase de pe panoul liftului îşi continuau numărătoarea inversă, de la patru la trei şi la doi. Pe urmă cabina s-a cutremurat şi s-a oprit brusc. Luminile au pâlpâit şi s-au stins.

— Oh, rahat, am spus. Nu acum. Nu *acum.*

Lifturile mă urăsc. Am apăsat pe butoane, dar nu s-a întâmplat nimic şi, o secundă mai târziu, a apărut o dâră de fum şi luminile din spatele butoanelor s-au stins la rândul lor, lăsându-mă în întuneric. Lumina de avarie s-a aprins pentru o singură clipă, după care a urmat pocnetul unui filament mistuit de foc şi a dispărut şi ea. Eu şi Murphy am rămas în întuneric, îngrămădiţi unul într-altul pe podea.

Deasupra capetelor noastre, în afara puţului liftului, s-a auzit ţipătul metalului. M-am uitat în sus, în beznă, către plafonul invizibil al cabinei.

— Îţi arde de glumă, am murmurat.

A urmat un bubuit zăngănitor, şi pe plafonul cabinei a aterizat ceva de greutatea unei gorile. După o secundă de tăcere, acel ceva a-nceput să sfâşie plafonul cu un zgomot asurzitor.

— Îţi arde de glumă! am strigat.

Dar scorpionul nu glumea. Smulgea plafonul liftului, făcând să-i zăngănească îmbinările şi cadrul, făcându-l să geamă. Praful a răpăit căzând în întuneric, grăunţi nevăzuţi pentru ochii mei nevăzători. Noi eram sardelele din cutie, aşteptând să

fim sfâşiate şi mâncate. Aveam sentimentul că, dacă aş fi fost înţepat acum de creatură, otrava s-ar fi dovedit de prisos - aş fi sângerat până la moarte înainte de a deveni veninul o problemă.

— Gândeşte, Harry, am zbierat la mine însumi. Gândeşte, gândeşte, gândeşte!

Eram blocat într-un lift înţepenit, legat cu cătuşe de prietena mea care-şi pierduse cunoştinţa şi era pe moarte din cauza otrăvii, în timp ce un scorpion vrăjit, de dimensiunile unor maşini franţuzeşti, încerca să-şi croiască drum distrugând totul, ca s-ajungă la mine şi să mă sfâşie-n bucăţi. N-aveam nici bagheta mea distrugătoare, nici toiagul, celelalte instrumente pe care le adusesem cu mine de la Varsity erau epuizate şi inutile, iar brăţara mea de scuturi nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul.

O bandă lungă de metal s-a desprins din plafon, lăsând să pătrundă înăuntru o fâşie de lumină palidă, şi m-am uitat în sus, la pântecul scorpionului, l-am văzut înfigându-şi o gheară în deschizătură şi începând s-o lărgească.

Ar fi trebuit să-l zdrobesc când nu era decât un gândac. Ar fi trebuit să-mi scot pantoful şi să-l strivesc chiar acolo, pe biroul meu. Inima mi s-a urcat în gât când creatura s-a înclinat, şi-a strecurat un cleşte explorator în treimea de sus a cabinei şi s-a apucat să lărgească gaura.

Am scrâşnit din dinţi şi am început să-mi adun fiecare dram de putere care-mi mai rămăsese. Ştiam că era inutil. Puteam îndrepta o furtună de foc în sus, către creatură, dar asta ar fi transformat metalul pe care se afla în zgură, care ar fi căzut în ploaie asupra noastră şi ne-ar fi ucis, ar fi transformat puţul liftului într-un loc prea fierbinte ca să putem supravieţui. Dar,

pe Dumnezeu, nici n-aveam de gând să las creatura să mă-nhaţe. Poate, dacă reuşeam să fac totul exact aşa cum trebuia, aş fi putut s-o prind când sărea, să minimalizez răul pe care-l făcea în jur. Asta era problema când nu te pricepeai prea grozav la invocări. Viteză din belşug, putere din belşug, nu prea mult rafinament. Asta făceau toiagul şi bagheta distrugătoare - erau menite să m-ajute să-mi focalizez puterea, să-mi ofere un control al preciziei. Fără ele eram ca un soldat sinucigaş, cărând o duzină de grenade agăţate de centură, gata să le smulgă cuiele.

Şi atunci mi-a venit ideea. Gândurile mi se îndreptau în direcţia greşită.

Mi-am desprins ochii de plafon şi m-am uitat în jos, la podea, mi-am apăsat pe ea palmele. Sfărâmăturile mi-au căzut în ploaie pe cap şi pe umeri, iar pocnetele şi celelalte zgomote făcute de scorpionul care lărgea gaura au devenit mai puternice. Am adunat toată puterea pe care-o atrăsesem în mine şi mi-am concentrat-o sub palme. Sub cabină era aer, în puţul liftului, şi către el m-am întins - aer, în loc de foc.

Era o vrajă simplă, una pe care-o făcusem de o sută de ori, mi-am spus. Nu era diferită de chemarea toiagului în mână. Doar... puţin mai amplă.

— *Vento servitas!* am strigat, revărsându-mi în vrajă fiecare strop de putere, fiecare dram de mânie, fiecare fărâmă de spaimă.

Şi, sub ascensor, vânturile s-au înălţat la chemarea mea, o coloană solidă de aer care a prins fundul cabinei aidoma palmei unui uriaş şi l-a repezit în sus, prin bezna din puţul liftului. Frânele au scos un ţipăt subţire, au azvârlit scântei şi s-au rupt în bucăţi care-au căzut prin ruptura făcută de scorpion, aterizând alături de mine. Inerţia m-a lipit de podea cu un

geamăt. Cabina a accelerat în susul puţului cu un scâncet prelung.

Nu intenţionasem să fie chiar *atât* de mult vânt, m-am gândit şi m-am rugat ca nu cumva tocmai să ne fi omorât pe mine şi pe Murphy.

Cabina a urcat în goană tot mai sus şi mai sus, şi mi-am simţit faţa tasându-se din cauza vitezei. Clădirea în care se află biroul meu are douăsprezece niveluri. Noi pornisem de la al doilea, aşa că, presupunând că aveam o medie de doi metri optzeci pe fiecare dintre ele, până la acoperiş erau aproape treizeci de metri.

Cabina a ajuns sus în mai puţin de o jumătate de duzină de bătăi frenetice ale inimii mele, a trecut cu zgomot de scripeţii de la capătul cursei şi s-a izbit de acoperişul puţului aşa cum e izbit clopotul la jocurile de măsurare a puterii din parcurile de distracţii. Impactul a zdrobit scorpionul de beton cu o serie de pocnete ascuţite, pe măsură ce i-au crăpat plăcile chitinoase, aplatizându-l într-o pată cafenie informă. Substanţa incoloră vâscoasă, ectoplasma care alcătuise masa creată prin magie, a ţâşnit dintre plăcile strivite şi dintre piei, prelingându-se în cabină.

În acelaşi timp, eu şi Murphy am fost azvârliţi în sus, întâlnind scursoarea vâscoasă la jumătatea drumului. Am ţinut-o pe Murphy la adăpostul trupului meu, încercând să mă plasez între ea şi acoperiş, de care capul mi s-a lovit suficient de tare ca să văd stele verzi. Am reajuns, în cădere liberă, pe podeaua ascensorului, cu membrele răsfirându-ni-se, şi Murphy a gemut sub mine când am aterizat peste ea.

Am zăcut o clipă nemişcat şi năucit. Scorpionul era mort, îl ucisesem, îl strivisem între cabină şi acoperişul puţului, scăldându-ne astfel, pe mine şi pe

Murphy, în lichidul supurat din trupul lui. Salvasem vieţile noastre de un dispozitiv ucigaş, în ciuda sorţilor potrivnici.

Dar pur şi simplu nu puteam să scap de impresia sâcâitoare că uitasem ceva.

Cabina a gemut uşor, după care s-a cutremurat şi a început să alunece înapoi în puţ, nemaifiind susţinută de puternicul dar efemerul stâlp de vânt care o aduse acolo, sus. Cădeam înapoi, către locul de unde venisem, şi aveam sentimentul că la bază n-avea să ne fie mai bine decât îi fusese scorpionului în vârf.

Era momentul să folosesc brăţara şi n-am mai irosit nici măcar răstimpul unei bătăi de inimă, am tras-o pe Murphy lângă mine şi am dat naştere scutului în jurul nostru. N-am avut la dispoziţie decât două secunde în care să mă concentrez, să mă gândesc - nu puteam face globul din jurul nostru nici prea fragil, nici prea dur, fiindcă ne-am fi strivit lovindu-ne de el exact aşa cum ni s-ar fi întâmplat oricum când ajungea liftul jos. Trebuia să aibă ceva care să cedeze, o anumită flexibilitate, trebuia să împrăştie forţa colosală a opririi bruşte de la parter.

Era întuneric şi n-aveam mult timp. M-am ridicat în picioare în mijlocul liftului, cu tot cu Murphy, în timp ce împingeam scutul jur-împrejurul nostru, umplându-i spaţiul, strat după strat de blindaj elastic, de molecule semicoezive de aer, menite să difuzeze forţa impactului. Aveam senzaţia că mă înconjura un soi de presiune, ca şi cum aş fi fost îndesat brusc în fulgi de polistiren expandat.

Cădeam din ce în ce mai repede. Simţeam fundul puţului apropiindu-se. S-a auzit un sunet colosal, şi am menţinut scutul cu toată puterea.

Când am deschis din nou ochii, stăteam pe

podeaua cabinei sfărâmate, devastate, ţinând în braţe o Murphy prăbuşită, inconştientă. Uşile ascensorului au scos un mic clinchet scurt, distorsionat, bolborosit, şi s-au deschis cutremurându-se.

Doi medici de la urgenţă stăteau afară, holbându-se la lift, la Murphy şi la mine, cu bărbiile atârnându-le până la genunchi sub gurile căscate. Praful tălăzuia pretutindeni.

Eram viu.

Asta m-a făcut să clipesc oarecum nedumerit. Eram viu. M-am uitat în jos, la mine, la braţele şi la picioarele mele. Apoi mi-am dat capul pe spate şi mi-am slobozit râsul sfidător ca pe un urlet, un strigăt colosal, prostesc, de bucurie primitivă.

— *Na,* Victor Omul-umbră! am strigat. *Ha! Ha!* Loveşte-mă cât poţi, nemernic ucigaş! O să-mi iau toiagul şi-o să-ţi întorc lovitura, o să ţi-o-ndes pe beregată!

Încă mai râdeam când m-au ridicat medicii şi când ne-au ajutat pe mine şi pe Murphy s-ajungem la ambulanţă, prea uluiţi ca să-mi pună vreo întrebare. Totuşi i-am văzut pe amândoi uitându-se la mine cu îngrijorare şi schimbând apoi între ei o privire care spunea că aveau de gând să mă sedeze cu prima ocazie.

— Campionul! am urlat, încă sub stăpânirea unui val de adrenalină de dimensiunile fluviului Colorado, în timp ce mă ajutau să m-apropii de maşină.

Mi-am aruncat pumnul în aer, remarcând abia atunci că brăţara mea din scuturi de argint se transformase într-un inel înnegrit, din zale curbate şi flasce, inutile după ce fuseseră arse de energiile pe care le silisem să pătrundă în ele.

— Eu sunt acela! Om-umbră, mai bine ţi-ai vârî

capul între picioare şi ţi-ai pupa…

Medicii m-au ajutat să ies din clădire. În ploaie. Palmele umede trase peste obraji de stropii de ploaie m-au amuţit, m-au liniştit mai repede decât ar putut s-o facă orice altceva. Am devenit dintr-odată extrem de conştient de cătuşa din jurul încheieturii mele, de faptul că nu aveam talismanul lui Victor, ca să-i întorc propria putere împotriva lui. Victor era încă acolo, în casa lui de lângă lac, încă mai avea şuviţa din părul meu, încă mai plănuia să-mi smulgă inima din piept imediat ce putea s-o facă, în momentul în furtuna avea să-i ofere forţa necesară.

Eram viu, şi Murphy era vie, dar exaltarea mea era prematură.

Încă n-aveam nimic de sărbătorit. Mi-am înălţat faţa către cer.

Tunetul a mârâit, aproape lângă mine. Fulgerul mi-a dansat deasupra capului, undeva, în nori, împrăştiind o lumină stranie şi umbre spectrale pe cerul învolburat.

Furtuna sosise.

Stropii de apă răpăiau în jurul meu, mari şi împroşcând, aşa cum se întâmplă primăvara. Aerul s-a îngroşat şi s-a încins, chiar şi aşa, cu ploaia care începuse să cadă. Trebuia să mă gândesc repede, să-mi folosesc mintea, să fiu calm, să mă grăbesc. Cătuşele lui Murphy continuau să mă lege de încheietura ei. Amândoi eram acoperiţi de un strat de praf care se lipise de substanţa vâscoasă incoloră, ectoplasma adusă de magie de altundeva atunci când o vrajă solicitase masa generică. Fluidul acela gros n-avea să-şi prelungească prea mult existenţa - peste câteva minute urma să se spulbere pur şi simplu, să se volatilizeze, întorcându-se indiferent de unde venise. Pe moment era o pacoste slinoasă, dezgustătoare.

Dar o pacoste de care poate reuşeam să mă folosesc.

Mâinile mele erau prea mari, însă ale lui Murphy erau mici, feminine, cu excepţia locurilor unde îi lăsaseră bătături antrenamentele de tir şi exerciţiile de rutină cu toiagul implicate de practicarea artelor marţiale. Dacă mi-ar fi putut auzi gândurile şi dacă ar fi fost conştientă, mi-ar fi tras un pumn în gură, fiindcă eram un porc misogin.

Unul dintre medici îngăima ceva într-un telefon, în timp ce al doilea era de partea cealaltă a lui Murphy, susţinând-o împreună cu mine. Era singura şansă care avea să mi se ivească. M-am aplecat alături de silueta măruntă a lui Murphy şi m-am străduit să ascund ceea ce făceam sub faldurile întunecate ale pardesiului meu negru. M-am ocupat de ea, strângându-i laolaltă degetele flasce şi lipicioase şi încercând să-i trec peste mână inelul de oţel al cătuşei.

I-am răzuit ceva piele, şi ea a gemut o grămadă,

dar am reuşit să-i eliberez încheietura exact când medicul o aşeza jos, pe bordură, alături de ambulanţă. Celălalt a alergat în spatele maşinii şi a deschis uşa, pentru a scotoci apoi prin interior. Auzeam sirene, atât ale poliţiei cât şi ale pompierilor, apropiindu-se din toate părţile.

Nimic nu e simplu când sunt eu în preajmă.

— A fost otrăvită, i-am spus medicului. Rana e în partea de sus a braţului ei drept, sau pe umăr. Verificaţi dacă e vorba de o doză masivă de venin de scorpion brun. Trebuie să existe pe undeva un antidot. O să aibă nevoie de un garou şi...

— Îmi cunosc meseria, amice, m-a întrerupt iritat medicul. Ce naiba s-a-ntâmplat aici?

— Nu întreba, am spus, privind clădirea peste umăr.

Ploaia cădea în rafale din ce în ce mai grele. Întârziasem prea mult? Aveam să mor înainte de a putea ajunge la casa de lângă lac?

— Sângerezi, mi-a spus medicul, fără să-şi ia ochii de la Murphy.

M-am uitat în jos, la piciorul meu, dar n-am început să simt durerea decât după ce am văzut rana şi mi-am amintit că o aveam. Gheara scorpionului mă sfâşiase zdravăn, despicându-mi cracul pantalonului pe o lungime de cincisprezece centimetri şi făcându-mi sub el, pe picior, o tăietură similară dureroasă, cu margini zdrenţuite.

— Stai jos, mi-a spus medicul. Mă ocup de tine peste o clipă. I s-a-ncreţit faţa. Ce naiba e rahatul ăsta împuţit de care sunteţi acoperiţi?

Mi-am îndepărtat apa de ploaie de pe păr, netezindu-mi-l către spate. Celălalt medic a venit în fugă cu un flacon cu oxigen şi cu o targă, şi s-au

aplecat amândoi asupra lui Murphy. Faţa ei îşi pierduse culoarea, devenise prea palidă pe alocuri, unde n-avea pete prea strălucitor de roşii. Era fleşcăită ca un dolar ud, cu excepţia câte unei cutremurări sau tresăriri ocazionale, zvâcniri ale muşchilor venite de nicăieri, care o îndurerau pentru o clipă, părând apoi să dispară.

Se afla acolo din vina mea. Hotărârea mea de a-i ascunde informaţiile o silise să intre în acţiune, să-mi percheziţioneze biroul. Dacă aş fi fost mai deschis, mai sincer, poate n-ar fi zăcut în clipa aceea, pe moarte. Nu voiam să plec de lângă ea. Nu voiam să-i întorc din nou spatele şi s-o las în urmă, singură.

Dar am făcut-o. M-am răsucit pe călcâie şi am plecat înainte de a sosi unităţile de susţinere, înainte de a începe poliţia să pună întrebări, înainte de a apuca medicii de la urgenţă să se uite în jur, căutându-mă, şi înainte de a mă descrie pentru poliţişti.

M-am detestat la fiecare pas. Nu-mi plăcea că plecam înainte de a şti dacă Murphy avea să supravieţuiască după înţepătura veninoasă a scorpionului. Nu-mi plăcea că apartamentul meu şi clădirea în care-mi aveam biroul fuseseră devastate, făcute fărâme de demoni, de insecte gigantice şi de propria mea putere stângace. Nu-mi plăcea să-nchid ochii şi să am viziunea trupurilor diforme, mutilate, ale lui Jennifer Stanton, Tommy Tomm şi Linda Randall. Nu-mi plăcea zvâcnirea de spaimă din propriile mele măruntaie când îmi imaginam trupul meu uscăţiv, rupt în bucăţi de aceleaşi forţe.

Şi, mai presus de toate, îl uram pe unicul vinovat pentru toate astea. Victor Sells. Victor, care avea de gând să mă omoare imediat ce se înteţea furtuna.

Peste cinci minute aş fi putut fi mort.

Nu. N-aveam cum. Am devenit ceva mai entuziast după ce m-am gândit mai bine şi după ce mi-am ridicat privirea în sus, către nori. Furtuna venise dinspre vest şi se dezlănţuia abia atunci deasupra oraşului. Nu înainta prea repede; era de intensitate moderată şi fulgerele aveau să lovească zona ore întregi. Casa de lângă apă a familiei Sells se afla în est, în apropierea malurilor lacului Michigan, poate la cincizeci sau chiar şaizeci şi cinci de kilometri depărtare în linie dreaptă. Aş fi putut ajunge acolo înaintea furtunii dacă mă mişcam destul de repede, dacă reuşeam să fac rost de o maşină. Puteam să merg la casa de lângă lac şi să-l provoc direct pe Victor.

Nu mai aveam bagheta şi toiagul, îmi căzuseră în momentul atacului scorpionului. Aş fi putut să le chem din biroul meu, aducându-le cu ajutorul vântului, dar, extenuat cum eram, în timpul unei asemenea încercări aş fi putut arunca peretele în aer din greşeală. N-aveam niciun chef să fiu zdrobit de sute de kilograme de cărămizi în zbor, chemate de mâna mea întinsă, prin puterea magiei şi a furiei mele. Şi brăţara scut mi se dusese pe apa sâmbetei, mistuită de foc când ţinuse piept forţei colosale a impactului liftului în cădere liberă cu podeaua.

Mai aveam încă la gât talismanul pentagramă al mamei, simbolul ordinii, al tiparelor controlate ale puterii din inima magiei albe. Mai aveam încă avantajul anilor de antrenament riguros. Mai aveam încă avantajul experienţei în privinţa confruntărilor dintre vrăjitori. Încă îmi mai aveam credinţa.

Dar asta era tot. Eram epuizat, stâlcit, rănit, scosesem deja din pălărie, într-o singură zi, mai multe

formule magice decât folosesc majoritatea vrăjitorilor într-o săptămână. Îmi forţam deja limitele, deopotrivă în domeniul ocult şi în cel fizic. Dar asta n-avea în ochii mei nicio importanţă.

Durerea din picior nu-mi slăbea forţele, nu mă descuraja, nu-mi distrăgea atenţia când mergeam. Era ca un foc în gândurile şi în strădania mea de concentrare, înălţându-se tot mai strălucitor, tot mai pur, rafinându-mi furia şi ura, preschimbându-le în ceva dur şi tăios ca oţelul. Îl simţeam arzând şi-mi întindeam nerăbdător mâinile către el, îndesându-mi acolo durerea, drept combustibil al mâniei mele incandescente.

Victor Omul-umbră avea să plătească pentru tot ce le făcuse tuturor acelor oameni, pentru ceea ce ne făcuse mie şi prietenilor mei. La naiba, n-aveam să mor înainte de a-l prinde pe individul ăla şi de a-i arăta de ce e în stare un vrăjitor adevărat.

N-am avut nevoie de prea mult timp ca s-ajung pe jos la McAnally’s. Am dat buzna pe uşă într-un vârtej de picioare lungi, ploaie, vânt, pardesiu fâlfâitor şi ochi furioşi.

Localul era ticsit, toate cele treisprezece taburete de la bar şi toate cele treisprezece mese erau ocupate şi de majoritatea celor treisprezece coloane se sprijinea câte cineva. Fumul de pipă plutea în derivă prin aer, înceţoşându-l, învolburat de rotirea lenevoasă a paletelor ventilatoarelor de pe tavan. Lumina era palidă, la cea răspândită de lumânările aprinse pe mese şi în sfeşnicele de pe pereţi adăugându-se firava strălucire a zilei furtunoase, pătrunsă prin ferestre. Sub licărirea ei, sculpturile de pe coloane păreau vagi, misterioase, schimbate într-o manieră extrem de subtilă de mişcarea umbrelor.

Toate tablele de şah erau scoase pe mese, dar aveam senzaţia că toţi cei care jucau sau urmăreau jocul încercau să-şi ţină minţile departe de ceva turburător.

S-au întors cu toţii să se uite la mine în timp ce intram pe uşă şi coboram treptele, lăsând pe podea picături de apă şi de sânge. În încăpere s-a lăsat cu adevărat tăcerea.

Clienţii erau nevoiaşii comunităţii oculte. Magi din familii de rând, cu prea puţin talent înnăscut, cu prea puţine motivaţii şi cu prea puţină putere ca să fie cu adevărat vrăjitori. Oameni înzestraţi prin naştere, care ştiau ce sunt şi se străduiau, pe cât posibil, să nu facă nicidecum caz de asta. Diletanţi, cunoscători ai ierburilor, vindecători holistici, vrăjitoare de bucătărie, adolescenţi neliniştiţi, abia întrând în contact cu propriile puteri şi întrebându-se ce aveau de făcut cu ele. Vârstnici de ambele sexe, oameni mai tineri, feţe impasibile, îngrijorate sau temătoare, erau cu toţii acolo. Îi cunoşteam pe toţi din vedere, dacă nu după nume.

Mi-am rotit privirea în jurul încăperii. Toţi cei la care m-am uitat şi-au lăsat ochii în jos, dar n-aveam nevoie să privesc în adâncul lor ca să ştiu ce se-ntâmpla. Noutăţile au modul lor de a circula printre practicanţii magiei, şi linia lumii esoterice funcţiona ca de obicei. Vestea se răspândise. Purtam un semn pe chip, iar ei o ştiau. Conflictul dădea în clocot între doi vrăjitori, cel alb şi cel negru, şi ei veniseră cu toţii acolo, în adăpostul oferit de spaţiul întortocheat de la McAnally’s, de configuraţia dezordonată a meselor şi a coloanelor. Veniseră acolo să se adăpostească până când se termina totul.

Însă mie localul nu-mi oferea niciun fel de adăpost. McAnally’s nu putea să mă apere de o vrajă îndreptată

direct asupra mea. Era o umbrelă, nu un buncăr. Nu puteam scăpa de ceea ce avea să-mi facă Victor decât dacă eram dispus să fug chiar în Niciciodatănicicând, ceea ce ar fi fost, în anumite moduri, mai periculos pentru mine decât să rămân în birtul lui Mac.

M-am oprit o clipă în mijlocul tăcerii, dar n-am spus nimic. Oamenii aceia îmi erau asociaţi, prieteni oarecum de ocazie, dar nu le puteam cere să mă susţină. Indiferent ce s-ar fi crezut Victor, avea puterea unui vrăjitor veritabil şi l-ar fi putut strivi pe oricare dintre ei ca pe un gândac de bucătărie sub talpă. Nu erau pregătiţi să înfrunte aşa ceva.

— Mac, am spus, în cele din urmă. Vocea mea a căzut în tăcerea din jur ca un ciocan pe sticlă. Trebuie să-ţi cer maşina împrumut.

Cu trupul lui uscăţiv, înveşmântat într-o cămaşă albă şi în pantaloni negri trei sferturi, Mac nu încetase la intrarea mea să lustruiască tejgheaua barului cu o cârpă albă, curată. Nu se oprise când se aşternuse tăcerea în încăpere. Şi nu s-a oprit nici când şi-a scos cheile din buzunar şi mi le-a aruncat c-o singură mână.

— Mulţumesc, Mac, am spus eu, prinzându-le.

— Îhî, a zis Mac.

S-a uitat în sus, la mine, şi apoi în spatele meu. I-am luat gestul drept o avertizare, ceea ce şi era, şi m-am întors.

Afară a scânteiat un fulger. Morgan stătea în capul micului şir de trepte, cu silueta lui masivă conturată pe fundalul cenuşiu al cerului. A coborât şi s-a îndreptat spre mine, urmat de bubuitura tunetului. Ploaia nu-i deranjase prea mult părul de un castaniu mat, cu pete cărunte, excepţie făcând schimbarea texturii ondulaţiilor din coada de cal care ţinea de

înfăţişarea lui de războinic. Îi zăream mânerul sabiei sub pardesiul negru. Îl ţinea cu o mână musculoasă, cu cicatrice.

— Harry Dresden, a spus. În cele din urmă am înţeles. Folosirea furtunilor pentru a-i ucide pe oamenii ăia e demenţial de periculoasă, dar tu eşti exact genul de neghiob ambiţios care ar face-o. Maxilarul i s-a încordat, căpătând o linie dură. Aşează-te, mi-a cerut, arătându-mi o masă.

Cei care o ocupau s-au grăbit să se ridice.

— O să stăm aici, amândoi. Şi o să m-asigur că n-o să foloseşti furtuna asta ca să-i mai faci vreun rău cuiva. O să m-asigur că nu-ţi mai foloseşti trucurile laşe până nu-ţi decide Consiliul soarta.

Ochii cenuşii i-au sclipit cu o hotărâre neîmblânzită şi cu convingere.

M-am holbat la el. Mi-am înghiţit furia, am înghiţit cuvintele pe care voiam să i le arunc înapoi, vraja pe care voiam s-o folosesc ca să mi-l azvârl din drum, şi i-am răspuns cu blândeţe:

— Morgan, ştiu cine e ucigaşul. Şi mi-a pus gând rău, eu sunt următorul. Dacă n-ajung la el să-l opresc, sunt ca şi mort.

Privirea i s-a asprit, căpătând un licăr fanatic. Mi-a adresat două explozii minuscule, tăioase, a câte o singură silabă.

— Stai. Jos.

Şi-a tras sabia cu vreo cinci centimetri din teacă.

Mi-am lăsat umerii să se gârbovească. M-am întors către masă. Mi-am eliberat piciorul rănit de o mică parte a greutăţii susţinute sprijinindu-mă o clipă de spătarul unui scaun, pe care l-am tras apoi de sub masă.

Pe urmă l-am ridicat, l-am rotit o jumătate de cerc

ca să-mi iau avânt şi l-am repezit în stomacul supraveghetorului. Morgan a-ncercat să se ferească, dar îl luasem prin surprindere, şi lovitura şi-a atins ţinta, izbindu-l puternic, cu toată greutatea scaunului de lemn, confecţionat manual, din localul lui Mac. În viaţa reală, scaunele nu se fac zob când pocneşti pe cineva cu ele, aşa cum se-ntâmplă în filme. Zdrobit e cel care primeşte lovitura.

Morgan s-a îndoit şi s-a aplecat înainte, căzând într-o mână şi un genunchi. N-am aşteptat să-şi revină. Am folosit în schimb inerţia scaunului care i-a ricoşat de coaste, pe care l-am rotit descriind un cerc complet în direcţia opusă pentru a i-l trânti apoi în spinare. Impactul l-a doborât cu putere la podea, unde-a rămas nemişcat.

Am pus scaunul la loc, sub masă, şi m-am uitat în jur. Toată lumea se holba la mine, palidă la faţă. Ştiau cine era Morgan, ştiau care era relaţia mea cu el. Ştiau despre Consiliu, ştiau în ce poziţie precară mă aflam. Tocmai atacasem un reprezentat desemnat în mod corespunzător al Consiliului, aflat în exerciţiul funcţiunii. Îmi săpasem singur groapa. Nimeni şi nimic n-ar mai fi putut convinge acum Consiliul că nu eram un vrăjitor ticălos, care fugea de justiţie.

— Să-l ia naiba, am spus, cu voce sonoră, fără să mă adresez cuiva anume. N-am timp pentru asta.

Mac a ieşit din spatele barului, fără nicio grabă. A-ngenuncheat lângă Morgan şi i-a pipăit gâtlejul, apoi i-a săltat o pleoapă şi l-a studiat cu atenţie. După care s-a uitat în sus, la mine, şi a zis, fără nicio expresie:

— Trăieşte.

Am dat din cap, simţind o vagă uşurare. Oricât de căpos ar fi fost Morgan, avea intenţii bune. De fapt doream amândoi acelaşi lucru. Numai că el nu-şi

dădea seama. Nu voiam să-l ucid.

Dar trebuia să admit, într-un colţişor zglobiu al sufletului meu, că expresia şocată apărută pe mutra lui arogantă în clipa când îl pocnisem era o imagine demnă de reţinut.

Mac s-a aplecat şi a ridicat cheile pe care le scăpasem pe podea când înhăţasem scaunul. Eu nu observasem. El mi le-a dat din nou, **spunând:**

— Consiliul o să fie furios.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

A dat din cap.

— Noroc, Harry.

Mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o. În încăpere continua să fie linişte. Mă urmăreau ochi speriaţi, îngrijoraţi.

Am luat cheile şi am plecat, ieşind din lumina adăpostului de la McAnally's în furtună, după ce incendiasem toate punţile în urma mea.

Conduceam ca să-mi salvez viaţa.

Maşina lui Mac era un 89 TransAm de un alb curat, cu un motor mare, cu opt cilindri. Ultima gradaţie a vitezometrului indica 210 kilometri la oră. Pe alocuri am mers mai repede. Sub ploaia necontenită, drumurile erau periculoase la viteza cu care conduceam, dar o grămadă de motive mă îndemnau să mă deplasez cu cea mai mare grabă posibilă. Încă mai eram purtat de tăişul de oţel dur al furiei care mă făcuse să mă îndepărtez de ruinele biroului meu şi să trec de Morgan.

Cerul s-a întunecat mai tare, o combinaţie a amurgului cu norii de furtună adunaţi în troiene tot mai înalte. Lumina era stranie, verzuie, cu frunzele reliefate ale copacilor conturându-se la ieşirea mea din oraş prea clar şi prea riguros, cu galbenul marcajelor de pe şosea prea estompat. Cele mai multe dintre maşinile pe care le-am văzut aveau farurile aprinse, iar felinarele clipeau, aprinzându-se la rândul lor în timp ce înaintam în goană pe autostradă.

Din fericire, traficul din serile de duminică nu e aglomerat. În orice altă zi aş fi fost mort. Şi probabil că am condus la ora schimbului de tură al patrulelor rutiere, fiindcă n-a încercat nimeni să mă tragă pe dreapta.

Am încercat să prind la radio staţia meteorologică, dar am renunţat. Ajutată de propria mea agitaţie, furtuna crea un ţiuit în difuzoarele aparatului, din care nu desluşeam nimic inteligibil despre evoluţia vremii. Nu puteam decât să mă rog s-ajung la lac înaintea furtunii.

Am câştigat. Perdelele de ploaie s-au despicat în faţa mea când am trecut în goană de indicatorul de la

intrarea în Lake Providence. Am călcat frâna, încetinind pentru virajul necesar ca să pătrund pe drumul de pe mal către casa familiei Sells, am început să acvaplanez, am virat, cu mai mult calm şi cu mai multă abilitate decât ar fi fost într-adevăr firesc, în direcţia în care alunecam şi am readus maşina sub control la timp ca să intru pe traseul corect.

Am tras pe aleea pavată cu pietriş a familiei Sells, pe mica peninsulă mocirloasă care se prelungea în lacul Michigan. TransAm-ul a patinat, oprindu-se într-o ploaie de pietricele şi huruind ca o maşină de putere mare, apoi a scuipat şi a icnit înainte de a amuţi. Pentru un răstimp năucitor de o secundă şi jumătate, am simţit că, aşa cum se întâmplase cu Magnum-ul, lăsând deoparte Broscuţa Albastră m-aş fi putut obişnui cu acea maşină sport. Cel puţin rezistase destul de mult ca să m-aducă la vila Sells.

— Mulţumesc, Mac, am mormăit, şi am coborât din automobil.

Aleea acoperită de pietriş care ducea către casă era pe jumătate sub apă din cauza ultimelor furtuni. Piciorul mă durea prea tare ca să pot alerga foarte repede, dar am înaintat în salturi lungi, acoperind rapid distanţa care mă despărţea de casă. Furtuna se desluşea ameninţătoare deasupra mea, rostogolindu-se peste lac către mal - vedeam perdelele de ploaie, slab luminate de ceea ce mai rămăsese din strălucirea palidă a zilei, prăvălindu-se în apele lui.

M-am luat la întrecere cu furtuna în goana către casă şi, făcând asta, mi-am adunat fiecare fărâmă de putere şi de vioiciune pe care le-am mai putut găsi în mine, m-am acordat pe un nivel de o mai mare încordare, mi-am adus toate simţurile în cel mai înalt punct al percepţiei. M-am oprit la douăzeci de metri

de casă şi am închis ochii, gâfâind. Locul ar fi putut fi presărat cu capcane magice sau cu alarme, sau cu paznici imateriali sau ascunşi, invizibili cu ochiul liber. Ar fi putut exista vrăji în aşteptare, iluzii menite să-l ascundă pe Victor Sells de orice ar fi venit să-l caute. Trebuia să fiu în stare să privesc dincolo de ele. Aveam nevoie de fiecare fărâmă de informaţie pe care-o puteam afla.

Mi-am deschis Al Treilea Ochi.

Cum aş putea să explic ceea ce vede un vrăjitor? Nu e ceva care se lasă descris cu uşurinţă. Descriind un anumit lucru ajuţi la definirea sa, la stabilirea unor limite, la instalarea unor bariere ale înţelegerii în jurul său. Vrăjitorii au Vederea de la începutul timpului şi încă n-au înţeles cum funcţionează, de ce face ceea ce face.

Singurul lucru pe care pot să-l spun e că atunci când mi-am redeschis ochii am avut senzaţia că tocmai mi se ridicase un văl gros - nu numai de pe ei, ci şi de pe toate celelalte simţuri. Am perceput dintr-odată mirosul de mâl şi de peşte al lacului, copacii din jurul casei, mireasma proaspătă a ploii care precede furtuna, adusă de vântul pătat de un iz de fum. M-am uitat la copaci. I-am Văzut nu doar în prima haină verde a primăverii, ci şi în înflorirea deplină a verii, în splendoarea toamnei şi în goliciunea dezolantă a iernii, totul în acelaşi timp. Am Văzut casa şi fiecare parte a ei ca pe o componentă aparte, grinzile ca părţi din nişte copaci spectrali, geamurile ca părţi ale unor ţărmuri nisipoase îndepărtate. Am simţit arşiţa verii şi gerul iernii în suflarea vântului dinspre lac. Am Văzut casa învăluită în flăcări fantomatice, despre care am ştiut că făceau parte din posibilul ei viitor, că focul acela se afla pe mai multe dintre numeroasele căi

posibile ce i se aşterneau în faţă în ora următoare.

Clădirea în sine era un loc al puterii. Sentimente întunecate - lăcomie, lascivitate, ură - atârnau toate asupra ei ca obiecte vizibile, mucegai şi nămol presărate peste ea ca muşchiul spaniol cu ochi duşmănoşi. Creaturi fantomatice, suflete fără odihnă, se agitau în jur, atrase de spaima, disperarea şi mânia suspendate deasupra, umbre lipsite de raţiune care se puteau găsi întotdeauna în asemenea locuri, ca şobolanii în hambare.

Celălalt lucru pe care l-am Văzut deasupra casei era un craniu gol, rânjit. Indiferent în ce parte m-aş fi uitat, craniile stăteau peste tot, chiar la marginea câmpului meu vizual, tăcute, neclintite şi albite, tot atât de solide şi de reale, de parcă ar fi fost împrăştiate de un fetişist, în aşteptarea unei sărbători bizare. Moartea. Moartea se afla în viitorul casei, tangibilă, solidă, inevitabilă.

Poate moartea mea.

M-am cutremurat şi am alungat senzaţia care mă cuprinsese. Indiferent cât de puternică e o viziune, câtă forţă îi dă Vederea imaginii, viitorul e întotdeauna schimbător, e întotdeauna posibil să se modifice ceva. În noaptea aceea nu trebuia să moară nimeni. Nu venisem pentru asta, nici ca să mi se întâmple mie, nici ca să li se întâmple lor.

Dar în mine se instalase un sentiment de greaţă în timp ce mă uitam la casa întunecată, cu toată duhoarea ei de poftă trupească şi de spaimă, cu toată ura dezgustătoare pe care o purta fără să i-o ascundă Vederii mele, ca pe o mantie din pielea jupuită a unui om pe umerii unei fete frumoase, cu un păr superb, cu buze dulci, cu ochii duşi în fundul capului şi cu dinţii putreziţi. Îmi repugna şi mă speria.

Şi avea ceva, intangibil, ceva căruia nu-i puteam da un nume, care mă atrăgea. Mă incita. Acolo era puterea, puterea pe care o mai azvârlisem în trecut, dând-o deoparte. Mă lepădasem de singura familie pe care-o avusesem vreodată, ca să anulez o putere exact ca aceea. Era genul de forţă după care puteam întinde mâna, schimbând lumea după bunul meu plac, încovoind-o şi modelând-o după voinţa mea. Putea să-şi croiască drum cu forţa, de-a dreptul, printre toate banalităţile neînsemnate susţinute de lege şi de civilizaţie şi să impună un univers în care nu existau, putea să-mi garanteze securitatea, poziţia, viitorul.

Şi care fusese, până atunci, răsplata mea fiindcă dădusem deoparte o asemenea putere? Suspiciuni şi dispreţ tocmai din partea acelor vrăjitori pe care-i susţinuse şi îi protejase fapta mea, dezaprobarea Consiliului Alb la a cărui Lege aderasem, renunţând la întreaga lume ce îmi fusese aşternută la picioare.

L-aş fi putut ucide pe Omul-umbră în clipa aceea, înainte de a şti că eram acolo. Aş fi putut să invoc asupra casei furia şi focul, ucigându-i pe toţi cei care se aflau înăuntru, nemailăsând piatră peste piatră. Mi-aş fi putut întinde braţele, cuprinzând energia neagră adunată de el în locul acela, aş fi putut s-o absorb şi s-o folosesc pentru orice aş fi vrut, fără să-mi pese de consecinţe.

De ce să nu-l fi ucis chiar atunci? O lumină violetă, perceptibilă pentru Vederea mea, tremura şi zvâcnea dincolo de ferestre, unde era adunată, pregătită şi modelată puterea. Omul-umbră era înăuntru şi îşi concentra forţa, pregătindu-se să arunce vraja care să mă ucidă. Aveam vreun motiv să-l las să mai respire?

Mi-am încleştat pumnii cu furie şi am simţit aerul tensionându-se şi pârâind în vreme ce mă pregăteam

să-l distrug pe Omul-umbră, să-i distrug casa de lângă lac şi pe toţi lacheii patetici aflaţi înăuntru.

Cu o asemenea putere puteam sfida însuşi Consiliul, adunătură aia de nătărăi bătrâni, cu bărbi albe, incapabili să privească înainte, lipsiţi de imaginaţie şi de viziune. Consiliul şi Morgan, jalnicul său câine de pază, n-aveau idee care sunt adevăratele adâncimi ale puterii. Energia era acolo, toată, acceptându-mi bucuroasă mânia, gata să se extindă, reducând la cenuşă tot ce uram şi tot ce mă înspăimânta.

Pentagrama de argint care fusese a mamei îmi ardea rece pe piept, o greutate neaşteptată, care-mi tăia răsuflarea. M-am aplecat uşor înainte şi am ridicat o mână. Aveam pumnii atât de strânşi, încât m-au durut degetele când am încercat să mi-i deschid. Mâna mi-a tremurat, a unduit în aer şi a început să-mi coboare din nou.

Atunci s-a întâmplat ceva straniu. O altă mână a luat-o pe a mea. O mână subţire, cu degete lungi, delicate. Feminină. Mi-a acoperit-o cu gingăşie, apoi mi-a ridicat-o, ca pe a unui copilaş, până ce am ajuns să ţin în strânsoarea ei pentagrama mamei.

Am ridicat-o în mână, i-am simţit puterea liniştitoare, forma sistematizată, raţională. Steaua aceea cu cinci colţuri, în cercul ei, era simbolul străvechi al magiei albe, singura amintire rămasă de la mama. Forţa calmă a pentagramei mi-a oferit o şansă, o clipă în care să mă mai gândesc o dată, să-mi limpezesc mintea.

Am respirat de mai multe ori adânc, străduindu-mă să-mi văd limpede furia, ura, dorinţa cumplită de răzbunare, de pedepsire. Magia nu era făcută pentru aşa ceva. Nu făcea asta. Magia provenea din viaţa

însăşi, din interacţiunile naturii şi ale elementelor, din energia tuturor fiinţelor vii şi mai ales dintr-a oamenilor. Magia pe care o practicai demonstra ce fel de om erai, ce se ascundea în adâncul tău. Nu există nimic care să evalueze caracterul omului cu mai mult realism decât modul în care-şi foloseşte forţa şi energia.

Eu nu eram un criminal. Nu eram ca Victor Sells. Eu eram Harry Blackstone Copperfield Dresden. Eram un vrăjitor. Vrăjitorii îşi controlează puterea. N-o lasă să-i controleze. Şi nu folosesc magia ca să omoare oameni. O folosesc ca să descopere, ca să apere, ca să vindece şi ca să repare, ca să ajute. Nu ca să distrugă.

Furia mi s-a evaporat dintr-odată. Ura care mă ardea s-a domolit, capul mi s-a limpezit într-o destul de mare măsură ca să pot gândi iarăşi. Rana din picior îmi dădea o durere surdă şi tremuram în vânt şi sub primele picături de ploaie. N-aveam nici toiagul, nici bagheta. Toate talismanele aflate asupra mea erau fie lipsite de energie, căci le-o secătuisem, fie prea arse ca să se mai poată întrebuinţa. Nu-mi mai rămăsese decât ceea ce era în mine.

M-am uitat în sus, simţindu-mă dintr-odată mărunt şi foarte singur. Nu-mi stătea nimeni alături. Nu simţeam atingerea nimănui. Nimeni nu era destul de aproape. Pentru o singură clipă, am avut impresia că simţeam o boare de parfum, familiar şi obsedant. Apoi a dispărut. Şi singura persoană de la care puteam primi vreun ajutor eram eu însumi.

Mi-am suflat aerul din plămâni.

— Ei bine, Harry, mi-am spus, va trebui să te mulţumeşti cu- atât.

Aşa că am străbătut peisajul spectral, presărat cu cranii, pătrunzând între colţii furtunii gata să se

dezlănţuie, în casa învăluită într-o putere rău voitoare, pulsând cu sălbăticie şi cu o forţă ocultă letală. Am mers către înfruntarea cu potrivnicul meu ucigaş, care avea toate avantajele şi care tocmai se pregătea, dornic să mă ucidă de acolo de unde se afla, din inima puterii lui distrugătoare, în timp ce eu nu eram înarmat decât cu propria mea abilitate, inteligenţă şi experienţă.

Am o meserie nemaipomenită, sau ce?

Imaginea casei de lângă lac a lui Victor, aşa cum mi-a oferit-o Vederea, mă va însoţi până la moarte. Era o monstruozitate. În plan fizic părea suficient de inofensivă. Dar la un nivel mai adânc puţea, era putredă. Clocotea de energie negativă, furie, mândrie şi dorinţă nestăvilită. Mai ales de dorinţă. Dorinţă de bogăţie, dorinţă de putere, mai mult decât dorinţă trupească.

Duhuri întunecoase, ce nu erau pe de-a-ntregul reale, ci doar manifestări ale energiei negative, stăteau lipite de pereţi, de burlanele pentru apa de ploaie, de pervazurile ferestrelor, ghiftuite cu energia aceea, rămasă în urma vrăjilor lui Victor. Presupuneam că era o grămadă. Nu mi se părea un tip capabil să se asigure că vrăjile lui aveau suficientă energie ca să fie eficiente.

Am urcat şchiopătând treptele către uşa din faţă. Vederea nu-mi dezvăluia nicio alarmă, nicio capcană vrăjitorească de genul unei sârme declanşatoare. Poate că-l supraapreciam pe Victor Sells. Era tot atât de puternic ca un vrăjitor ajuns la maturitate, dar nu se bucurase de aceeaşi instruire. Muşchi, nu creier, asta era Victor Omul-umbră. Trebuia să ţin minte.

Am încercat uşa, într-o doară, ca să mă aflu-n treabă.

S-a deschis.

Am clipit cu nedumerire. Dar n-am pus la îndoială norocul sau încrederea în sine exagerată care-l făcuse pe Victor să nu-şi încuie uşa. Am respirat în schimb adânc, mi-am adunat toată voinţa de care eram în stare şi am intrat.

Am uitat cum era mobilată sau zugrăvită casa. Nu-mi aduc aminte decât de ceea ce mi-a dezvăluit

Vederea. Totul era la fel ca afară, dar mai concentrat, mai primejdios. Pretutindeni atârnau *arătări,* cu ochi neclintiţi, scânteietori, cu expresii flămânde. Unele reptiliene, altele semănând a şobolani, altele aducând a insecte. Toate scârboase, toate ostile, toate retrăgându-se brusc din calea mea, de parcă aura de energie pe care mi-o menţineam pregătiră în jur le-ar fi atins. Făceau zgomote de neauzit, pe care urechile mele nu le-ar fi desluşit niciodată - dar Vederea le cuprindea întru totul.

Am străbătut un coridor lung, întunecat, căptuşit cu arătări. Am înaintat încet, fără zgomot, şi ele s-au ferit din calea mea prelingându-se, târându-se, alunecând. Lumina violetă a magiei, cea pe care o zărisem de afară, era în faţa mea şi strălucea din ce în ce mai tare. Am auzit muzică şi am recunoscut melodia redată de CD player-ul din apartamentul lui Tommy Tomm de la Madison joi, când mă chemase Murphy acolo. Lentă, senzuală, cu ritm monoton.

Am închis o clipă ochii, ascultând. Am auzit sunete. O şoaptă, rostită iarăşi şi iarăşi, o voce de bărbat repetând o incantaţie, pregătindu-se să arunce o vrajă. Trebuia să fie Victor. Am auzit gemetele uşoare de plăcere ale unei femei. Soţii Beckitt? Nu puteam decât să presupun că erau ei.

Şi, ca un huruit pe care l-am simţit prin tălpile pantofilor, a răsunat deasupra lacului un tunet. Vocea joasă, psalmodiatoare, a căpătat o nuanţă de satisfacţie răutăcioasă, răzbunătoare, şi şi-a continuat incantaţia.

Mi-am adunat toată energia pe care-o mai aveam şi am păşit dincolo de colţ, ieşind de pe coridor şi pătrunzând într-o încăpere spaţioasă, ce se prelungea fără întrerupere pe întreaga înălţime a casei, metri de

aer nestăvilit. În partea de jos era o cameră de zi. O scară în spirală şerpuia către ceea ce părea să fie o bucătărie, alături de o sufragerie, pe o platformă sau pe un balcon de deasupra restului încăperii. Probabil că de pe platformă se putea ajunge pe docul înălţat din spatele casei.

În încăperea principală nu era nimeni. Incantaţia şi suspinele ocazionale veneau de pe platforma de deasupra. CD player-ul era jos, cu melodia izvorând din boxe acoperite de o imagine a focului şi de zeci de creaturi puhave, dezgustătoare, hrănindu-se cu muzica pe măsură ce se revărsa. Influenţa ei îmi era vizibilă sub forma unei pâcle vagi, de culoare violet, ce se armoniza cu lumina izvorâtă de pe platformă. Era aşadar un ritual complex de creare a vrăjii, implicând numeroase elemente fundamentale coordonate de Victor, vrăjitorul principal. Complicat. Nu era de mirare că lucra cu asemenea eficienţă. Probabil că încercase şi greşise de foarte multe ori înainte de a găsi soluţia.

Am aruncat o privire în sus, către platformă, apoi am traversat încăperea, menţinându-mă cât mai departe cu putinţă de CD player. M-am furişat sub platformă fără să fac niciun zgomot şi zeci după zeci de creaturi imateriale s-au retras încet din calea mea. Afară, ploaia se înteţise, ajungând să cadă pe acoperiş şi pe docul de lemn într-un ritm constant, monoton, şi să bată în ferestre.

În jurul meu erau stivuite lăzi, de plastic, de carton şi de lemn. Am deschis-o pe cea mai apropiată şi am dat cu ochii de cel puţin o sută de flacoane subţiri, ca acela pe care-l văzusem mai înainte, pline cu lichid Ochiul-Trei. Acum, când îmi foloseam Vederea, arăta altfel, gros şi înceţoşat de posibilităţi, în fiecare flacon

stând la pândă câte un potenţial dezastru. În lichid înotau chipuri distorsionate de groază şi tortură, imagini fantomatice a ceea ce ar fi putut aduce viitorul.

M-am uitat în celelalte lăzi. Într-una, sticle vechi de lichior, pline cu un lichid verde, aproape luminescent. Absint? M-am aplecat mai mult, adulmecând, şi aproape că am simţit gustul nebuniei latente care înota în el. M-am îndepărtat de lăzile alea cu stomacul răscolit. M-am apropiat de altele, verificându-le în grabă. Amoniac, aducându-mi aminte de spitale şi de ospicii. Cactuşi peyote în vase Tupperware - îmi erau familiare. Alaun, alb şi pulbere. Antigel. Beteală de o sută de nuanţe metalice, într-un sac imens de plastic. Alte lucruri, afundate mai mult în întuneric, la care nu mi-am acordat timp să mă uit. Îmi dădusem deja seama la ce foloseau toate.

Elixire.

Ingrediente pentru elixire. Aşa pregătea Victor Ochiul-Trei. Făcea ceea ce făceam şi eu când îmi pregăteam micile cantităţi de licori, dar la o scară mult mai mare, folosindu-se de energia pe care o fura din alte locuri, de la alţi oameni. Folosea absintul ca bază, pornea de la el. Producea în masă o otravă magică, una care rămânea probabil inertă până când ajungea în trupul cuiva, unde interacţiona cu emoţiile şi cu dorinţele acelei persoane. Asta explica de ce până atunci nu observasem nimic în privinţa drogului. N-ar fi ieşit în evidenţă la o examinare grăbită, sau în urma oricărei acţiuni întreprinse fără deschiderea deplină a Vederii, şi eu nu făceam prea des aşa ceva.

Am închis ochii, tremurând. Vederea îmi dezvăluia prea multe. Asta era problema, ori de câte ori o foloseai. Mă uitam la ingredientele acelea, la lăzile cu

drog în forma sa finală, surprinzând imagini fulgerătoare ale întregii suferinţe pe care o puteau provoca. Era prea mult. Începeam să mă simt dezorientat.

Tunetul s-a auzit din nou, mai clar, chiar deasupra mea, şi vocea lui Victor s-a înălţat brusc, devenind audibilă. Îşi rostea incantaţia într-o limbă veche. Egipteană? Babiloniană? De fapt n-avea importanţă. Înţelegeam destul de bine sensul cuvintelor. Exprimau ura, răutatea. Erau menite să ucidă.

Tremuram din ce în ce mai tare. Oare nu era decât efectul Vederii? Prezenţa energiei negative într-o cantitate atât de mare, intrând în reacţie cu mine?

Nu. Îmi era pur şi simplu frică. Mi-era groază să ies din ascunzătoarea mea de sub platformă şi să-l întâlnesc pe stăpânul hoardei târâtoare, drapate peste tot ce se afla la vedere. Îi simţeam de acolo puterea, încrederea în sine, forţa voinţei infuzând însuşi aerul cu un soi de certitudine plină de ură. Eram înspăimântat, era aceeaşi spaimă pe care o simte un copil la gândul unei confruntări cu un câine mare, furios, sau cu huliganul cartierului, acel gen de spaimă care paralizează, care te face să cauţi o scuză şi să te-ascunzi.

Dar n-aveam timp să m-ascund. N-aveam timp pentru scuze. Trebuia să acţionez. Aşa că mi-am silit Vederea să se-nchidă şi mi-am adunat curajul, atât de bine cât am fost în stare s-o fac.

Tunetul a bubuit şi a scânteiat un fulger, într-o succesiune aproape neîntreruptă. Luminile au pâlpâit, muzica a sărit cu o pistă mai încolo. Deasupra mea, Victor şi-a strigat incantaţia într-un soi de extaz. Vocea femeii, care era probabil doamna Beckitt, s-a înălţat către o culme febrilă.

— Trebuie să scoţi banii dacă vrei să-ţi încerci norocul, am murmurat, pentru mine.

Mi-am concentrat voinţa, mi-am întins braţul drept cu palma deschisă către combina stereo şi am strigat:

— *Fuego!*

Un val de căldură pornit din palma mea, a izbucnit în flăcări în partea opusă a încăperii şi a cuprins aparatura muzicală, care a-nceput să emită un sunet mai asemănător cu un strigăt prelung de durere decât cu muzica. Aveam cătuşele lui Murphy încă prinse de încheietură, cu una dintre ele legănându-se liberă.

Pe urmă m-am răsucit, mi-am întins braţele şi am urlat:

— *Veni che!*

Vântul s-a adunat sub mine, făcându-mi pardesiul să tălăzuiască precum mantia lui Batman, ridicându-mă direct către platforma de deasupra şi trecându-mă peste balustrada joasă, ca să m-aducă în camera suspendată.

Deşi mă aşteptam s-o văd, priveliştea m-a zguduit. Victor purta pantaloni negri, cămaşă neagră, pantofi negri - foarte elegant, mai ales în comparaţie cu pantalonii mei de trening şi cu cizmele de cowboy. Sprâncenele lui stufoase şi trăsăturile prelungi se conturau nefiresc în lumina neagră revărsată în sus, asupra lui, din cerul ce îl înconjura şi în care se aflau instrumentele ritualului, aşteptând să completeze ceremonia uciderii mele. Avea ceva care semăna cu o lingură, cu muchiile ascuţite ca briciul, două lumânări, una albă şi alta neagră, şi un iepure alb, cu labele legate cu un şnur roşu. Un picior îi sângera de la o mică tăietură, pătându-i cu roşu blana albă. Iar şuviţa mea de păr negru, drept, era legată de capul lui cu un alt şnur. În lateral se afla un alt cerc, trasat cu cretă

pe covor, cu un diametru de vreo patru metri şi jumătate. În mijlocul acestuia se aflau soţii Beckitt, zvârcolindu-se împreună, cuprinşi de o dorinţă istovitoare, lipsită de raţiune, şi generând astfel energia pentru vrajă.

Victor s-a holbat şocat la mine când am aterizat pe balcon cu vântul biciuitor în jurul meu, urlând în camera aceea mică precum un ciclon în miniatură şi răsturnând ghivecele cu plante şi bibelourile.

— Tu! a strigat el.

— Eu, am confirmat. Vreau să-ţi vorbesc despre ceva, Vic.

Surprinderea i s-a transformat cât ai clipi în furie şi un mârâit i-a dezgolit dinţii. A înşfăcat lingura ascuţită, a înălţat-o în mâna dreaptă şi a zbierat cuvintele incantaţiei. A tras în faţa lui iepurele, reprezentarea mea rituală, şi s-a pregătit să-i scobească pieptul, scoţând inima lui şi, ca urmare, pe a mea.

Nu i-am dat ocazia să-şi ducă fapta la bun sfârşit. Mi-am repezit mâna în buzunar şi am aruncat spre Victor Omul-umbră cutiuţa goală a filmului.

Ca armă, nu însemna mare lucru. Dar era un obiect real, aruncat de o persoană reală, de un muritor. Putea distruge integritatea unui cerc magic. Cutiuţa a zburat prin aer peste cercul lui, spărgându-l, exact în clipa când îşi încheia incantaţia şi împlânta tăişul lingurii în sărmanul iepure. Energia furtunii s-a năpustit brusc în josul cilindrului focalizator, creat de cercul acum spart al lui Victor.

Forţa a cutremurat încăperea, sălbatică, nedirecţionată şi neconcentrată, culoare nudă şi sunet brut, revărsându-se pretutindeni cu forţa unui uragan. A trimis totul în zbor, inclusiv pe Victor şi pe mine, şi a

spulberat al doilea cerc, în care se aflau soţii Beckitt, rostogolindu-i şi făcându-i să ricoşeze de podea şi de un perete.

M-am prins zdravăn de balustradă şi m-am ţinut din toate puterile în timp ce energia se dezlănţuia în jurul meu, încărcând aerul cu o magie brută, primejdioasă, scurgându-se pe lângă mine ca apa sub presiune, în căutarea unui canal de evacuare.

— Nemernicule! a zbierat Victor în vijelie. Ce-ar fi să mori?

A ridicat o mână şi a urlat ceva către mine, şi focul a cuprins spaţiul dintre noi, brusc şi dogoritor.

Am captat o parte din energia enormă acum disponibilă în încăpere şi am alcătuit un perete dur şi înalt în faţa mea, strângând cu putere din ochi în vreme ce mă concentram. Era de zece ori mai greu să mă apăr fără brăţară, dar am blocat vâlvătaia, am trimis-o în trombă în sus şi pe deasupra mea, ghemuindu-mă sub un mic sfert de dom de aer solidificat, care nu le permitea vrăjilor lui Victor să-l străbată. Mi-am deschis ochii la timp ca să văd flăcările lingând grinzile tavanului şi aprinzându-le.

Aerul a continuat să vibreze de energie după trecerea valului de foc. Victor a mârâit când m-a văzut ridicându-mă, şi-a înălţat mâna în lateral şi mârâitul i s-a transformat în cuvintele unei chemări. Un baston încovoiat, părând să fie dintr-un soi de os, s-a avântat prin aer în direcţia lui, şi el l-a prins într-o mână, întorcându-se spre mine în poziţia cuiva care ţine o armă.

Problema majorităţii vrăjitorilor e că sunt mult prea obişnuiţi să gândească în termenii unui singur domeniu: magia. Nu cred că Victor se aştepta să mă ridic, să o pornesc către el clătinându-mă pe podeaua

care vibra şi să-mi reped umărul în pieptul lui, izbindu-l de peretele din spate cu o bufnitură surdă, care m-a umplut de satisfacţie. M-am lăsat uşor pe spate şi mi-am îndreptat genunchiul către pântecul lui, am ratat şi l-am nimerit în schimb drept între picioare. Plămânii i s-au golit vijelios de aer şi s-a încovoiat, căzând pe duşumea. De data asta, eu urlam la el, prosteşte, incoerent. Am început să-l lovesc cu piciorul în ţeastă.

Din spatele meu a venit un sunet metalic sacadat şi mi-am întors capul la timp ca să-l văd pe Beckitt, dezbrăcat şi luându-mă în bătaia unui pistol automat. M-am aruncat într-o parte şi am auzit detunătura scurtă a unui foc de armă. Ceva fierbinte mi-a sfâşiat şoldul, dându-mă de-a rostogolul, şi m-am tot dus, până în bucătărie. L-am auzit pe Beckitt mârâind o înjurătură. Au urmat câteva pocnete ascuţite. Arma automată se blocase. La naiba, cu atâta magie învârtejindu-se prin încăpere, eram norocoşi cu toţii fiindcă nu explodase.

Victor a scuturat între timp capătul tubului de os pe care-l ţinea în mână şi o jumătate de duzină de scorpioni bruni uscaţi au căzut pe podea. Dinţii mai albi decât albul i-au apărut într-o străfulgerare pe faţa de luntraş ars de soare, şi a mârâit:

— *Scorpis, scorpis, scorpis!*

Ochii i-au scânteiat de poftă şi de furie.

Unul dintre propriile picioare nu-mi răspundea la chemarea de a se pune în mişcare, aşa că m-am retras în bucătărie cu mers de crab, sprijinindu-mă în mâini şi pe celălalt picior. În partea cu rol de sufragerie a balconului, scorpionii au prins viaţă cutremurându-se şi au început să crească. Mai întâi unul, apoi şi ceilalţi, s-au întors către bucătărie şi au pornit-o în direcţia

mea luând-o brusc la fugă şi crescând pe măsură ce se apropiau.

Victor şi-a urlat încântarea. Soţii Beckitt s-au ridicat, amândoi dezbrăcaţi, amândoi arătându-şi pistoalele, cu ochii goi de orice altceva în afara unui soi de sete sălbatică de sânge.

Mi-am simţit umerii lipindu-se de o tejghea. Pe urmă a răpăit ceva şi peste mine a căzut o mătură, cu coada ricoşându-i de capul meu, pentru a ateriza apoi pe dalele podelei, alături de mine. Am înşfăcat-o, cu inima zvâcnindu-mi undeva în gât.

O încăpere plină de droguri letale. Un vrăjitor malefic, luptând pe terenul lui, în casa lui. Doi nebuni cu arme de foc. O furtună de magie dementă, căutând ceva pe care să-l arunce în aer. O jumătate de duzină de scorpioni identici cu acela căruia abia reuşisem să-i supravieţuiesc ceva mai devreme, crescând cu rapiditate către dimensiunile monştrilor din filme. Mai puţin de un minut, fără nicio pauză, până la atacul echipei adverse.

Una peste alta, echipa mea părea să aibă o seară proastă.

Eram ca şi mort. N-aveam pe unde să ies din bucătărie, n-aveam timp să invoc o explozie în imediata mea apropiere, iar scorpionii letali aveau să mă sfâşie în bucăţi cu mult înainte de a mă arunca Victor în aer cu vreo vrajă explozivă sau ca unul dintre cei doi Beckitt înnebuniţi de setea de sânge să-şi folosească arma atât cât era nevoie ca să pună-n mine câteva gloanţe. Şoldul începea să-mi urle de durere, ceea ce presupuneam că era de preferat amorţelii letale datorate unei răni mai grave, dar pe moment asta era una dintre ultimele mele griji. Am strâns mai tare mătura, unica mea armă jalnică. Nici măcar n-aveam destulă mobilitate ca s-o folosesc.

Şi apoi mi-a venit o idee, una atât de copilărească încât aproape c-am început să râd. Am smuls un pai din mătură şi am început o incantaţie înceată, monotonă, mişcându-mi degetele în care ţineam paiul încoace şi încolo. Am întins mâna şi am captat o parte din energia frenetică din aer, atrăgând-o în vrajă.

— *Pulitas!* am strigat, aducând incantaţia la un crescendo. *Pulitas, pulitas!*

Mătura a zvâcnit. A trepidat. A sărit în sus din mâinile mele. Şi apoi a traversat podeaua bucătăriei, cu partea de jos fluturându-i ameninţător, gata să ţină piept înaintării scorpionilor. Când fusesem silit cu trudă să învăţ vraja aceea de curăţare, un val de scorpioni otrăvitori de dimensiuni monstruoase fusese ultimul lucru împotriva căruia mă gândisem că aş fi putut s-o folosesc, dar, când eşti la strâmtoare, te foloseşti de orice. Mătura s-a repezit la scorpioni cu o energie sălbatică şi a-nceput să-i pocnească, împingându-i prin bucătărie către restul balconului cu mişcări ordonate, eficiente. Ori de câte ori încerca

vreunul dintre ei s-o ocolească, se înclina şi îl prindea înainte de-a apuca s-o facă, pleznindu-l cu dibăcie peste spinare şi continuând să-şi îndeplinească misiunea.

Sunt cât se poate de sigur că a adunat şi toată murdăria de pe traseu. Când fac o vrajă, o fac aşa cum se cuvine.

Victor a scrâşnit din dinţi cu furie când şi-a văzut animalele de casă, încă prea mărunte ca să aibă cine ştie ce greutate, adunate cu atâta abilitate şi aruncate de pe balcon. Soţii Beckitt şi-au ridicat armele şi au deschis focul către mătură, în timp ce eu m-am ghemuit în spatele tejghelei. Probabil că acum foloseau revolvere, pentru că trăgeau uniform, în ritm metodic. Gloanţele loveau pereţii şi tejghelele din partea din spate a bucătăriei, dar niciunul dintre ele n-a străpuns-o pe cea care care-mi servea drept adăpost.

Mi-am ţinut răsuflarea, apăsându-mi mâna peste sângele de pe şold. Mă durea al naibii de tare. M-am gândit că glonţul se înţepenise undeva, în os. Curgea o grămadă se sânge, dar nu chiar atât de mult încât să stau într-o baltă. Afară, pe balcon, focul începea să câştige teren, răspândindu-se pe acoperiş. Întreaga clădire avea să se prăbuşească în scurt timp.

— Nu mai trageţi, nu mai trageţi, lua-v-ar naiba! a strigat Victor, şi focurile de armă au încetat.

Am riscat o privire peste tejghea. Mătura mea aruncase scorpionii peste margine, pe podeaua camerei de dedesubt. Sub ochii mei, Victor a înşfăcat-o de coadă şi a rupt-o, izbind-o de balustradă cu un mârâit. Paiul pe care încă-l mai ţineam între degete s-a frânt la rândul lui cu un mic *zbârrn* ascuţit şi am simţit energia vrăjii diminuându-se.

— O şmecherie drăguţă, Dresden, a mârâit Victor Omul-umbră, dar patetică. N-ai cum să scapi viu de-aici. Predă-te. O să fiu dispus să te las să pleci.

Soţii Beckitt îşi reîncărcau pistoalele. Mi-am lăsat din nou capul în jos, înainte de a le veni vreo idee bizară, şi am sperat că n-aveau gloanţe mai grele care să mă ucidă penetrând şi tejgheaua după care mă ascundeam, şi tot ce-o fi conţinut.

— Sigur, Vic, am răspuns, păstrându-mi vocea atât de calmă cât eram în stare. Eşti bine cunoscut pentru mila şi pentru fair play-ul de care dai dovadă, nu?

— Tot ce trebuie să fac e să te ţin aici până se răspândeşte focul destul de mult ca să te ucidă, a zis el.

— Sigur. Să murim împreună, Vic. Însă e mare păcat de toată marfa ta de-acolo, de jos, eh?

A mârâit şi a azvârlit un alt val de foc în bucătărie. De data asta mi-a fost mult mai uşor să mă acopăr, fiind deja pe jumătate apărat de tejghele.

— Oh, drăguţ, am spus, cu batjocura mustind în voce. Focul e cel mai simplu lucru care se poate face. Toţi vrăjitorii adevăraţi îl învaţă în primele două săptămâni şi merg mai departe pe baza lui.

Mi-am rotit privirea prin bucătărie. Trebuia să existe ceva de care să mă pot folosi, o cale de ieşire de-acolo, dar nimic nu mi-a sărit în ochi.

— Gura! s-a răstit Victor. Cine e adevăratul vrăjitor aici, eh? Cine are toate atuurile şi cine sângerează pe podeaua bucătăriei? Eşti nimic, Dresden, *nimic.* Eşti un *ratat.* Şi ştii de ce?

— Oho, am zis. Lasă-mă să mă gândesc.

A râs cu cruzime.

— Pentru că eşti un idiot. Un idealist. Deschide ochii, omule. Acum te afli în junglă. Supravieţuieşte

cel mai bine adaptat, şi tu te-ai dovedit inadaptabil. Cei puternici fac tot ce vor, iar cei slabi sunt călcaţi în picioare. Când se termină toate astea, o să te şterg de pe tălpile pantofilor mei şi-o să-mi continui drumul ca şi cum n-ai fi existat niciodată.

— Pentru asta e prea târziu, i-am spus. Eram dispus să-i servesc o minciună necesară. Poliţia ştie totul despre tine, Vic. Le-am spus chiar eu. Şi am anunţat şi Consiliul Alb. N-ai auzit niciodată de consiliul ăsta, nu-i aşa, Vic? Sunt ca Super Friends[14] contopiţi cu Inchiziţia. O să-i adori. Te vor scoate-afară, cum scoţi gunoiul de ieri. Doamne, chiar eşti un nemernic ignorant.

A urmat un moment de tăcere. Apoi:

— Nu, a zis el. Minţi. Mă minţi, Dresden.

— Să mor dacă mint, i-am spus. La naiba, din câte ştiam eu, tocmai muream. Oh. L-am anunţat şi pe Johnny Marcone. M-am asigurat că ştie cine eşti şi unde te afli.

— Ticălosule, a zis el. Ticălos idiot. Cine te-a amestecat în asta, eh? Marcone? De-aia te-a adunat de pe străzi?

N-am putut să nu râd, un râs fără vlagă. O bucată din raftul de sus al unui dulap în flăcări a căzut pe dale, alături de mine. Se făcea prea cald. Focul se răspândea.

— N-ai reuşit niciodată să-ţi dai seama, nu-i aşa, Vic?

— Cine? a ţipat el. Cine-a fost, luate-ar naiba? Curva aia, Linda? Curva cealaltă, prietena ei Jennifer?

— Lovitura doi, lovitura trei, cealaltă echipă capătă o şansă să fure o bază[15], am ripostat eu.

---

[14] Personaje din serialul omonim de desene animate

[15] Analogie cu jocul de baseball

La naiba. Măcar dacă reuşeam să-l ţin de vorbă l-aş fi putut face să rămână în vilă destul de mult ca să fie strivit odată cu mine.

— Nu mai lungi vorba cu el, a zis Beckitt. Nu e înarmat. Să-l ucidem şi să plecăm de-aici înainte de a muri cu toţii.

— Daţi-i drumul, am spus, pe un ton vesel. La naiba, eu n-am nimic de pierdut. O s-arunc toată casa asta-n aer într-o minge de foc pe lângă care Hiroshima o să pară un vas cu cărbuni. Oferiţi-mi plăcerea asta.

— Ţine-vă gurile, a strigat Victor. Cine-a fost, Dresden? Cine, fir-ai afurisit?

Dacă-i dădeam numele Monicăi şi el scăpa, ar fi putut ajunge la ea. N-avea rost să risc asta. Aşa că n-am spus decât:

— Du-te dracului, Vic.

— Porniţi maşina, a mârâit el. Ieşiţi pe uşile dinspre doc. Scorpionii vor ucide tot ce mişcă la parter.

Am auzit mişcare în încăpere, cineva se îndrepta spre uşile care duceau către docul înalt din spatele casei. Focul continua să se răspândească. Fumul se înălţa în aer într-o pâclă deasă.

— Trebuie să plec, Dresden, mi-a spus Victor. Avea vocea blândă, aproape ca torsul unei pisici. Dar ştiu pe cineva cu care aş vrea să te-ntâlneşti mai întâi.

Am avut o uşoară senzaţie îngreţoşătoare, de întoarcere pe dos, în profunzimea stomacului.

— Kalshazzak, a şoptit el.

Energia a zbârnâit. Aerul a pâlpâit şi a strălucit, a-nceput să se învârtejească, să se spiraleze.

— Kalshazzak, a şoptit din nou Victor, de data asta mai tare, mai poruncitor.

Am auzit ceva, un şuierat melodios, care părea să

vină de la o mare depărtare, apropiindu-se în grabă. Magul negru a strigat numele pentru a treia şi ultima oară, cu vocea înălţându-i-se într-un ţipăt strident:

— Kalshazzak!

În casă s-a auzit un trosnet ca un tunet, am simţit o duhoare vagă, sulfuroasă, şi mi-am întins gâtul, riscând să mă uit peste tejghea.

Victor stătea lângă uşile glisante de sticlă care dădeau către docul de lemn. Flăcări de un roşu-portocaliu încununau tavanul din partea aceea a casei şi fumul umplea încăperea de dedesubt, scăldând totul într-o strălucire demonică.

Pe podea, în faţa lui Victor, era ghemuit demonul-broască râioasă pe care-l izgonisem cu o noapte înainte. Ştiam că nu-l ucisesem. Nu poţi ucide demonii, ca atare, nu poţi decât să distrugi receptacolul material pe care-l creează pentru ei înşişi când vin în lumea muritorilor. Dacă sunt rechemaţi, îşi pot zămisli unul nou fără nicio dificultate.

Mă uitam fascinat, uluit. Până atunci nu mi se mai întâmplase decât o singură dată să văd pe cineva chemând un demon - şi îl ucisesem pe bătrânul meu maestru la scurt timp după aceea. Creatura s-a ghemuit în faţa lui Victor, holbându-se la vrăjitorul înveşmântat în negru cu ochi albaştri de o strălucire electrică, străbătuţi de vârtejuri de ură stacojie şi tremurând de dorinţa de a-l sfâşia, de a-l rupe-n bucăţi, de a-l distruge pe muritorul care cutezase să-l cheme.

Victor a făcut ochii tot mai mari, scânteindu-i cu o intensitate febrilă, cu ceva tot mai nebunesc în privire. Sudoarea îi şiroia pe faţă, şi şi-a lăsat capul uşor pe o parte, ca şi cum imaginea pe care o vedea s-ar fi înclinat faţă de orizontală şi el ar fi avut nevoie de

mişcarea aceea compensatoare. Am mulţumit în tăcere fiindcă-mi închisesem Al Treilea Ochi atunci când o făcusem. Nu voiam nici să văd cum arăta de fapt creatura, nici să mă uit pe îndelete la adevăratul Victor Sells.

În cele din urmă, demonul frustrat a scos un şuier şi s-a-ntors către mine cu un mârâit gutural. Victor şi-a lăsat capul pe spate şi a râs, cu voinţa triumfându-i asupra creaturii pe care o chemase din lumea de dincolo.

— Uite, Dresden. Vezi? Cei puternici supravieţuiesc, iar cei slabi sunt făcuţi mici fărâme. Şi-a fluturat mâna către mine, vorbindu-i demonului: Ucide-l.

M-am străduit să mă ridic în picioare, sprijinindu-mi greutatea de tejghea şi înfruntând demonul care se ridica şi-şi începea înaintarea furioasă, dar lentă, către mine.

— Dumnezeule, Victor, am spus, nu reuşesc să trec cu vederea stângăcia de care dai dovadă.

Zâmbetul lui s-a transformat pe loc într-un alt mârâit cu dinţii rânjiţi. Am văzut frica strecurându-i-se în colţurile ochilor, nesiguranţa care-l cuprindea cu toate că, în lupta noastră, el era cel de deasupra, şi am simţit un zâmbet uşor arcuindu-mi buzele. Mi-am îndreptat privirea către ochii demonului.

— Adevărul e că n-ar trebui să-i încredinţezi nimănui altcuiva numele demonului, i-am spus lui Victor. Pe urmă am inspirat adânc şi am strigat cu voce poruncitoare: Kalshazzak!

Creatura s-a oprit brusc şi a scos un urlet şuierător, de durere şi de furie, în vreme ce îi strigam numele şi-mi azvârleam voinţa s-o înfrunte pe a ei.

— *Kalshazzak!* m-am răstit iarăşi.

Am simţit brusc prezenţa demonului *acolo,* în capul meu, urlând alunecoasă şi vâscoasă şi şerpuind ca un mormoloc veninos. Era o apăsare, o apăsare cumplită asupra tâmplelor mele, care mă făcea să văd stele verzi şi ameninţa să mă dezechilibreze într-o măsură destul de mare ca să cad pe podea.

Am încercat să vorbesc din nou, şi cuvintele mi s-au înţepenit în gât. Demonul a şuierat, anticipând, şi apăsarea din capul meu s-a dublat, încercând să mă doboare, să mă facă să renunţ la luptă, moment în care el ar fi fost liber să acţioneze. Albastrul electric al ochilor lui a căpătat o strălucire orbitoare, dureroasă când o priveai.

M-am gândit la micuţa Jenny Sells, ceea ce mi s-a părut destul de ciudat, şi la Murphy, zăcând palidă şi lipsită de cunoştinţă pe o targă, în ploaie, şi la Susan, ghemuită lângă mine, chinuită de greţuri şi nereuşind să fugă.

Mai înfrânsesem o dată broasca aia. Puteam s-o fac din nou.

Am strigat numele demonului pentru a treia şi ultima oară, cu gâtlejul arzându-mi, o rană vie. Cuvântul a ieşit trunchiat şi deformat şi, preţ de o clipă descurajantă, m-am temut de tot ce era mai rău, dar Kalshazzak a urlat iarăşi şi s-a aruncat furios la podea, agitându-şi membrele ca un gândac otrăvit, zbierând şi smulgând fâşii lungi din covor. M-am gârbovit de oboseala care m-a cuprins ameninţând să mă arunce în braţele leşinului.

— Ce faci? a-ntrebat Victor, cu vocea înălţându-i-se într-un strigăt piţigăiat. Ce faci? Se holba îngrozit la demon. Ucide-l! Eu sunt stăpânul tău! Ucide-l, ucide-l!

Demonul a urlat, pradă turbării, şi-a îndreptat privirea arzătoare către mine şi apoi către Victor, ca şi

cum ar fi încercat să decidă pe cine să devoreze mai întâi. A rămas cu ochii asupra lui, şi Victor a pălit şi a rupt-o la fugă spre uşi.

— Oh, nu, n-o să ieşi, am murmurat, şi am rostit ultima vrajă de care mă mai simţeam în stare.

Pentru o ultimă oară, cu ultima suflare a puterii mele, vânturile s-au înălţat şi m-au săltat de pe podea. M-am aruncat asupra lui Victor ca o ghiulea stângace, îndepărtându-l de uşi, trecându-l pe lângă demonul care fanda dizgraţios către noi şi purtându-l către balustrada balconului.

Am căzut amândoi, într-un morman haotic, pe marginea platformei care domina camera de dedesubt, plină de fum negru şi de strălucirea roşie a focului. Aerul devenise aproape prea fierbinte ca să mai poată fi respirat. Durerea îmi vibra în şold, mai strălucitoare şi mai orbitoare decât orice îmi imaginasem vreodată, şi am inspirat scurt, icnind. Aerul plin de fum ardea, sufocându-mă, tăindu-mi răsuflarea.

M-am uitat în sus. Focul se răspândea pretutindeni. Demonul era ghemuit între noi şi singura cale de ieşire. Dincolo de marginea balconului nu erau decât haos, flăcări şi fum - fumul întunecat ar fi trebuit să se înalţe, dar în cea mai mare parte se întindea, bizar, de-a lungul podelei, precum ceaţa londoneză. Durerea era prea puternică. Pur şi simplu nu mă puteam mişca. Şi nu puteam să-mi umplu plămânii destul de mult ca să ţip.

— Luate-ar dracu, a zbierat Victor.

A reuşit să se ridice în picioare şi m-a tras în sus, către faţa lui, cu puterea nebuniei.

— Luate-ar dracu, a repetat. Ce s-a-ntâmplat? Ce-ai făcut?

— A Patra Lege a Magiei interzice subjugarea unei creaturi pentru a i se impune ceva împotriva voinţei ei, am hârâit. Durerea mi se strângea în jurul gâtului, silindu-mă să mă străduiesc din greu ca să pot articula cuvintele. Aşa că am intervenit şi ţi-am tăiat controlul asupra demonului. Şi nu l-am luat sub controlul meu.

Victor a făcut ochii mari.

— Vrei să spui că…

— E liber, am confirmat eu. Am aruncat o privire către demon. Pare flămând.

— Ce ne facem, a zis el. Vocea îi tremura şi a-nceput să mă zgâlţâie. Ce ne facem?

— Murim, i-am răspuns. La naiba, eu muream oricum. Cel puţin aşa te iau cu mine.

L-am văzut uitându-se la demon, apoi la mine, cu ochi îngroziţi, calculând.

— Colaborează cu mine, mi-a propus. Tu l-ai mai oprit o dată. Îl mai poţi opri. Putem să-l înfrângem împreună şi să plecăm.

L-am studiat o clipă. Nu puteam să-l ucid cu ajutorul magiei. Şi oricum asta nu mi-ar fi putut aduce decât o condamnare la moarte. Dar puteam să stau acolo, fără să mişc un deget. Ceea ce am şi făcut. I-am zâmbit, am închis ochii şi am rămas neclintit.

— Atunci du-te-n mă-ta, Dresden, a mârâit Victor. Nu ne poate mânca decât pe rând. Şi n-o să fiu eu ăla pe care-o să-l halească azi.

M-a înşfăcat, încercând să mă azvârle către demon.

M-am opus cu o îndârjire anemică. Ne-am luat la trântă. Focul vuia. Fumul tălăzuia. Demonul s-a apropiat, cu străfulgerările ochilor scânteind în lumina de infern. Victor era mai scund decât mine, mai masiv, mai priceput la trântă şi nu fusese împuşcat în şold.

M-a săltat şi aproape că m-a aruncat, dar eu am fost mai iute, mi-am repezit braţul drept către capul lui şi i-am întrerupt mişcarea când l-am agăţat cu acel capăt al cătuşelor lui Murphy care biciuia liber aerul. A încercat să se elibereze, dar m-am ţinut strâns, l-am târât pe o traiectorie circulară ca să-l izbesc de balustrada balconului şi am căzut amândoi peste ea.

Disperarea îi oferă omului resurse extraordinare. Mi-am rotit braţul către balustradă şi m-am agăţat de baza ei, oprindu-mi prăbuşirea către trombele de fum de dedesubt. Am aruncat o privire în jos, am văzut pielea de un cafeniu strălucitor a unuia dintre scorpioni, cu coada lui cu ac înălţată aidoma catargului unei corăbii despicând fumul la o adâncime de cel puţin un metru şi un sfert. Încăperea era plină de pocnete şi de zgomotul unor paşi iuţi, furioşi. Numai dintr-o singură privire disperată, am văzut o canapea sfâşiată în bucăţi de doi scorpioni în mai puţin timp decât e nevoie ca să iei o gură de aer. Stăteau ameninţători peste ea, cu cozile fluturându-le ca steguleţele din spatele carturilor de golf. Clopotele iadului.

Victor se agăţase de balustradă cu puţin mai sus de mine şi către stânga, şi se uita cu faţa schimonosită de ură la demonul care se apropia. L-am văzut respirând adânc şi încercând să-şi aducă un picior pe o poziţie destul de fermă ca să-şi elibereze o mână, întinzând-o către demon într-un soi de atac vrăjitoresc, sau doar de apărare.

Nu-l puteam lăsa să scape. Era încă nevătămat. Dacă reuşea să înfrângă demonul, s-ar fi putut strecura afară. Aşa că trebuia să-i spun ceva care să-l înfurie suficient de mult ca să-ncerce să mă ucidă.

— Hei, Vic! i-am strigat. A fost nevastă-ta. Monica

te-a turnat.

Vorbele mele l-au izbit ca o lovitură în plan fizic şi s-a grăbit să-şi întoarcă spre mine capul, cu faţa contorsionată de furie. A-nceput să-mi spună ceva, poate să-mi adreseze cuvintele unei vrăji menite să mă facă fărâme, dar demonul-broască râioasă l-a întrerupt săltându-se pe labele din spate cu un şuier furios şi închizându-şi fălcile peste clavicula şi peste gâtul lui. Osul s-a rupt cu un pocnet audibil şi Victor a schelălăit de durere, cu braţele şi cu picioarele cutremurându-se. A-ncercat să se-mpingă în *jos,* îndepărtându-se de demon şi punându-i în pericol echilibrul.

Am strâns din dinţi şi am încercat să rezist. Un scorpion a sărit spre mine, cafeniu şi strălucitor, şi mi-am tras picioarele în sus, abia reuşind să le feresc de cleştii lui.

— Nemernicule, a urlat Victor, zbătându-se zadarnic între fălcile demonului.

Sângele i se scurgea în josul trupului, repede şi fierbinte. Demonul îi nimerise o arteră şi acum nu făcea altceva decât să se menţină pe poziţie, legănându-se pe marginea balconului, în vreme ce Victor se zvârcolea şi începea să dea cu picioarele în mâna mea cea mai apropiată. M-a nimerit o dată, de două ori, şi echilibrul mi-a devenit precar, cu palmele în care strângeam balustrada alunecându-mi. O privire rapidă în jos mi-a dezvăluit un alt scorpion care se pregătea să sară la mine, de data asta mai deaproape.

Murphy, m-am gândit, *ar fi trebuit să te-ascult.* Dacă nu mă omorau scorpionii, mă omora demonul, iar dacă scăpam şi de el urma să mă ucidă focul. Aveam să mor.

Era o anumită împăcare în gândul ăsta, în

certitudinea că totul avea să se sfârşească în curând. Urma să mor. Şi atâta tot. Mă luptasem din toate puterile, făcusem tot ce îmi putuse veni în minte, şi se terminase. M-am pomenit, în acele ultime clipe, dorindu-mi zadarnic să fi avut timp să-i cer scuze lui Murphy, să fi putut s-o rog pe Jenny Sells să mă ierte pentru uciderea tatălui ei, să-i fi putut cere iertare Lindei Randall fiindcă nu descoperisem cum stăteau lucrurile suficient de repede ca să-i salvez viaţa. Cătuşele lui Murphy mi se lipeau reci de antebraţ în vreme ce monştrii şi demonii şi magii negrii şi fumul mă înconjurau din toate părţile. Am închis ochii.

Cătuşele lui Murphy.

Pleoapele mi s-au săltat brusc.

Cătuşele lui Murphy.

Victor şi-a repezit din nou piciorul către mâna mea stângă. Mi-am făcut vânt cu picioarele şi mi-am tras umerii în sus, ca să mă înalţ pentru o secundă, apoi am înşfăcat cu mâna stângă pantalonul lui. Cu dreapta am azvârlit capătul liber al cătuşelor în jurul unuia dintre stâlpii balustradei. Inelul metalic s-a rotit în jurul articulaţiei sale şi a rămas agăţat acolo.

Pe urmă m-am lăsat din nou să cad, trăgând cu putere de piciorul lui Victor. El a urlat, un ţipăt piţigăiat, oribil, şi a început să cadă. În sfârşit dezechilibrat de greutatea suplimentară şi de efectul de pârghie adăugate de mine zvârcolelilor lui Victor, Kalshazzak s-a înclinat peste balustradă şi s-a prăbuşit în fumul de dedesubt, izbindu-se de podea şi trăgându-l pe Victor după el.

A urmat o avalanşă de paşi iuţi şi de pocnete, apoi un sâsâit şuierător şi pătrunzător al demonului. Urletele lui Victor s-au înălţat până la ceva piţigăiat şi oribil, până când au părut să nu mai fie omeneşti, ci

mai degrabă animalice, guiţături de porc măcelărit.

Eu mă legănam atârnat de balcon, cu picioarele la un metru şi ceva deasupra încăierării, suspendat de cătuşele lui Murphy într-un mod care implica o durere acută, cu un inel în jurul încheieturii mâinii şi cu celălalt înţepenit de balustrada balconului. M-am uitat în jos, cu vederea începând să mi se împăienjenească. Am zărit o mare de cafeniu, plăci strălucitoare ale unor armuri chitinoase segmentate. Am văzut cozile înţepătoare ale scorpionilor repezindu-se fulgerător în jos, iarăşi şi iarăşi. Am văzut fulgerele din ochii receptacolului material al lui Kalshazzak, şi l-am văzut pe unul dintre ei străpuns şi scos dintr-o zvâcnire a cozii unui scorpion.

Şi l-am văzut pe Victor Sells, lovit iarăşi şi iarăşi de ace având dimensiunile unor spărgătoare de gheaţă, cu veninul umplându-i rănile ca o spumă. Demonul a ignorat cleştii şi acele scorpionilor şi a început să-l sfâşie. Faţa lui era contorsionată de agonia finală a furiei şi a spaimei.

Cei puternici supravieţuiesc, cei slabi sunt devoraţi. Presupun că Victor investise într-un soi nepotrivit de putere.

Nu voiam să privesc ce se-ntâmpla sub mine. Flăcările care mistuiau tavanul de deasupra erau mai degrabă frumoase, valuri rostogolitoare de foc, roşii precum cireşele, portocalii precum asfinţitul. Eram prea slăbit ca să-ncerc să ies din tot dezastrul ăla, totul devenise mult prea sâcâitor şi prea dureros ca să mai merite luat în considerare. Am privit pur şi simplu flăcările, am aşteptat şi am remarcat, bizar, că eram pur şi simplu *mort de foame.* Şi nici nu era de mirare. Nu mai luasem nicio masă mulţumitoare de... vineri? Vineri. În ultimele clipe observi lucruri stranii, aşa se

spune.

Şi pe urmă am început să am vedenii. De exemplu, l-am văzut pe Morgan intrând pe uşile de sticlă glisante care răspundeau pe docul de afară, cu sabia argintie a dreptăţii Consiliului Alb în mâini. Am văzut un scorpion, acum de dimensiunile unui ciobănesc german, pricepând rolul scărilor, repezindu-se în susul lor şi năpustindu-se asupra lui Morgan. Am văzut sabia lui Morgan despicând aerul, harş-harş, şi lăsând în urmă, pe podea, bucăţile zvârcolitoare ale scorpionului.

Pe urmă l-am văzut pe Morgan, cu o figură îndârjită, cu greutatea lui cutremurând balconul mistuit de flăcări, venind după mine. Când m-a zărit i s-au îngustat ochii şi a ridicat sabia, aplecându-se cu mult peste balustrada balconului. Lama a străfulgerat argintie în lumina focului când a început să coboare.

Tipic, *a fost ultimul meu gând.* Cu desăvârşire tipic, să supravieţuiesc scăpând de orice mi-ar putea face ticăloşii şi să fiu doborât de cei cărora le-am apărat cauza.

M-am trezit undeva unde era frig şi întuneric, chinuit de o durere cumplită, tuşind să-mi scuip plămânii. Ploaia îmi cădea pe faţă şi era cea mai minunată senzaţie pe care-o avusesem vreodată. Faţa lui Morgan era deasupra feţei mele şi mi-am dat seama că-mi făcuse o resuscitare cardio-pulmonară. Brr.

Am tuşit, am scuipat şi m-am săltat în capul oaselor, hârâind în timp ce încercam să-mi recapăt răsuflarea. Morgan m-a privit o clipă, apoi s-a încruntat şi s-a ridicat, rotindu-şi ochii în toate părţile.

Am reuşit să trag destul aer în plămâni şi am spus, amorţit:

— M-ai salvat.

El s-a strâmbat.

— Da.

— Dar de ce?

S-a uitat din nou la mine, s-a aplecat să-şi ia sabia şi şi-a pus-o în teaca de pe şold.

— Fiindcă am văzut ce s-a-ntâmplat acolo. Ţi-ai riscat viaţa ca să-l opreşti pe Omul-umbră. Fără să-ncalci nicio lege. N-ai fost tu criminalul.

Am tuşit din nou şi am spus:

— Asta nu-nseamnă că trebuia să mă salvezi.

S-a întors spre mine şi a clipit ca şi cum nu m-ar fi înţeles.

— Ce vrei să zici?

— Puteai să mă laşi să mor.

Expresia lui dură a rămas neschimbată, dar a spus:

— Nu erai vinovat. Faci parte din Consiliul Alb. Gura i s-a strâmbat ca şi cum cuvintele ar fi fost lămâi proaspete. Teoretic. Aveam obligaţia să te menţin în

viaţă. Era datoria mea.

— N-am fost eu criminalul, am zis.

— Nu.

— Aşadar, am gâfâit, asta-nseamnă că eu am avut dreptate. Şi apoi înseamnă că tu…

Morgan s-a încruntat.

— Sunt mai mult decât pregătit să duc Sentinţa la îndeplinire dacă-ncalci linia, Dresden. Să nu-ţi închipui că asta te scapă de orice grijă, cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Prin urmare, dacă-mi aduc bine aminte, în calitate de Supraveghetor, e datoria ta să-i raportezi Consiliul care e comportamentul meu, nu?

El s-a încruntat mai tare, posomorându-se.

— Aşa că va trebui să te-nfăţişezi luni înaintea membrilor săi şi să le povesteşti ce s-a-ntâmplat de fapt. Adevărul şi numai adevărul.

— Da, a mormăit el. E chiar posibil să-ndepărteze Sabia lui Damocles.

Am început să râd, fără vlagă.

— N-ai câştigat, Dresden. În Consiliu sunt mulţi care ştiu foarte bine că te-ai însoţit cu puterile întunericului. *Noi,* cel puţin, n-o să ne micşorăm vigilenţa în privinţa ta. Te vom supraveghea zi şi noapte şi vom dovedi că eşti un pericol care trebuie oprit.

Am continuat să râd. M-am întins pe-o parte, râzând şi mai tare.

Morgan şi-a arcuit o sprânceană şi m-a privit pur şi simplu cu ochii holbaţi.

— Te simţi bine?

— Dă-mi vreo patru litri de Listerine[16], am răspuns eu, cu voce sugrumată, şi-o să mă simt perfect.

---

[16] Apă de gură

Morgan s-a mulţumit să se holbeze şi eu am râs şi mai tare. El şi-a rostogolit ochii şi a mormăit ceva despre poliţia care avea s-apară dintr-o clipă-ntr-alta să-mi ofere îngrijire medicală. Pe urmă mi-a întors spatele şi a dispărut în pădure mergând cu paşi apăsaţi şi bombănind tot timpul pentru sine.

Poliţia a sosit la timp ca să-i prindă pe soţii Beckitt încercând să fugă şi i-a arestat, mai presus de toate, pentru că erau dezbrăcaţi. Mai târziu au fost puşi sub acuzare ca membri ai reţelei de distribuţie a Ochiului-Trei, fiind învinuiţi de comercializarea lui. Au avut noroc că s-au aflat sub jurisdicţia sistemului judiciar din Michigan. Dac-ar fi fost în Chicago, n-ar fi ieşit vii din celule. N-ar fi fost bine pentru afacerile lui Johnny Marcone.

Varsity a căzut pradă unui incendiu misterios în noaptea vizitei mele. Am auzit că Marcone a-ncasat fără dificultăţi banii de asigurare, în ciuda tuturor zvonurilor care circulau. Pe străzi s-a răspândit vestea că Marcone îl angajase pe Harry Dresden ca să să-l lichideze pe şeful bandei Ochiul-Trei, unul dintre acele zvonuri către sursa cărora te întorci fără să poţi da de cineva anume. Eu n-am încercat să-l infirm. Era un preţ destul de mic ca să nu trăiesc cu teama c-o să-mi pună cineva o bombă în maşină.

Am fost în spital, într-o stare prea gravă ca să mă pot înfăţişa la întrunirea Consiliului Alb, dar s-a dovedit că au hotărât să mă scoată de sub Sabia lui Damocles (o denumire pe care, în orice caz, eu am considerat-o întotdeauna mai degrabă pretenţioasă), datorită „acţiunii curajoase, mai presus şi dincolo de chemarea datoriei”. Nu cred că Morgan m-a iertat vreodată pentru că sunt un tip cumsecade. A fost nevoit să înghită hapul, condus fără îndurare de

conservatorul lui simţ al datoriei şi onoarei. Nu ne prăpădim unul de dragul altuia. Dar tipul a fost corect. Îl admir pentru asta.

Şi, la naiba. Nu mai trebuie să m-aştept să-l văd apărând din senin ori de câte ori fac o vrajă. Aşa sper.

Murphy a fost în stare critică aproape şaptezeci şi două de ore, dar a scăpat cu bine. De fapt, i-au dat o rezervă pe acelaşi coridor cu a mea. I-am trimis flori acolo, alături de inelul supravieţuitor al cătuşelor. Într-un bilet i-am cerut să nu mă-ntrebe cum fusese retezat lanţul dintre cele două inele cu atâta precizie. Nu cred că s-ar lăsa convinsă dacă i-aş spune c-a fost tăiat de o sabie magică. Florile trebuie să-i fi fost de folos. Prima dată când a reuşit să se dea jos din pat a făcut-o ca să străbată cu paşi nesiguri coridorul până în rezerva mea, mi le-a aruncat în faţă şi a plecat fără niciun cuvânt.

A declarat că nu-şi amintea nimic din toate cele petrecute în biroul meu, şi poate chiar aşa era. Dar, în orice caz, a cerut anularea mandatului meu de arestare şi, după ce, două săptămâni mai târziu, s-a întors la lucru, m-a sunat chiar în ziua următoare ca să-mi ceară părerea. Şi mi-a trimis un cec substanţial pentru acoperirea cheltuielilor cu anchetarea crimei. Cred că asta-nseamnă că suntem din nou prieteni, în sens profesional. Dar nu mai glumim. Unele răni nu se vindecă prea repede.

Poliţia a găsit rămăşiţele unei rezerve imense de Ochiul-Trei în ruinele casei de lângă lac şi în cele din urmă s-a dovedit că Victor Sells era vinovatul. Monica Sells şi copiii ei au dispărut în sistemul de protecţie a martorilor. Sper că acum au o viaţă mai bună decât înainte. Presupun că nici n-ar putea fi mult mai rea.

Bob s-a întors în final din nou acasă şi cred că a

respectat, mai mult sau mai puţin, limita de douăzeci şi patru de ore. M-am făcut că n-aud zvonurile despre o petrecere deosebit de delirantă de la Universitatea din Chicago, care ar fi durat din noaptea de sâmbătă până în cea de duminică, şi Bob s-a dovedit destul de înţelept ca să n-o pomenească niciodată.

RENDEZVOUS CU UN DEMON a fost titlul articolului de fond din numărul de lunea următoare al *Arcanei,* şi Susan a venit la spital ca să-mi aducă un exemplar şi ca să stăm de vorbă despre el. A părut extrem de amuzată de ghipsul care-mi imobiliza şoldurile până ce aveau să se convingă doctorii că nu era vorba de o fractură (dintr-un motiv oarecare, aparatul cu raze X continua să se defecteze ori de câte ori încercau să-mi facă o radiografie) şi şi-a exprimat regretul fiindcă n-aveam mai multă mobilitate. M-am folosit de factorul compătimire ca s-o conving să vină la o nouă întâlnire şi ea n-a părut să aibă ceva împotrivă.

De data asta n-am mai fost întrerupţi de niciun demon. Iar eu n-am avut nevoie de niciun elixir de-al lui Bob şi de niciun sfat de-al lui, mulţumesc foarte mult.

Mac şi-a primit înapoi TransAm-ul. Eu mi-am primit Broscuţa albastră. Asta n-a părut tocmai echitabil, dar cel puţin Broscuţa încă mai e în funcţiune. În cea mai mare parte a timpului.

Am avut grijă să trimit câte o pizza pentru Taa-Taa şi pentru amicii lui din poporul zânelor în fiecare noapte, pe durata unei săptămâni întregi şi apoi, de atunci încoace, câte una pe săptămână. Sunt cât se poate de sigur că băiatul de la Pizza 'Spress m-a crezut nebun fiindcă i-am cerut să lase pur şi simplu pizza pe marginea drumului. La naiba cu el. Eu îmi ţin

promisiunile.

Mister a rămas oarecum înşelat în urma acestei afaceri, dar e sub demnitatea lui să observe astfel de lucruri.

Şi eu? Cum am rămas eu după toate astea? Nu sunt foarte sigur. Am scăpat de ceva care mă urmărise vreme îndelungată. Nu sunt sigur de ce anume. Nu sunt sigur cine era mai convins că sunt un Anticrist umblător, în aşteptare - ramura conservatoare a Consiliului Alb, oamenii ca Morgan, sau eu. Cel puţin ei au lăsat întrebarea în mare măsură deoparte. Însă eu nu sunt chiar atât de sigur. Energia e acolo. Tentaţia e acolo. Aşa o să fie mereu.

Pot trăi cu asta.

Lumea devine tot mai ciudată. Tot mai întunecată, pe zi ce trece. Lucrurile intră în vrie, într-o mişcare tot mai rapidă, şi ameninţă s-o ia razna cu desăvârşire. Şoimi şi stăpânii lor. Centrul nu mai poate ţine[17].

În colţul meu de ţară, mă străduiesc să păstrez lucrurile la locurile lor. Nu vreau să trăiesc în jungla lui Victor, deşi pe el l-a devorat până la urmă. Nu vreau să trăiesc într-o lume unde cei puternici conduc, iar cei slabi se umilesc plini de spaimă. Aş construi mai degrabă o lume unde lucrurile sunt ceva mai liniştite. Unde trolii stau naibii sub podurile lor şi unde spiriduşii nu dau buzna să fure copii din leagănele lor. Unde vampirii respectă limitele şi unde zânele îşi respectă bunele maniere.

Numele meu e Harry Blackstone Copperfield Dresden. Îl puteţi invoca pe propriul risc. Când lucrurile devin bizare, când creaturi înfricoşătoare care dau buzna în noapte aprind luminile, când nimeni altcineva nu vă poate da o mână de ajutor, telefonaţi-

---

[17] Aluzie la poemul lui William Butler Yeats, *A Doua Venire*

mi.

Numărul meu e în carte.